

Udskriftsdato: 9. april 2026 (Gældende)

Forslag til Lov om produkter og markedsovervågning

Ministerium: Erhvervsministeriet

Journalnummer: Erhvervsmin.,\nSikkerhedsstyrelsen, j.nr.
EMN-00-01-000001

Forslag

til

Lov om produkter og markedsovervågning¹⁾

Kapitel 1

Anvendelsesområde og definitioner

§ 1. Loven supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (markedsovervågningsforordningen).

§ 2. Loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af følgende direktiver eller forordninger:

- 1) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed.
- 2) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om maskiner.
- 3) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære.
- 4) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer.
- 5) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr.
- 6) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om transportabelt trykbærende udstyr.
- 7) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet.
- 8) Rådets direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler.
- 9) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser.
- 10) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet.
- 11) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om sikkerhedskrav til legetøj.
- 12) Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed.
- 13) Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tovbaneanlæg.
- 14) Europa-Parlamentets og Rådets forordning om personlige værnemidler.
- 15) Europa-Parlamentets og Rådets forordning om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof.

Stk. 2. Loven finder endvidere anvendelse på:

- 1) Elektrisk materiel, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 9.
- 2) Gasmateriel, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 15.
- 3) Lattergas.

§ 3. Loven finder anvendelse, medmindre der findes særlige bestemmelser med samme formål i anden lovgivning, som gennemfører eller supplerer EU-harmoniseringsretsakterne omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2-15, der på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter.

§ 4. I denne lov forstås ved:

- 1) Erhvervsdrivende: En fabrikant, bemyndiget repræsentant, importør, distributør, udbyder af distributions tjenester eller enhver anden fysisk eller juridisk person, der har forpligtelser i forbindelse med fremstillingen, tilgængeliggørelsen på markedet eller ibrugtagningen af produkter, som er omfattet af lovforslagets § 2, og enhver, der handler i en erhvervsdrivendes navn eller på en erhvervsdrivendes vegne som led i sit erhverv.
- 2) Forbruger: En fysisk eller juridisk person, der hovedsageligt handler uden for sit erhverv.
- 3) Elektrisk materiel: Materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i eller blive tilsluttet et elektrisk anlæg eller en elektrisk installation, bortset fra elektrisk materiel, som er særligt beregnet til brug om bord på skibe, på mobile offshoreanlæg eller i luftfartøjer og i køretøjer, der anvendes på jernbanenettet, samt elektrisk materiel i motorkøretøjer, der er beregnet til drift af motorkøretøjet, bortset fra ladestik, der er beregnet til at indgå i eldrevne motorkøretøjer.
- 4) Gasmateriel: Materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i gasanlæg eller gasinstallationer.
- 5) Lattergas: En beholder, der i overvejende grad indeholder N₂O, og hvis indhold ikke er beregnet til medicinske formål.
- 6) Produktforordninger: Samlet betegnelse for forordningerne i § 2, stk. 1, nr. 13-15.

Kapitel 2

Generelle pligter

§ 5. Den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt, der bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet, opfylder følgende krav:

- 1) Opfylder de regler, der er fastsat i denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov.
- 2) Opfylder regler i produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.
- 3) Ikke indebærer en risiko, når det
 - a) installeres og vedligeholdes på passende vis og
 - b) anvendes til den forudsatte anvendelse eller anvendes under forhold, der med rimelighed kan forudses.

Stk. 2. Et produkt, der ikke opfylder stk. 1, må ikke installeres, tages i brug eller anvendes.

Stk. 3. Får en erhvervsdrivende viden om, at et produkt, som vedkommende har bragt i omsætning eller har gjort tilgængeligt på markedet, ikke opfylder stk. 1, nr. 3, skal denne straks underrette kontrolmyndigheden herom og træffe de nødvendige foranstaltninger.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder ikke anvendelse, i det omfang der i en forordning er fastsat bestemmelser om forpligtelser for erhvervsdrivende.

§ 6. Et produkt formodes at være i overensstemmelse med denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, når det er fremstillet i overensstemmelse med standarder, hvis referencer er offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende.

Stk. 2. Et produkt formodes at være i overensstemmelse med denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, når det, hvis relevant, er forsynet med overensstemmelsesmærkning, og hvor det er påkrævet, er ledsaget af en overensstemmelseserklæring.

§ 7. Den, der som privatperson eller i sameje med andre privatpersoner, stiller et produkt til rådighed for andre mod vederlag eller anden modydelse, skal vedligeholde produktet i henhold til fabrikantens anvisninger.

Stk. 2. Den juridiske person, der stiller et produkt til rådighed mod vederlag eller vederlagsfrit, skal sikre, at produktet er vedligeholdt i henhold til fabrikantens anvisninger, og at produktet er egnet til denne anvendelse.

Stk. 3. Ved erhvervsmæssig udlejning af et produkt skal udlejer sikre, at det udlejede er vedligeholdt og i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller produktforordninger inden for denne lovs anvendelsesområde. Udlejer skal desuden instruere brugeren af produktet i sikker anvendelse af det udlejede.

§ 8. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om de sikkerhedsmæssige, tekniske og formelle krav til et produkt omfattet af § 2, herunder krav til et produkts egenskaber, udførelse, mærkning og markedsføring.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til de erhvervsdrivende, som er forpligtede i henhold til denne lov.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve retsakter vedtaget af Den Europæiske Unions institutioner vedrørende produkter, der er omfattet af denne lov.

Kapitel 3

Salg og markedsføring af lattergas til forbrugere

§ 9. Det er forbudt at sælge mere end 17 gram lattergas til hver enkelt forbruger pr. dag, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Lattergas må ikke sælges eller markedsføres i Danmark til forbrugere under 18 år.

§ 10. Forbrugere må ikke indføre mere end 17 gram lattergas til Danmark pr. dag, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Lattergas må ikke indføres til Danmark af forbrugere under 18 år.

§ 11. Det er forbudt at sælge lattergas til forbrugere fra udsalgssteder, hvor der sælges alkohol, tobaksvarer, tobakssurrogater, urtebaserede rygeprodukter eller elektroniske cigaretter og genopfyldningsbeholdere med og uden nikotin.

§ 12. Forhandlere af lattergas skal ved forbrugerrettet internethandel drive et effektivt alderskontrollsystem.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om alderskontrollsystemet nævnt i stk. 1, herunder om de nærmere krav til systemet, og om forhandleres pligt til at give kontrolmyndigheden oplysninger om systemets indhold og anvendelse.

§ 13. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om kontrol med salg og markedsføring af lattergas til forbrugere, herunder om udstedelse af forbud og påbud.

Kapitel 4

Kontrol

§ 14. Sikkerhedsstyrelsen varetager opgaven som kontrolmyndighed, medmindre andet følger af stk. 2.

Stk. 2. Er der i eller i medfør af særlovgivningen fastsat regler om forebyggelse af specifikke risici ved særlige produkter, er den relevante kontrolmyndighed, der påser risici af produkter omfattet af § 2, stk. 1, for så vidt angår sådanne særlige produkter, den myndighed, der påser overholdelsen af særlovgivningen.

Stk. 3. Den relevante kontrolmyndighed fører kontrol med, at regler i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov overholdes. Kontrolmyndigheden fører desuden kontrol med, at regler fastsat i produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, overholdes.

Stk. 4. Kontrolmyndigheden skal udøve kontrol efter stk. 3 på en sådan måde, at der gribes ind med de midler og med den hurtighed, som risikoens alvor kræver, herunder ved brug af en skjult identitet. Myndigheden skal i den forbindelse tage behørigt hensyn til den videnskabelige usikkerhed omkring et produkts indvirkning på menneskers sundhed og hensyn til, hvor alvorlig risikoen er for, at et produkt vil medføre skade på personer.

§ 15. Kontrolmyndigheden kan fra enhver kræve alle oplysninger, som skønnes nødvendige for kontrolmyndighedens virksomhed, herunder til afgørelse af, om et forhold hører under kontrolmyndighedens kompetence.

Stk. 2. Billedmateriale, som er indhentet ved en kontrol, kan efterfølgende bruges i forbindelse med oplysninger til offentligheden, jf. § 27.

§ 16. Kontrolmyndigheden har til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til alle erhvervsområder og transportmidler, hvor der kan findes produkter, som er omfattet af denne lovs anvendelsesområde. Adgangen omfatter tillige private lokaliteter, hvor elevatorer og andet løfteudstyr, trykbærende udstyr, elektrisk materiel og gasmateriel måtte være opstillet eller opbevaret, i det omfang det er påkrævet for at føre kontrol, jf. § 14.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan, som led i kontrolbesøget, foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan, som en del af dokumentationen af kontrolbesøget, fotografere og optage video samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Stk. 4. Kontrolmyndigheden kan være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter stk. 1 og tekniske undersøgelser efter stk. 2.

Stk. 5. Politiet yder om nødvendigt bistand til kontrollens gennemførelse. Erhvervsministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler herom.

§ 17. Kontrolmyndigheden kan, som led i kontrollen med overholdelse af reglerne, jf. § 14, udtage ethvert produkt, som er omfattet af denne lovs anvendelsesområde, herunder ved brug af en skjult identitet. Udtagelsen kan foretages af kontrolmyndigheden uden betaling eller kontrolmyndigheden kan kræve udgiften refunderet, hvis udtagelsen af produktet har nødvendiggjort en betaling.

Stk. 2. En erhvervsdrivende, som udgør et led i omsætningen af et produkt, er forpligtet til at indsende eller udlevere produktet til kontrol på kontrolmyndighedens anmodning, jf. stk. 1. Den erhvervsdrivende, som produktet udtages fra, skal afholde udgiften til eventuel fragt til den lokalitet, kontrolmyndigheden anviser.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan foretage eller få foretaget tekniske undersøgelser af produkter udtaget i medfør af stk. 1. Kontrolmyndigheden kan kræve omkostninger forbundet med de eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den erhvervsdrivende, der, jf. §§ 18, 19 og § 21, stk. 1, træffes afgørelse over for i forbindelse med undersøgelsen.

Stk. 4. Kontrolmyndigheden kan indhente erklæringer fra sagkyndige, som myndigheden skønner nødvendige for at kunne træffe afgørelse. Kontrolmyndigheden kan kræve omkostninger forbundet med indhentelse af erklæringer fra sagkyndige refunderet af den erhvervsdrivende, der, jf. §§ 18, 19 og § 21, stk. 1, træffes afgørelse over for i forbindelse med undersøgelsen.

Stk. 5. Erhvervsministeren kan bemyndige en anden offentlig myndighed eller en offentlig eller privat virksomhed til at varetage de beføjelser, som kontrolmyndigheden har i medfør af stk. 1.

§ 18. Kontrolmyndigheden kan udstede et midlertidigt forbud mod levering, markedsføring, udstilling eller anden tilgængeliggørelse af et produkt, hvis produktet vurderes at kunne udgøre en risiko. Forbuddet kan rettes mod enhver, der har gjort et produkt tilgængeligt på markedet. Forbuddets varighed kan ikke strække sig ud over, hvad der er nødvendigt for at træffe kontrolforanstaltninger til brug for undersøgelser eller vurderinger af produktets sikkerhed.

§ 19. Er et produkt ikke i overensstemmelse med eller lever en erhvervsdrivende ikke op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning, eller som har været et led i afsætningen af et produkt, om at

- 1) advare brugerne om de risici, der er ved produktet,

- 2) stoppe markedsføring, der kan vildlede brugere,
- 3) afhjælpe forhold, som ikke er i overensstemmelse med reglerne,
- 4) stoppe salg eller udlevering af produktet,
- 5) tilbagetrække produktet fra markedet effektivt og øjeblikkeligt,
- 6) tilbagekalde produktet fra brugerne og
- 7) destruere produktet på forsvarlig måde.

§ 20. Kontrolmyndigheden kan kontrollere, om et produkt uretmæssigt er påført CE-mærkning.

Stk. 2. Er et produkt uretmæssigt påført CE-mærkning, kan kontrolmyndigheden påbyde enhver, der udbyder produktet, at standse salg eller udlevering af produktet og om nødvendigt tilbagetrække produktet fra markedet.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan påbyde en fabrikant eller importør at fjerne CE-mærkningen inden for en nærmere angivet frist. Salg af produktet kan genoptages, når CE-mærkningen er fjernet.

§ 21. Kontrolmyndigheden kan forbyde enhver at bringe et produkt i omsætning, gøre det tilgængeligt på markedet, udlevere det eller tage det i brug, hvis produktet eller den erhvervsdrivende ikke lever op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan påbyde den, forbuddet efter stk. 1 retter sig mod, at destruere produktet på en forsvarlig måde.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan foranledige, at produktet destrueres, hvis dette ikke er sket inden for rimelig tid efter modtagelsen af påbuddet efter stk. 2. Udgifterne til destruktion afholdes af den, påbuddet er meddelt.

§ 22. Kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller forordninger omfattet af denne lovs anvendelsesområde.

§ 23. Der kan ske blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter § 22 ikke er efterkommet, eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Stk. 2. Afgørelse efter stk. 1 om blokering af en onlinegrænseflade træffes af retten ved kendelse efter kontrolmyndighedens begæring. Inden retten træffer afgørelse, skal den så vidt muligt give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.

Stk. 3. Det påhviler udbydere af informationssamfundstjenester at bistå kontrolmyndigheden ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2. Kontrolmyndigheden kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbyderne at foretage.

Stk. 4. Kontrolmyndigheden skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede. Kontrolmyndigheden skal af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.

Stk. 5. Fremsætter den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, anmodning om, at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af onlinegrænsefladen, skal kontrolmyndigheden, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten. Retten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes. Tages en anmodning ikke til følge, kan ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.

§ 24. Kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse over for enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, om på relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

§ 25. Kan kontrolmyndigheden ikke finde den, der har bragt et produkt i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, eller efterlever den pågældende ikke afgørelsen, der er meddelt denne, kan myndigheden træffe de foranstaltninger, der er nævnt i §§ 18, 19, § 20, stk. 2 og 3, § 21, stk. 1 og 2, og § 22, på den pågældendes vegne.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan kræve omkostningerne som følge af de foranstaltninger, myndigheden har truffet efter stk. 1, refunderet af afgørelsens adressat.

§ 26. Kontrolmyndigheden kan kræve, at den, som er pålagt at træffe foranstaltninger i medfør af §§ 18, 19, § 20, stk. 2 og 3, § 21, stk. 1 og 2, §§ 22 og 24, oplyser myndigheden om, hvordan foranstaltningerne er truffet, og om effekten heraf.

§ 27. Kontrolmyndigheden skal, hvis det er nødvendigt, oplyse offentligheden om produkter, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, herunder om

- 1) relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet,
- 2) risikoens art, hvor dette er relevant,
- 3) hvilke foranstaltninger der er truffet, og
- 4) hvordan offentligheden bør forholde sig.

Stk. 2. Oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, kan kun videregives, hvis dette er nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed.

§ 28. Skønner kontrolmyndigheden det nødvendigt, herunder for at forhindre en bred kreds af brugere i at blive udsat for farlige produkter, eller fordi antallet af fabrikanter, importører eller distributører med relation til produktet er meget stort, og disse er af forskelligartet karakter, kan forbud i medfør af § 21, stk. 1, udstedes ved bekendtgørelse.

§ 29. Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden, ud over de tilfælde der er nævnt i stk. 1, er i besiddelse af.

Stk. 3. Kontrolmyndigheden kan i kontroløjemed indsamle og behandle, herunder samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

§ 30. Told- og skatteforvaltningen yder efter aftale mellem skatteministeren og erhvervsministeren kontrolmyndigheden bistand til gennemførelsen af kontrollen efter § 14. Erhvervsministeren kan efter forhandling med skatteministeren fastsætte nærmere regler herom, herunder at told- og skatteforvaltningen kan tilbageholde et produkt, hvor modtageren af produktet ikke er erhvervsdrivende, og at told- og skatteforvaltningen kan tilbageholde et produkt i lufthavne, havne eller grænseovergange eller lignende, hvor den, der indfører produktet, ikke er erhvervsdrivende, hvis det pågældende produkt formodes ikke at være i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller produktforordninger inden for denne lovs anvendelsesområde.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan i regler fastsat i medfør af stk. 1 endvidere fastsætte, hvordan kontrolmyndigheden træffer afgørelse om, at et produkt ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller produktforordninger inden for denne lovs anvendelsesområde, og om produktet kan konfiskeres og destrueres.

Kapitel 5

Bemyndigede organer

§ 31. Erhvervsministeren kan efter ansøgning udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndiget organ at gennemføre godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver, i det omfang det er muligt i henhold til direktiverne, jf. § 2, stk. 1, og produktforordningerne.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om udpegning, herunder om akkreditering, tilsyn og kontrol med udpegede virksomheder og myndigheder, og om hvilke opgaver den udpegede skal udføre.

Kapitel 6

Forbindelseskontor og øvrige administrative bestemmelser

§ 32. Sikkerhedsstyrelsen udpeges som centralt forbindelseskontor, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 10, stk. 3.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen koordinerer samarbejdet mellem kontrolmyndighederne, der udfører kontrol med produkter, der er omhandlet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed.

Stk. 3. Erhvervsministeren fastsætter efter forhandling med de relevante ministre nærmere regler om samarbejdet mellem myndigheder omfattet af stk. 1 og 2.

§ 33. Skal Kommissionen underrettes efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed, skal kontrolmyndigheden straks underrette Sikkerhedsstyrelsen om afgørelser vedrørende produkters sikkerhed, der er truffet i medfør af denne lov, anden lov eller regler, der er fastsat i medfør af denne eller anden lov.

Stk. 2. Er der tale om et produkt med alvorlig risiko, videresender Sikkerhedsstyrelsen øjeblikkeligt denne underretning til Kommissionen via systemet om hurtig udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne i Fællesskabet, Safety Gate RAPEX.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om anvendelsen af Safety Gate RAPEX og underretningen af Kommissionen.

§ 34. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at der kan opkræves betaling til dækning af omkostninger for medgået tid til sagsbehandling inden for denne lovs anvendelsesområde.

§ 35. Erhvervsministeren kan henlægge sine beføjelser efter denne lov til Sikkerhedsstyrelsen.

Kapitel 7

Digital kommunikation m.v.

§ 36. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra myndigheder om forhold, som er omfattet af regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, skal foregå digitalt.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation og om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og lignende.

Stk. 3. En digital meddelelse anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for adressaten i postløsningen.

§ 37. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at regler fastsat i medfør af denne lov, som indeholder krav til virksomheder og produkter og til tekniske specifikationer, der henvises til i sådanne forskrifter, ikke indføres i Lovtidende.

Stk. 2. Erhvervsministeren fastsætter regler om, hvordan oplysning om indholdet af de regler og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, kan fås.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk.

Kapitel 8

Rådgivende organ

§ 38. Erhvervsministeren kan etablere et rådgivende organ, som kan varetage rådgivende opgaver for Sikkerhedsstyrelsen vedrørende produkter og markedsovervågning efter denne lov og øvrige markeds-
overvågningsopgaver.

Stk. 2. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de opgaver, som det rådgivende organ skal varetage.

Kapitel 9

Klageadgang og domstolsprøvelse

§ 39. Kontrolmyndighedens afgørelser, truffet efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om klageadgang vedrørende afgørelser, der er truffet på baggrund af regler udstedt i medfør af § 30, stk. 1 og 2.

§ 40. Klage over afgørelser truffet af bemyndigede organer, jf. § 31, kan indbringes for Sikkerhedsstyrelsen inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

§ 41. Påbud eller forbud udstedt i medfør af §§ 18, 19, § 20, stk. 2 og 3, § 21, stk. 1 og 2, §§ 22 og 24 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Anmodning herom skal, inden 4 uger efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende, fremsættes over for den kontrolmyndighed, der har truffet afgørelsen. Hvis fristen udløber på en lørdag, en søndag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag. Kontrolmyndigheden indbringer uden unødigt ophold sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den borgerlige retsplejes former.

Stk. 2. Retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Kapitel 10

Straf

§ 42. Medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

- 1) overtræder § 5, stk. 1-3,
- 2) undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 7,
- 3) overtræder §§ 9, 10, 11 eller § 12, stk. 1,
- 4) undlader at give kontrolmyndigheden oplysninger efter § 15, stk. 1, eller afgiver urigtige oplysninger i forbindelse med sagsbehandlingen,
- 5) undlader at give kontrolmyndigheden adgang efter § 16, stk. 1,
- 6) undlader at indsende eller udlevere produkter efter § 17, stk. 2,
- 7) overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse fra kontrolmyndigheden, jf. §§ 18, 19, § 20, stk. 2 og 3, § 21, stk. 1 og 2, §§ 22 eller 24,
- 8) omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger herpå,
- 9) ikke opfylder den erhvervsdrivendes forpligtelser, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 1, 3 eller 4,
- 10) ikke har en bemyndiget repræsentant, hvor dette er krævet, eller ikke har givet den bemyndigede repræsentant de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3 og artikel 5,

- 11) som bemyndiget repræsentant, undlader at udlevere kopi af fuldmagten, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 2, eller
- 12) uretmæssigt anvender CE-mærke, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter artikel 30, stk. 2.

Stk. 2. Når en overtrædelse eller undladelse, som er nævnt i stk. 1, nr. 1, og nr. 4-11, begås på et produktområde, som er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-11, nr. 13-15 eller stk. 2, nr. 1 og 2, kan straffen under skærpene omstændigheder stige til fængsel indtil 2 år. Straffen kan ligeledes under skærpene omstændigheder stige til fængsel indtil 2 år i de i stk. 1, nr. 3, nævnte tilfælde. Det anses som skærpene omstændigheder, når:

- 1) Overtrædelsen eller undladelsen har fremkaldt fare for sikkerhed eller sundhed.
- 2) Overtrædelsen eller undladelsen har medført en ulykke med alvorlig personskade eller døden til følge.
- 3) Der er tale om gentagelsestilfælde, hvor virksomheden tidligere har begået en lignende overtrædelse eller undladelse.
- 4) Overtrædelsen eller undladelsen er begået som led i en systematisk overtrædelse af reglerne med økonomisk vinding for øje.
- 5) Den erhvervsdrivende har forsøgt at omgå eller unddrage sig kontrolmyndighedens kontrol.

Stk. 3. Har nogen ved én eller flere handlinger begået flere overtrædelser og undladelser af denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, og medfører overtrædelserne og undladelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse. Har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestrafen for hver overtrædelse af denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, og bødestrafen for overtrædelsen af den eller de andre love.

Stk. 4. Har nogen ved én eller flere handlinger begået flere overtrædelser og undladelser af denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, og medfører én af overtrædelserne eller undladelserne idømmelse af fængselsstraf, mens en anden medfører idømmelse af bøde, idømmer retten en bøde ved siden af fængselsstraffen. Det samme gælder, hvis nogen ved én eller flere handlinger eller undladelser har overtrådt denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, og én eller flere andre love, og overtrædelsen af denne lov, eller regler fastsat i medfør af denne lov, medfører bødestraf, og overtrædelsen af den eller de andre love medfører fængselsstraf.

Stk. 5. Bestemmelserne i stk. 3 og 4 kan fraviges, når særlige grunde taler herfor.

Stk. 6. I regler, der er udstedt i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde. Er produktområdet omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-11, nr. 13-15, eller stk. 2, nr. 1 og 2, kan der fastsættes straf af bøde eller under skærpene omstændigheder fængsel indtil 2 år. Der kan tillige fastsættes forlængede forældelsesfrister på op til 5 år i regler udstedt i medfør af denne lov.

Stk. 7. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om straf af bøde eller fængsel indtil 2 år for overtrædelse af produktforordningerne, jf. § 4, nr. 6.

Stk. 8. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Kapitel 11

Ikrafttrædelse

§ 43. Loven træder i kraft den 1. juli 2020, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2. § 2, stk. 2, nr. 3, § 4, stk. 1, nr. 5, §§ 14-16, § 30, §§ 9-13 og § 42, stk. 1, nr. 3, og stk. 2-6, træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 3. § 42, stk. 1, nr. 9-11, træder i kraft den 16. juli 2021.

Stk. 4. Erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af §§ 12 og 46.

§ 44. Lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, ophæves.

§ 45. I lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer ophæves §§ 1-5 og §§ 11-31.

§ 46. Lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer ophæves.

§ 47. Regler fastsat i medfør af lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, og i medfør af lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer forbliver i kraft, indtil de ophæves eller erstattes af regler fastsat i medfør af denne lov.

Kapitel 12

Ændringer i anden lovgivning

§ 48. I elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:

»Lov om sikkerhed for elektriske anlæg og elektriske installationer (elsikkerhedsloven)«.

2. § 1, 2. pkt., ophæves.

3. § 4 ophæves.

4. I § 5, stk. 1, nr. 2, ændres »installationer,« til: »installationer og« og stk. 1, nr. 3, ophæves.
Nr. 4 bliver herefter nr. 3.

5. § 5, stk. 3, ophæves.

6. § 8 ophæves.

7. I § 13, stk. 2, 2. pkt., ændres »installationer, ejere« til: »installationer og ejere« og »samt alle led i omsætningen af elektrisk materiel« udgår.

8. §§ 19, 20 og 21 ophæves.

9. I § 23, stk. 1, ændres »elektriske anlæg, elektriske installationer og elektrisk materiel« til: »elektriske anlæg og elektriske installationer«, »§ 17,« ændres til: »§ 17 og«, og », § 20 og § 21, stk. 1 og 2« udgår.

10. I § 24, stk. 1, nr. 3, ændres »§ 17,« til: »§ 17 og«, og », § 20 og § 21, stk. 1 og 2« udgår.

11. I § 34, stk. 1, nr. 1, ændres »§§ 3 eller 4« til: »§ 3«.

12. I § 34, stk. 1, nr. 3, ændres »§§ 20-22« til: »§ 22«.

§ 49. I gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018, som ændret ved § 6 i lov nr. 1533 af 18. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:

»Lov om sikkerhed for gasanlæg og gasinstallationer (gassikkerhedsloven)«.

2. I § 1, stk. 1, ændres », gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer«.
3. § 4 ophæves.
4. § 5, stk. 1, nr. 3, ophæves.
Nr. 4 og 5 bliver herefter nr. 3 og 4.
5. I § 5, stk. 2, ændres », gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer«.
6. § 5, stk. 4, ophæves.
7. §§ 8, 18, 19 og 20 ophæves.
8. I § 23, stk. 1, ændres », gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer«, og »§ 17, stk. 1, § 19 eller § 20, stk. 1 og 2« ændres til: »eller § 17, stk. 1«.
9. § 23, stk. 3, ophæves.
10. I § 24, stk. 2, ændres »§ 17, stk. 1, eller § 19« til: »eller § 17, stk. 1«.
11. I § 31, stk. 1, nr. 3, ændres »eller §§ 19-22« til: »eller §§ 21-22«.
§ 50. I lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, som ændret ved lov nr. 267 af 25. marts 2014, § 40 i lov nr. 525 af 29. april 2015 og § 4 i lov nr. 634 af 8. juni 2016, foretages følgende ændringer:
 1. § 4, stk. 2 og 3, ophæves.
Stk. 4 bliver herefter stk. 2.
 2. I § 5, nr. 2, ændres »artikler,« til: »artikler, og«, i nr. 3 ændres »§ 3, stk. 1, nr. 12, og« til: »§ 3, stk. 1, nr. 12.« og nr. 4 ophæves.

Kapitel 13

Territorial gyldighed

§ 51. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

- 1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, EF-Tidende 2002, nr. L 11, side 4, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner og om ændring af direktiv 95/16/EF, EU-Tidende 2006, nr. L 157, side 24, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringsystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 309, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 251, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr, EU-Tidende 2014, nr. L 189, side 164, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 76/767/EØF, 84/525/EØF, 84/526/EØF, 84/527/EØF og 1999/36/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 165, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/29/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 45, Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler, EU-Tidende 1975, nr. L 147, side 40, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser (omarbejdning), EU-tidende 2014, nr. L 96, side 357, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet, EU-Tidende 2013, nr. L 178, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj, EU-Tidende 2009, nr. L 170, side 1, og Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed, EU-Tidende 1987, nr. L 192, side 49. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011, EU-Tidende 2019, nr. L 169, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
 - 1.1 Overordnet om den retlige ramme for lovforslaget i forhold til markedsovervågningsforordningen
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Anvendelsesområde
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.1.1. Forholdet til produktsikkerhedsloven
 - 2.1.1.2. Forholdet til elsikkerhedsloven
 - 2.1.1.3. Forholdet til gassikkerhedsloven
 - 2.1.1.4. Forholdet til fyrværkeriloven
 - 2.1.1.5. Forholdet til lov om indretning m.v. af visse produkter
 - 2.1.2. Markedsovervågningsforordningen
 - 2.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2. Erhvervsdrivendes forpligtelser
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.1.1. Produktsikkerhed i almindelighed
 - 2.2.1.2. Maskiner
 - 2.2.1.3. Materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære
 - 2.2.1.4. Elevatorer
 - 2.2.1.5. Trykbærende udstyr
 - 2.2.1.6. Transportabelt trykbærende udstyr
 - 2.2.1.7. Simple trykbeholdere
 - 2.2.1.8. Aerosoler
 - 2.2.1.9. Elektrisk materiel
 - 2.2.1.10. Fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler
 - 2.2.1.11. Legetøj
 - 2.2.1.12. Produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter
 - 2.2.1.13. Tovbaneanlæg
 - 2.2.1.14. Personlige værnemidler
 - 2.2.1.15. Gasapparater
 - 2.2.1.16. Elektrisk materiel, som ikke omfattes af lovforslagets § 2, stk. 2, nr. 1.
 - 2.2.1.17. Gasmateriel, som ikke omfattes af lovforslagets § 2, stk. 2, nr. 2.
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.3. Forbrugeres køb af produkter fra tredjelande
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.4. Kontrol
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.5. Sanktioner

2.5.1. Gældende ret

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

2.6. Salg og markedsføring af lattergas til forbrugere

2.6.1. Gældende ret

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

I Danmark skal vi have tillid til, at når vi køber produkter, så lever produkterne op til de regler, der gælder for dem. Det er derfor vigtigt, at brugerne, herunder forbrugere, og de erhvervsdrivende, der overholder reglerne, kan have tillid til, at staten slår hårdt ned med sanktioner, når enkelte brodere ikke overholder lovgivningen, og dermed ikke lever op til samfundskontrakten. Det gælder særligt på områder, hvor det kan have alvorlige konsekvenser for brugernes sundhed og sikkerhed. Det gælder blandt andet på produktområdet, hvor farlige produkter kan medføre eksplosion, elektrisk stød, forgiftning, brand, kvælning eller andre alvorlige skader.

På produktområdet har vilkårene for at kontrollere, om produkter er lovlige, ændret sig markant over de senere år ikke mindst som følge af fremvæksten af globale handelsplatforme og stigende e-handel. De beføjelser som myndighederne har til rådighed i kontrollen og håndhævelsen, er blevet utilstrækkelige. Det betyder, at danske brugere ikke altid kan have tillid til de produkter, som de køber. Flere markedsovervågningsindsatser og tests har eksempelvis vist, at nogle erhvervsdrivende uden for EU sælger produkter, som ikke lever op til de danske og europæiske krav. Det kan være farligt for brugerne, som kan risikere f.eks. kvælning på grund af smådele i legetøj, en mobiloplader, der udløser brand, eller fyrværkeri, der eksploderer. Det betyder også, at der er erhvervsdrivende, som kan slippe afsted med at bryde reglerne og opnå konkurrencemæssige fordele på bekostning af danskernes sikkerhed og sundhed.

Derfor lancerede regeringen i januar 2020 en vækstplan for handel og logistik, som blandt andet har til formål, at dæmme op for importen af farlige produkter, som sker på bekostning af brugeres sikkerhed og lovlige danske virksomheders konkurrenceevne. Vækstplanen afsatte som led heri midler til et værktøj med kunstig intelligens, der skal screene internettet for farlige produkter, og som skal supplere de kontrolbeføjelser og sanktionsmuligheder, som dette lovforslag implementerer. Der er behov for en effektiv kontrol, så de farlige produkter bliver fundet, og hårdere sanktioner, så flere virksomheder overholder reglerne.

Med lovforslaget får Sikkerhedsstyrelsen mulighed for at udføre kontrol under skjult identitet, så erhvervsdrivende, der sælger ulovlige produkter online, ikke kan omgå kontrollen, når Sikkerhedsstyrelsen tager produkter ud til test. Mulighederne for datadeling styrkes også, så kontrollen i endnu højere grad kan baseres på data og på den måde målrettes de erhvervsdrivende, der bryder reglerne. Når der gentagne gange sælges farlige produkter på en webbutik eller en handelsplatform, vil det med lovforslaget desuden blive muligt for domstolene at blokere adgangen til onlinegrænsefladen. Samtidig hæves bøderne for overtrædelser væsentligt og strafferammen forhøjes, så overtrædelser begået under skærpende omstændigheder kan straffes med fængsel i op til to år.

Dele af disse kontrolbeføjelser er supplerende bestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (markedsovervågningsforordningen). Markedsovervågningsforordningen stiller bl.a. krav om, at der føres effektiv kontrol med de produkter, der er omfattet af de sektorspecifikke retsakter, der er omfattet af forordningen. For en nærmere gennemgang af forordningen henvises til afsnit 1.2. nedenfor.

De produktkrav, der følger af de sektorspecifikke retsakter, er allerede i dag i vidt omfang gennemført i dansk ret. En del af formålet med forslaget er at samle reguleringen af de forskellige produkttyper i en ny hovedlov på Sikkerhedsstyrelsens område. Det er herefter hensigten, at kravene til de enkelte produkttyper vil blive fastsat administrativt med hjemmel i den foreslåede lov. Det samme gælder kravene til de erhvervsdrivende.

Markedsovervågningsforordningen overlader til medlemsstaterne at sikre et system til effektiv markedsovervågning af de produkter, der er omfattet af forordningen. En del af forslagets bestemmelser har således til formål at sikre, at myndighederne har de nødvendige beføjelser til effektivt at føre en sådan kontrol.

Lovforslaget skal dog ikke alene gælde produkter der er omfattet af markedsovervågningsforordningen, men gælde for størstedelen af produkterne på Sikkerhedsstyrelsens område. Det vil sige både produkter, der er produktspecifikke EU-krav til (harmoniserede produkter), produkter, der ikke er produktspecifikke EU-krav til, men som er omfattet af direktivet om produktsikkerhed i almindelighed (ikke harmoniserede produkter), og endelig produkter, der er reguleret i dansk ret (nationalt regulerede produkter). Der bør ikke være forskel på Sikkerhedsstyrelsens mulighed for at gribe ind overfor farlige produkter, uanset om det er et stykke legetøj (EU-harmoniseret produkt), en narresut (ikke-harmoniseret produkt) eller en ukrudtsbrænder (nationalt reguleret).

Endelig følger lovforslaget op på den politiske aftale mellem regeringen (Socialdemokratiet), Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti og Alternativet om indgreb mod misbrug af lattergas af den 21. januar 2020. Aftalen skal dæmme op for misbrug af lattergas til beruselse, da det er farligt og i værste fald kan medføre kvælning. Salget af lattergas til beruselsesformål skal derfor stoppes. Med lovforslaget iværksættes en række tiltag, herunder et forbud mod at sælge lattergas til unge under 18 år, en mængdebegrænsning så der ikke må sælges mere end to små lattergaspatroner til en forbruger pr. dag samt en begrænsning af udsalgssteder, så lattergas ikke må sælges til forbrugere, hvis der samtidig forhandles alkohol, tobak eller e-cigaretter m.v.

1.1. Overordnet om den retlige ramme for lovforslaget og forholdet til markedsovervågningsforordningen

Markedsovervågningsforordningen trådte i kraft 15. juli 2019 og finder endelig anvendelse fra den 16. juli 2021. Med lovforslaget lægges der op til, at lovforslagets kontrolbeføjelser træder i kraft ca. et år før markedsovervågningsforordningens endelige anvendelse. Det sker for hurtigst muligt at beskytte brugerne mod farlige produkter og de erhvervsdrivende mod den ulige konkurrence fra erhvervsdrivende, der ikke overholder reglerne.

Markedsovervågningsforordningen afløser Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter for så vidt angår de dele af forordning 765/2008/EF, der omhandler markedsovervågning. Markedsovervågningsforordningen bygger videre på principperne i forordning 765/2008/EF, hvorefter formålet fortsat er, at produkter, der er omfattet af varenes frie bevægelighed inden for EU, opfylder krav om et højt beskyttelsesniveau for samfundsinteresser som bl.a. sundhed, sikkerhed og forbrugerbeskyttelse. Markedsovervågningsforordningen sigter således mod at forhindre, at produkter, der ikke overholder de gældende regler, som er farlige for brugerne og som kan forvride konkurrencen i forhold til de erhvervsdrivende, der sælger lovlige produkter, bringes i omsætning på EU-markedet. På den måde styrkes det indre marked for varer.

Et af markedsovervågningsforordningens hovedformål er at opdatere reglerne, så de afspejler opbygningen af moderne forsyningskæder og forbrugsadfærd. Det vil primært sige, det øgede udbud af produkter til salg online og stadig mere komplekse forsyningskæder. Et andet hovedformål er at ensarte markedsovervågningen yderligere, både på tværs af medlemsstaterne og på tværs af produktområderne. Markedsovervågning er den samlede betegnelse for de kontrolaktiviteter og foranstaltninger, der gennemføres og træffes af myndighederne for at sikre, at markedsførte produkter opfylder de gældende regler.

Markedsovervågningsforordningen fastsætter reglerne om markedsovervågning og produktoverensstemmelse på EU-niveau for de produkter, som er nærmere afgrænset i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen gælder for 70 direktiver og forordninger og ensarter dele af forpligtelserne og kontrolbeføjelserne. Af forordningens bilag 1 fremgår en lang række af harmoniserede EU-retsakter, som fastsætter nærmere krav til de enkelte produktområder. Dette lovforslag omfatter 13 af disse retsakter, jf. § 2, stk. 1, nr. 2-11 og 13-15.

Lovforslaget omfatter yderligere to direktiver, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed (produktsikkerhedsdirektivet), jf. lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 1 og Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed. Produktdirektivet er af stor betydning for lovforslaget, idet det gælder for alle forbrugerprodukter, medmindre der findes mere specifikke regler om sikkerheden ved det pågældende produkt i harmoniserede EU-retsakter. Direktivet omfatter derfor også nye opfindelser eller produkter, hvor der ikke findes særlovgivning. På den baggrund er det derfor hensigten, at lovforslaget kan fungere som en opsamlingslov for alle forbrugerprodukter, som omfattes af produktsikkerhedsdirektivet, i det omfang de ikke er reguleret i anden lovgivning.

Markedsovervågningsforordningen gælder umiddelbart i dansk ret, men den kræver dog enkelte gennemførelsesforanstaltninger vedrørende den praktiske markedsovervågning. Forordningen forpligter som nævnt medlemslandene til at sikre, at deres markedsovervågningsmyndigheder har en række konkrete minimumsbeføjelser til rådighed. De fleste af disse beføjelser findes allerede i dansk ret i dag, mens enkelte enten er helt nye eller er skærpet i forhold til den eksisterende regulering. Derudover forpligtes medlemslandene til at fastsætte sanktioner for overtrædelse af forordningen. Endelig er der en række forpligtelser for erhvervsdrivende, herunder særligt kravet til erhvervsdrivende hjemmehørende uden for EU, der ønsker at bringe et produkt i omsætning skal have en permanent kontaktperson i EU.

Lovforslaget gennemfører alene markedsovervågningsforordningen for så vidt angår produkter, der henhører under Sikkerhedsstyrelsens område. Det vil sige produkter omfattet af direktivet om produktsikkerhed i almindelighed, maskiner, materiel- og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, elevatorer, trykbærende udstyr, transportabelt trykbærende udstyr, simple trykbeholdere, aerosoler, elektrisk materiel, pyrotekniske artikler, legetøj, produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter, tovbaneanlæg, personlige værnemidler og gasapparater.

Lovforslaget går dog videre end markedsovervågningsforordningen for så vidt angår anvendelsesområdet. Det gør den, fordi det er væsentligt, at Sikkerhedsstyrelsen får de nødvendige kontrolbeføjelser og sanktionsmuligheder på tværs af de produktområder, som styrelsen har ressortansvaret for. Lovforslaget samler derfor så vidt muligt reglerne om produkter og markedsovervågning på Sikkerhedsstyrelsens område både hvad angår de harmoniserede, ikke-harmoniserede og nationalt regulerede produkter. Ved at samle reguleringen fås også en større grad af ensartethed i kontrolmyndighedernes håndhævelse af reglerne.

Derudover tages med lovforslaget hensyn til, at andre danske myndigheder end Sikkerhedsstyrelsen varetager markedsovervågningsopgaver af produkter omfattet af lovforslaget. Derfor formuleres mange af lovforslagets bestemmelser med udgangspunkt i, at de kan anvendes af andre myndigheder for så vidt angår produkter, der er omfattet af lovforslaget.

De produktområder, der omfattes af lovforslagets anvendelsesområde, er i dag omfattet af andre love og bekendtgørelser. Som følge heraf ophæves den gældende produktsikkerhedslov og samtidig ophæves størstedelen af lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer. De resterende hovedlove i form af elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, og lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019 (fyrværkeriloven), forbliver i kraft, mens de bestemmelser, der vedrører produkter, ophæves.

Med lovforslaget bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte nærmere krav til produkterne, som omfattes af lovforslaget. I dag er der allerede udstedt produktspecifikke bekendtgørelser, men som noget nyt vil bemyndigelserne til at udstede bekendtgørelserne findes i en og samme lov, således at der på en tydelig og ensartet måde kan fastsættes regler om krav til de forskellige produkttyper og til de erhvervsdrivende.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Anvendelsesområde

2.1.1. Gældende ret

Den produktreguleringen på Sikkerhedsstyrelsens område, der nu foreslås omfattet af den nye foreslåede lov, jf. lovforslagets § 2, findes i dag i en række forskellige love og tilhørende bekendtgørelser, som gennemgås i de følgende punkter.

2.1.1.1. Forholdet til produktsikkerhedsloven

Produktsikkerhedsloven indeholder i dag bestemmelser, som finder anvendelse på ethvert forbrugerprodukt, der gøres tilgængeligt på markedet som led i handelsvirksomhed, medmindre produktet er reguleret i en forordning eller i anden specifik lovgivning. Der er tale om en opsamlingslov, som regulerer de forbrugerprodukter, der ikke er reguleret andre steder eller som udfylder manglende hjemler i den øvrige lovgivning om markedsovervågning af produkter. Lovens formål er at fremme, at der alene er sikre produkter på det danske marked. I den forbindelse definerer produktsikkerhedsloven henholdsvis et sikkert og et farligt produkt og tillægger de erhvervsdrivende i form af fabrikanter, importører og distributører pligter til opfyldelse af lovens formål.

Kontrolmyndighederne er i produktsikkerhedsloven tillagt en række muligheder for at føre kontrol med, om produkter er sikre. Herunder muligheden for at indhente de nødvendige oplysninger, indhente og teste produkter og få adgang uden retskendelse i kontroløjemed. Kontrolmyndigheden har hjemmel til at træffe afgørelse om advarsel, afhjælpning, tilbagetrækning, tilbagekaldelse eller destruktion. Afgørelsen kan træffes både midlertidigt og endeligt, og uafhængigt af om produktet allerede er på markedet. Samtidig har kontrolmyndigheden hjemmel til at oplyse offentligheden om faren ved et produkt. Slutteligt fastsætter loven hvilke overtrædelser af loven, der sanktioneres med bødestraf.

Produktsikkerhedsloven implementerer produktsikkerhedsdirektivet. Direktivet omfatter produkter rettet mod forbrugere, som ikke er omfattet af anden harmoniseret EU-regulering. Der henvises til pkt. 2.2.1.1 og de specielle bemærkninger til lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 1.

Loven indeholder bemyndigelse til at fastsætte de regler, der er nødvendige for at gennemføre eller anvende EU-retsakter om sikkerhedskrav til legetøj og produkter, der på grund af ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed. Bemyndigelsen er anvendt til at udstede bekendtgørelse om sikkerhedskrav til legetøjsprodukter, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj (legetøjsdirektivet) og Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed foruden dele af en række direktiver uden for Erhvervsministeriets ressort.

2.1.1.2. Forholdet til elsikkerhedsloven

Elsikkerhedsloven indeholder i dag både bestemmelser vedrørende elektriske installationer og anlæg, samt elektrisk materiel.

For så vidt angår det elektriske materiel indeholder loven bestemmelser om definitionen af elektrisk materiel og det generelle sikkerhedskrav til materiellet. I loven bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte yderligere regler for elektrisk materiel og regler med henblik på gennemførelse af EU-regulering om elektrisk materiel. Disse bemyndigelser er udmøntet i henholdsvis bekendtgørelsen om elektrisk materiel til anvendelse inden for visse spændingsgrænser for så vidt angår de produkter, der falder inden for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, og bekendtgørelsen om sikkerhed for elektrisk materiel for så vidt angår de produkter, der falder uden for spændingsgrænserne i det nævnte direktiv.

Loven opstiller krav til den erhvervsdrivende i forbindelse med fremstillingen af elektrisk materiel og krav om, hvilke oplysninger materiellet skal være ledsaget af, når det importeres. Herefter fastsættes, at Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol med reglerne, herunder at Sikkerhedsstyrelsen kan foretage registersamkøring, få adgang til offentlige og private ejendomme og lokaliteter uden retskendelse og udtage elektrisk materiel uden betaling til brug for kontrollen. Loven indeholder også en hjemmel til at påbyde afhjælpning af mangler, samt forbyde salg, udlevering, installation eller brug af elektrisk materiel eller påbyde tilbagetrækning, tilbagekaldelse eller destruktion. Derudover er der hjemmel til at påbyde at elektrisk materiel omfattes af styrelsens forbud frakobles. Som led i kontrollen kan styrelsen efter loven oplyse offentligheden om faren ved elektrisk materiel, når der er truffet afgørelse om forbud eller påbud. Endelig fastsætter loven hvilke overtrædelser, der kan straffes med bøde.

2.1.1.3. Forholdet til gassikkerhedsloven

Gassikkerhedsloven indeholder i dag både bestemmelser vedrørende gasinstallationer, gasanlæg og gasmateriel. Loven indeholder desuden krav til erhvervsdrivende, der fremstiller gasmateriel. Gasmateriel er endvidere reguleret i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof (gasapparatforordningen).

For så vidt angår gasmateriel, indeholder loven bestemmelser om definitionen af gasmateriel og det generelle sikkerhedskrav til materiellet. I loven bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte yderligere regler for det gasmateriel, som ikke er omfattet af gasapparatforordningen. Denne bemyndigelse er udmøntet i bekendtgørelse om sikkerhed for gasmateriel, der også uddyber lovens sikkerhedskrav og fastsætter visse supplerende bestemmelser til den førnævnte forordning.

Loven indeholder bestemmelser om Sikkerhedsstyrelsens kontrol, herunder at Sikkerhedsstyrelsen kan foretage registersamkøring, få adgang uden retskendelse og udtage gasmateriel uden betaling til brug for kontrollen. Styrelsen har i loven hjemmel til at påbyde afhjælpning af mangler, samt forbyde salg, udlevering, installation eller brug af gasmateriel samt påbyde tilbagetrækning, tilbagekaldelse eller destruktion. Herudover er der i loven hjemmel til at påbyde at gasmateriel, omfattet af styrelsens forbud afmonteres. Efter loven kan styrelsen oplyse offentligheden om faren ved gasmateriel, når der er truffet afgørelse om forbud eller påbud. Slutteligt fastsættes hvilke overtrædelser, der kan straffes med bøde.

2.1.1.4. Forholdet til fyrværkeriloven

Fyrværkeriloven fastsætter de overordnede rammer for fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, og indeholder på den baggrund hjemler for erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler. Disse er som udgangspunkt udmøntet i bekendtgørelse om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, som implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet.

Loven stiller først og fremmest krav om, at fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler ikke må fremstilles eller indføres uden Sikkerhedsstyrelsens tilladelse. Erhvervsministeren bemyndiges i den forbindelse til at fastsætte regler om, at artikler med begrænset effekt og lav risiko kan undtages fra kravet. Samtidig indeholder loven et krav om, at opbevaring, overdragelse og erhvervelse af fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler kun må ske med kommunalbestyrelsens tilladelse. I forlængelse heraf stiller loven krav til selve godkendelsesprocessen, herunder krav til den person som ønsker den pågældende godkendelse.

I loven bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte yderligere bestemmelser om anvendelsesklassifikation og tekniske sikkerhedskrav, herunder krav om mærkning, brugervejledning og sikkerhedsinformation. Erhvervsministeren bemyndiges også til at fastsætte krav om prøvning og godkendelse af artikler og bestemmelser, som er nødvendige for at opfylde Danmarks forpligtelser på fyrværkeriområdet i henhold til EU-retten.

Loven fastsætter rammerne for kontrollen med området, som er delt mellem Sikkerhedsstyrelsen og kommunalbestyrelserne i kraft af de lokale beredskaber. Begge myndigheder har hjemmel til at skaffe sig adgang til virksomheder, der fremstiller, herunder monterer, indfører, opbevarer eller forhandler fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler, uden retskendelse og til uden betaling at udtage artikler til brug for kontrollen, herunder til tekniske undersøgelser. Erhvervsministeren har hjemmel til at fastsætte bestemmelser om, hvem der bærer omkostningerne ved de tekniske undersøgelser.

Afslutningsvis fastlægger loven, hvilke overtrædelser der sanktioneres med bøde eller fængsel indtil 2 år.

2.1.1.5. Forholdet til lov om indretning m.v. af visse produkter

Lov om indretning m.v. af visse produkter fastsætter reglerne for en række forskellige produkter, der alle er omfattet af sektorspecifikke EU-retsakter.

Loven afgrænser, hvornår et af loven omfattet produkt må bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet og tillægger de erhvervsdrivende i form af fabrikant, importør og distributør pligter. Den opstiller desuden en formodningsregel om, at et givent produkt formodes at være i overensstemmelse med reglerne, hvis det er fremstillet i overensstemmelse med de harmoniserede standarder på området. Da nogle produkttyper er reguleret i EU-forordninger, finder lovens krav til de erhvervsdrivende ikke anvendelse herpå.

Loven indeholder bemyndigelsesbestemmelser til at fastsætte nærmere regler om produkterne inden for lovens anvendelsesområde, og til at fastsætte supplerende regler til de relevante forordninger. Således er der udstedt følgende bekendtgørelser om produkter i medfør af lov om indretning m.v. af visse produkter:

- Bekendtgørelse nr. 693 af 10. juni 2013, som ændret ved bekendtgørelse nr. 479 af 25. maj 2016, om indretning m.v. af maskiner, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner (maskindirektivet).
- Bekendtgørelse nr. 1305 af 23. november 2015 om indretning m.v. af materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære.
- Bekendtgørelse nr. 1540 af 10. december 2015 om indretning m.v. af elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer.
- Bekendtgørelse nr. 190 af 19. februar 2015, som ændret ved bekendtgørelse nr. 480 af 25. maj 2016, om indretning m.v. af trykbærende udstyr, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr.

- Bekendtgørelse nr. 685 af 10. juni 2013 om indretning m.v. af transportabelt trykbærende udstyr, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr.
- Bekendtgørelse nr. 1304 af 23. november 2015 om indretning m.v. af simple trykbeholdere, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/29/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet.
- Bekendtgørelse nr. 247 af 13. marts 2014 om indretning m.v. af aerosoler, som implementerer Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler.
- Bekendtgørelse nr. 211 af 14. marts 2018 om indretning m.v. af tovbaneanlæg, som fastsætter supplerende krav til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/424 af 9. marts 2016 om tovbaneanlæg.
- Bekendtgørelse nr. 210 af 14. marts 2018 om indretning m.v. af personlige værnemidler, som fastsætter supplerende krav til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/425 af 9. marts 2016 om personlige værnemidler.

Kontrolmyndigheden er i lov om indretning m.v. af visse produkter tillagt en række muligheder for at føre kontrol med, om de omfattede produkter er i overensstemmelse med reglerne. Beføjelserne omfatter muligheden for at indhente de nødvendige oplysninger, indhente og teste produkter samt få adgang til lokaliteter uden retskendelse i kontroløjemed. Dette gælder således adgangen til arbejdspladser og fabrikations-, salgs- eller lagerlokaler eller øvrige erhvervsmæssige lokaler og transportmidler m.v., og derudover private lokaliteter for så vidt angår kontrol med elevatorer, andet løfteudstyr og trykbærende udstyr på. Kontrolmyndigheden har hjemmel til at træffe afgørelse om afhjælpning af mangler, begrænsning af markedsføringsmulighederne, ibrugtagsforbud, tilbagetrækning, tilbagekaldelse eller destruktion. Samtidig har kontrolmyndigheden hjemmel til at oplyse offentligheden om faren ved et produkt. Endelig fastsætter loven, hvilke overtrædelser af loven der sanktioneres med bødestraf.

2.1.1. Markedsovervågningsforordningen

Markedsovervågningsforordningen forudsætter, at medlemsstaterne fastsætter nærmere regler, herunder straffebestemmelser for overtrædelse af forordningen og tillægger myndighederne en række markedsovervågningsbeføjelser. Efter forordningens artikel 14, stk. 3, er det muligt, at beføjelserne udøves på forskellige måder i de forskellige medlemsstater, afhængigt af medlemsstaternes nationale kompetencefordeling og institutionelle administrative struktur. Det betyder, at udøvelsen af beføjelser eksempelvis kan ske direkte af markedsovervågningsmyndighederne, gennem andre offentlige myndigheder eller ved at sager indbringes for domstolene. Under alle omstændighederne skal beføjelserne dog som minimum omfatte beføjelserne angivet i forordningens artikel. 14, stk. 4.

Som anført i lovforslagets indledning findes de fleste af de beføjelser, som påkræves efter forordningen, allerede i gældende ret. Det gælder f.eks. muligheden for, at kontrolmyndigheden kan pålægge erhvervsdrivende at afgive relevant dokumentation eller oplysninger, at indlede undersøgelser på eget initiativ eller at pålægge erhvervsdrivende at træffe passende foranstaltninger, hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Krav til nye beføjelser omfatter f.eks. beføjelserne i relation til ”onlinegrænseflader” (hjemmesider og apps m.v.), jf. forordningens artikel 14, stk. 4, litra k, hvis der er en alvorlig risiko ved et produkt. Det betyder, at det skal kunne påbydes, at produktrelateret indhold fjernes, eller at der tydeligt advares ved adgangen til en onlinegrænseflade indeholdende produkter, som udgør en alvorlig risiko. Derudover er der kravet om en beføjelse til at kunne blokere adgangen til en onlinegrænseflade. Der er her tale om særlige beføjelser, som kun vil skulle anvendes i de tilfælde, hvor ingen øvrige beføjelser har virket efter hensigten.

Derudover stiller forordningen krav om enkelte nye beføjelser f.eks. muligheden for at indhente op-

lysninger, herunder tekniske aspekter i indlejret software i produkter, jf. artikel 14, stk. 4, litra a, og muligheden for at erhverve produktprøver under skjult identitet, jf. artikel 14, stk. 4, litra j. Forordningen giver samtidig mulighed for, at myndighederne kan viderefakturere omkostningerne forbundet med markedsovervågningen helt eller delvist til virksomheden i tilfælde af manglende overensstemmelse, jf. artikel 15.

Endvidere er der i forordningens artikel 4 krav om for visse produktområders vedkommende, at der etableres en erhvervsdrivende i EU, som markedsovervågningsmyndighederne kan rette deres anmodninger m.v. til, det gælder for virksomheder, der sælger fra tredjelands direkte til EU-forbrugere. Der er således et krav i artikel 4, stk. 1, om, at visse produkter alene må bringes i omsætning, hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i EU, er ansvarlig for en række nærmere angivne opgaver, herunder bl.a. verificering af dokumentation, oplysningspligt og underretning af markedsovervågningsmyndigheder, hvis den erhvervsdrivende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko. Med andre ord skal en erhvervsdrivende placeret uden for EU have en bemyndiget repræsentant som permanent kontaktperson inden for EU, som myndighederne kan samarbejde med.

Bestemmelserne i forordningens artikel 4 finder kun anvendelse for så vidt angår produkter, som er omfattet af nogle nærmere bestemte EU-retsakter, herunder bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/425 og (EU) 2016/426 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF, 2009/48/EF, 2013/29/EU, 2014/29/EU, 2014/34/EU, 2014/35/EU og 2014/68/EU, henholdsvis maskiner, legetøj, fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, simple trykbeholdere, materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, elektrisk materiel inden for visse spændingsgrænser og trykbærende udstyr. Der vil således fortsat være en række produkter inden for både harmoniserede, ikke-harmoniserede og nationalt regulerede områder, hvor den pågældende bestemmelse i markedsovervågningsforordningens artikel 4 ikke finder anvendelse.

Derudover forpligter forordningen medlemslandene til at fastsætte sanktioner, som er tilstrækkeligt effektive, proportionale og har en afskrækkende effekt. Der vil således skulle fastsættes regler for overtrædelse af forordningens bestemmelser, herunder f.eks. i relation til de produktområder, hvor der efter markedsovervågningsforordningen stilles krav om en bemyndiget repræsentant.

Endelig indeholder markedsovervågningsforordningen en række øvrige tiltag, som skal bidrage til at sikre forordningens formål om, at EU-harmoniseringslovgivningen overholdes. Det gælder f.eks. bestemmelser om myndighedernes strategier for markedsovervågning, medlemslandenes forpligtelse til at vejlede erhvervsdrivende om produktregler og grænseoverskridende gensidig bistand på tværs af markedsovervågningsmyndighederne. Da forordningen finder direkte anvendelse redegøres der ikke nærmere herfor i lovforslaget.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som nævnt i indledningen er det hensigten med lovforslaget så vidt muligt at samle reglerne om produkter og markedsovervågning på Sikkerhedsstyrelsens område. Sikkerhedsstyrelsen har, efter udpegningen som fællesstatsligt Center for Markedsovervågning og tilførslen af en række nye opgaver i 2018, ansvaret for en stor del af de produktområder, som er omfattet af markedsovervågningsforordningen. Reguleringen af produkterne er i dag bl.a. spredt over de forskellige love, som er gennemgået ovenfor i pkt. 2.1.1.1.-2.1.1.5. Det betyder, at Sikkerhedsstyrelsen beføjelser og muligheder for at sanktionere lovovertrædelser kan variere fra produktområde til produktområde.

Med henblik på at sikre bedre vilkår for brugere og effektivisere kontrollen af produkter finder Erhvervsministeriet det oplagt, at gennemførelsen af markedsovervågningsforordningen for så vidt angår produktområder, der omfattes af lovforslaget, sker i forbindelse med en ensretning af produktreguleringen på Sikkerhedsstyrelsens område. Det er således væsentligt, at Sikkerhedsstyrelsen får de nødvendige og

ens kontrolbeføjelser og sanktionsmuligheder på tværs af produktområderne. Dette indebærer, at det er hensigten med lovforslaget at fastsætte bestemmelser af generel og tværgående karakter.

Erhvervsministeriet ser desuden et øjeblikkeligt behov for, at der fastsættes regulering, som kan imødegå udviklingen på produktområdet med nye forretningsmodeller, tekniske løsninger og ændret brugeradfærd. Samtidig er det et grundlæggende hensyn, at regelrette erhvervsdrivende i mindst muligt omfang skal generes af kontrol. Det vurderes derfor at være hensigtsmæssigt, at beføjelserne, som kræves efter markedsovervågningsforordningens, fastsættes og træder i kraft før forordningen finder endelig anvendelse. Dette skal medvirke til at sikre, at der kan føres en mere effektiv og risikobaseret kontrol.

Det er derudover Erhvervsministeriets vurderingen, at det er lettere for brugere og erhvervsdrivende at agere på markedet, når reglerne er ensartede på tværs af produktområder, uanset om produkter nødvendigvis er omfattet af markedsovervågningsforordningen eller EU-regulering i øvrigt. Det er således et formål i sig selv, at skabe mere tydelighed omkring de erhvervsdrivendes retsstilling. Det betyder dog, at lovforslaget sammenlignet med flere områder af gældende ret går videre, end hvad der følger af markedsovervågningsforordningen.

I samme forbindelse vurderer Erhvervsministeriet, at det i flere tilfælde er hensigtsmæssigt at fastsætte beføjelser, der går videre end hvad der kræves af markedsovervågningsforordningen. De førnævnte beføjelser i lovforslagets pkt. 2.1.2. i relation til onlinegrænseflader kan umiddelbart synes vidtgående. Beføjelserne skal imidlertid bidrage til at sikre, at brugere ikke uforvarende køber ulovlige produkter eller udsættes for alvorlige risici, når de handler online. Online handel fylder mere og mere, og samtidig findes der erhvervsdrivende, som skjuler deres identitet eller har oprettet onlinegrænsefladen uden for EU. Dette nødvendiggør, at myndighederne kan bringe salget af ulovlige produkter – herunder særligt produkter, som udgør en alvorlig risiko – til ophør hurtigt og effektivt.

Med lovforslaget lægges der derfor op til, at beføjelsen til at påbyde fjernelse af eller advarsel om indhold, der henviser til produkter, ikke alene skal kunne anvendes, hvor der er tale om produkter, som udgør en alvorlig risiko, men blot hvor der er tale om ulovlige produkter. Derudover lægges der op til, at domstolene ved kendelse kan træffe afgørelse om blokering af en onlinegrænseflade, hvis kontrolmyndighedens påbud om at fjerne ulovligt indhold ikke efterkommes, eller hvis den gentagne gange har solgt eller formidlet salg af produkter, som udgør en alvorlig risiko. Dermed foreslås det, at adgangen til at blokere onlinegrænseflader bliver bredere, end hvad der følger af markedsovervågningsforordningen, og muligheden skal ligeledes gælde i relation til samtlige produkter, som omfattes af lovforslaget. Det vil sige også de produkter, som ikke er omfattet af markedsovervågningsforordningen, jf. lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 1 og 12, og stk. 2.

Samtidig skal der skabes et klart grundlag for at fastsætte nærmere krav vedrørende de enkelte produkter, som er omfattet af lovforslaget. I den forbindelse skal det sikres, at der med lovforslaget bevares en fyldestgørende og korrekt implementering i Danmark af relevante EU-regler. Lovforslaget skal i overensstemmelse hermed suppleres af en række bekendtgørelser, som fastsætter de specifikke krav inden for de forskellige produktområder. Det bemærkes, at alle EU-retsakter, der er anført i lovforslagets § 2, enten er implementeret i gældende love og bekendtgørelser eller finder direkte anvendelse i dansk ret.

Det er hensigten, at der administrativt fastsættes regler, der er tilpasset lovforslaget, i relation til følgende produkter og EU-harmoniseringslovgivning, som er omfattet af lovens anvendelsesområde: generelle forbrugerprodukter, legetøj, elektrisk materiel, gasmateriel, fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, maskiner, materiel og sikringsystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, elevatorer, trykbærende udstyr, transportabelt trykbærende udstyr, simple trykbeholdere, aerosoler, personlige værnemidler, og tovbaneanlæg.

Lovforslaget skal i lighed med den gældende produktsikkerhedslov fungere som en opsamlingslov for forbrugerprodukter, der ikke eller kun delvist er reguleret i anden lovgivning. Det kan dermed også være nye opfindelser og produkter, der endnu ikke er set på markedet. Dermed opfylder loven det

samme formål, som den gældende produktsikkerhedslov. Konstruktionen skal sikre, at der altid er et grundlæggende regelsæt med sikkerhedskrav, der finder anvendelse for forbrugerrettede produkter, i de tilfælde hvor der hverken i EU eller Danmark er fastsat særlige regler for en given produkttype.

2.2. Erhvervsdrivendes forpligtelser

2.2.1. Gældende ret

Lovforslaget finder anvendelse på en lang række af produkter, der er omfattet af forskellige direktiver og forordninger. Som anført ovenfor i lovforslagets pkt. 2.1.1. er de pågældende direktiver og forordninger implementeret i forskellige hovedlove og bekendtgørelser.

I 2008 vedtog EU ”den nye metode” (new legislative framework) for at forbedre vilkårene på det indre marked og styrke den frie bevægelighed for varer. Den nye metode indeholder således en række reguleringsmæssige initiativer, som har til hensigt at styrke anvendelsen og håndhævelsen af reguleringen på det indre marked. Dette indebærer bl.a., at der i en række direktiver og forordninger, som er udarbejdet på baggrund af den nye metode, er anvendt en fælles juridisk ramme, så forpligtelser og definitioner så vidt muligt er ensrettet og terminologien i øvrigt er mere konsekvent.

Rammen for den nye metode består af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter, Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF af 9. juli 2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 764/2008 af 9. juli 2008 om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat.

Fælles for produktområderne, som er omfattet af lovforslagets anvendelsesområde er, at de alle i et eller andet omfang indeholder forpligtelser for den, der bringer et produkt i omsætning på EU-markedet. Produkter omfattet af lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 1, er således omfattet af produktsikkerhedsdirektivet, som regulerer produkter, der ikke er omfattet af anden harmoniseret EU-regulering. Produkterne omfattet af lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 2-11 og 13-15, er alle omfattet af harmoniseret EU-regulering, som er omfattet af markedsovervågningsforordningen.

Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed, jf. lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 12, er ligesom produktsikkerhedsdirektivet, jf. § 2, stk. 1, nr. 1, ikke omfattet af markedsovervågningsforordningen.

Endelig er der produkterne omfattet af lovforslagets § 2, stk. 2, nr. 1 og 2, om henholdsvis elektrisk materiel og gasmateriel. Her er tale om national regulering, som dog i vidt omfang er fastsat med udgangspunkt i den relevante EU-harmoniseringslovgivning, og hvor produkterne alternativt ville have været omfattet af direktivet om produktsikkerhed i almindelighed, i det omfang der er tale om forbrugerprodukter. Da alle førnævnte EU-retsakter imidlertid er udarbejdet og trådt i kraft henover en lang årrække – både før og efter den nye metode – er der store forskelle på retsakternes indhold, herunder på omfanget af forpligtelser og definitioner af de forpligtede erhvervsdrivende.

Det betyder, at i de retsakter, som er udarbejdet på baggrund af den nye metode, er der væsentlige fællestræk. F.eks. er de erhvervsdrivende forsøgt defineret på en ensartet måde, således at erhvervsdrivende er defineret som fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren. Ligeledes er de erhvervsdrivendes forpligtelser forsøgt ensrettet på en måde, der tager højde for produktspecifikke forskelle. Samtidig præciseres med den nye metode også de tilfælde, hvor erhvervsdrivende overtager forpligtelser fra hinanden, f.eks. når et produkt bringes i omsætning under en erhvervsdrivendes eget navn i stedet for fabrikantens. Desuden fastsættes bestemmelser om identifikation af erhvervsdrivende, der indebærer, at erhvervsdrivende på kontrolmyndighedens anmodning skal identificere andre erhvervsdrivende, som de har leveret produkter til eller modtaget produkter fra.

Endelig medfører den nye metode, at en række centrale begreber ensrettes på tværs af direktiver og forordninger som f.eks. ”gøre tilgængeligt på markedet”, ”bringe i omsætning”, ”tilbagekaldelse” og ”tilbagetrækning”.

I de følgende punkter redegøres for de erhvervsdrivendes forpligtelser i medfør af hver enkel EU-retsakt, som omfatter et produktområde, der er omfattet af lovforslagets anvendelsesområde, jf. § 2, stk. 1. Ligeledes redegøres for de erhvervsdrivendes forpligtelser i relation til elektrisk materiel og gasmateriel, jf. § 2, stk. 2, nr. 1 og 2.

2.2.1.1. Produktsikkerhed i almindelighed

For alle forbrugerprodukter gælder produktsikkerhedsdirektivet. Direktivet er ikke omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor ikke anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Efter direktivets artikel 2, litra a, er et produkt defineret som ethvert produkt, som også i forbindelse med levering af en tjenesteydelse, er bestemt for forbrugerne, eller som under rimeligt forudsigelige betingelser kan forventes anvendt af forbrugerne, selv om det ikke er bestemt for dem, og som mod betaling eller gratis leveres eller stilles til rådighed som led i en handelsvirksomhed, hvad enten det er nyt, brugt eller istandsat.

Direktivet er ikke udarbejdet efter den nye metode, men det indeholder forpligtelser for erhvervsdrivende. Direktivet indeholder ingen definition af erhvervsdrivende, men indeholder en definition af både en producent og en distributør. En producent er defineret som 1) fabrikanten af et produkt, såfremt denne er etableret i Fællesskabet, og enhver, der optræder som fabrikant ved at påføre produktet sit navn, mærke eller andet kendetegn, eller som sætter produktet i stand, 2) fabrikantens repræsentant, såfremt fabrikanten ikke er etableret i Fællesskabet, eller, i mangel af en sådan repræsentant i Fællesskabet, 3) importøren af produktet, eller 4) andre erhvervsdrivende i afsætningskæden, såfremt deres virksomhed kan påvirke de sikkerhedsmæssige egenskaber ved et produkt. En distributør er defineret som enhver erhvervsdrivende i afsætningskæden, hvis virksomhed ikke påvirker produktets sikkerhedsmæssige egenskaber.

Efter artikel 3 må en producent kun markedsføre sikre produkter. Producentens øvrige forpligtelser findes i artikel 5. En producent skal give forbrugerne de relevante oplysninger om et produkt, der gør forbrugeren i stand til selv af vurdere de risici, der er forbundet med produktet i dets forventede anvendelsestid. Derudover skal producenten være bekendt med de risici, deres produkter kan medføre, og være i stand til at træffe passende forholdsregler for at undgå disse risici, f.eks. ved at anbringe relevant mærkning og advarsler på produktet eller om nødvendigt tilbagetrække eller tilbagekalde produktet.

Efter artikel 5, stk. 2, skal distributøren med fornøden omhu bidrage til, at der kun markedsføres sikre produkter. Distributøren skal derfor sikre, at der ikke sker viderelevering af produkter, som distributøren ved eller burde vide ikke opfylder sikkerhedskravene. Derudover skal distributøren medvirke til at videregive oplysninger om risici ved produktet, opbevare og videregive dokumentation for produkters sporbarhed og deltage i de forholdsregler, som producenten og kontrolmyndigheden træffer.

Fælles for producenter og distributører er, at de efter anmodning fra kontrolmyndigheden skal samarbejde med myndigheden om de forholdsregler, der træffes for at undgå risici ved de produkter, som producenten og distributøren leverer eller har leveret. Derudover skal producenter og distributører straks underrette kontrolmyndigheden, hvis de ved eller burde vide, at et produkt, de har markedsført, udgør en risiko for forbrugeren, herunder oplyse om hvilke forholdsregler de har truffet på baggrund af risikoen.

Direktivet er implementeret ved produktsikkerhedsloven.

Efter § 4, nr. 6, i produktsikkerhedsloven er en producent defineret som a) den fabrikant, der fremstiller et produkt, hvis denne er etableret i EU, b) enhver, der fremtræder som fabrikant ved at påføre produktet sit navn, mærke eller andet kendetegn eller ved at sætte produktet i stand, c) fabrikantens repræsentant,

hvis fabrikanten ikke er etableret i EU, d) importøren af et produkt, hvis fabrikanten eller dennes repræsentant ikke er etableret i EU, eller e) andre erhvervsdrivende, der udgør et led i afsætningen af produktet, hvis deres virksomhed kan påvirke produktets sikkerhedsmæssige egenskaber. Selvom lovens definition af en producent dermed er opdelt i flere kategorier end direktivets, er der rent indholdsmæssigt ikke forskel på definitionerne.

Definitionen af en distributør findes i produktsikkerhedslovens § 4, nr. 7, hvorefter en distributør er defineret som enhver erhvervsdrivende, der uden at være omfattet af nr. 6 og uden at påvirke produktets sikkerhedsmæssige egenskaber udgør et led i afsætningen af produktet. Dermed svarer definitionen til direktivets definition af en distributør, men er sprogligt tilrettet i forhold til loven.

Producenter og distributørers forpligtelser følger herefter af produktsikkerhedslovens kapitel 3, som dermed implementerer de erhvervsdrivendes forpligtelser i medfør af direktivet. Ved omskrivningen er forpligtelserne tilpasset dansk lovteknik, uden indholdsmæssigt at være ændret væsentligt i forhold til de enkelte aktørers forpligtelser efter direktivet. Det følger f.eks. af § 7, at en producent skal give forbrugerne de oplysninger, der er nødvendige for, at forbrugerne kan vurdere de risici, der er forbundet med produktet, når det anvendes på en forventelig måde og inden for produktets forventede levetid. Oplysningerne kan gives i form af advarselsmærkning, brugsanvisning, installationsvejledning og lign. Meddelelse af sådanne oplysninger fritager ikke producenten fra at overholde lovens øvrige krav. Af direktivets artikel 5, stk. 1, 1. og 2. led, følger det, at producenterne inden for rammerne af deres respektive virksomhed skal give forbrugeren de relevante oplysninger, således at denne kan vurdere de risici, der er forbundet med et produkt i dets normale eller med rimelighed forventede anvendelsestid, hvis disse risici ikke er umiddelbart indlysende uden passende advarsel, og således kan sikre sig herimod. En sådan advarsel fritager ikke forpligtelsen til at overholde dette direktivs øvrige krav. Selvom lovens § 7 ikke er enslydende med direktivets artikel 5, stk. 1, 1. og 2. led, er der ikke en indholdsmæssig forskel i bestemmelserne.

På den baggrund er producenter og distributørers forpligtelser i direktivet implementeret i dansk ret.

2.2.1.2. Maskiner

For maskiner gælder maskindirektivet. Direktivet er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Efter direktivet forstås en maskine som de produkter, der er anført i artikel 1, stk. 1, litra a-f. Heraf fremgår det, at direktivet omhandler maskiner, udskifteligt udstyr, hejse- og løfteudstyr, kæder, tove og stropper samt aftagelig mekanisk kraftoverføringsaksler. En maskine er nærmere defineret i artikel 2, litra a, som indeholder flere underpunkter med tekniske krav, herunder at en maskine er en samling af dele eller komponenter, som er samlet således, at de er indbyrdes forbundne med henblik på en nærmere fastlagt anvendelse.

Direktivet er ikke udarbejdet efter den nye metode, men det indeholder forpligtelser for erhvervsdrivende. Direktivet indeholder ingen definition af erhvervsdrivende, men en fabrikant og en repræsentant defineres. Fabrikanten defineres som enhver fysisk eller juridisk person, der konstruerer og/eller fremstiller en maskine eller delmaskine, der er omfattet af direktivet, og som er ansvarlig for maskinens eller delmaskinens overensstemmelse med direktivet, med henblik på markedsføring under eget navn eller mærke eller til eget brug. Hvis ikke der er en fabrikant, som anført i definitionen, anses enhver fysisk eller juridisk person, der markedsfører eller leverer en maskine eller delmaskine, der er omfattet af direktivet, til brug, som fabrikant. En repræsentant defineres som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Det Europæiske Fællesskab, og som har fået skriftligt mandat fra fabrikanten til i dennes navn at opfylde alle eller en del af de forpligtelser og formaliteter, der er fastsat i dette direktiv.

Herudover indeholder direktivet primært definitioner af teknisk karakter. Dog findes en definition af

markedsføring, hvilket defineres som første tilrådighedsstillelse, gratis eller mod betaling, i Det Europæiske Fællesskab af en maskine eller delmaskine med henblik på distribution eller anvendelse. Definitionen svarer dermed til definitionen af ”bringe i omsætning” efter den nye metode. Endelig defineres ”levering til brug” som første anvendelse i Fællesskabet af en maskine, der er omfattet af direktivet, i overensstemmelse med dens bestemmelse.

Efter artikel 5 skal fabrikanten eller repræsentanten inden markedsføring eller levering af en maskine til brug sikre sig, at maskinen opfylder de væsentlige sikkerheds- og sundhedskrav i direktivets bilag 1. Fabrikanten eller repræsentanten skal foretage overensstemmelsesvurdering efter proceduren i artikel 12, anbringe CE-mærkning efter artikel 16 og skal desuden sikre sig, at maskinen er ledsaget af relevant dokumentation, brugsanvisning og overensstemmelseserklæring m.v. Det fremgår ligeledes, at fabrikanten eller repræsentanten skal disponere over de nødvendige midler for at kunne sikre overensstemmelse med de væsentlige sikkerheds- og sundhedskrav.

For så vidt angår delmaskiner, der defineres i direktivet, foretages i stedet en procedure efter artikel 13 inden markedsføring, som ligeledes vedrører teknisk dokumentation og inkorporeringserklæring m.v.

Direktivet er implementeret ved lov om indretning m.v. af visse produkter og bekendtgørelse nr. 693 af 10. juni 2013 om indretning m.v. af maskiner.

De erhvervsdrivendes forpligtelser følger af kapitel 2 i lov om indretning m.v. af visse produkter. Det følger af lovens § 4, at et produkt kun må bringes i omsætning eller gøres tilgængelig på markedet, hvis det opfylder kravene i loven eller i regler udstedt i medfør af loven, og hvis det ikke frembyder fare, når det installeres og vedligeholdes på passende vis, og når det anvendes til den forudsatte eller forventede anvendelse. Det følger af § 6, at fabrikanten skal sikre sig, at § 4 er opfyldt. Der henvises i øvrigt til kravene, som er fastsat i bekendtgørelsen.

Efter lovens § 14, stk. 1, skal enhver, der er pålagt pligter efter denne lov, efter regler udstedt i medfør af denne lov, efter forordninger om produkter, der er omfattet af denne lov, eller efter forordninger om markedsovervågning, og private ejere og brugere af produkter, der er omfattet af denne lov, efter anmodning give kontrolmyndigheden alle oplysninger, der er nødvendige for udøvelsen af kontrollen. Der følger således en oplysningspligt af loven, som ikke fremgår af direktivet.

Det følger af § 1 i bekendtgørelsen om indretning m.v. af maskiner, at bekendtgørelsen gennemfører direktivet. Direktivet er optaget som bilag 1 til bekendtgørelsen, og det er hensigten med bekendtgørelsen, at bestemmelserne i direktivet er direkte anvendelige. Det følger derudover af § 3, at bekendtgørelsen gælder for fabrikanter, deres repræsentanter, bemyndigede organer og andre forpligtede, som det følger af bilag 1.

På den baggrund er de erhvervsdrivendes forpligtelser i direktivet implementeret direkte i dansk ret.

Endelig bemærkes det, at Kommissionen arbejder på at opdatere bestemmelserne i maskindirektivet, så de er i overensstemmelse med den nye metode. Dette sker på baggrund af en evaluering af maskindirektivet foretaget i 2018 og forventes at medføre, at direktivet erstattes af en forordning.

2.2.1.3. Materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære

For materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære gælder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære (omarbejdning). Direktivet er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Produkter omfattet af direktivet forstås efter artikel 1 som materiel og sikringssystemer beregnet til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære samt komponenter, der er indbygget i materiel og

sikringssystemer beregnet hertil. Derudover omfatter direktivet også sikkerheds-, kontrol- og reguleringsanordninger, der er beregnet til anvendelse uden for en potentielt eksplosiv atmosfære, men som er nødvendig, eller som bidrager til at materiellet og sikringssystemerne kan fungere sikkert i forbindelse med eksplosionsrisici. Efter artikel 2 forstås materiel som maskiner, apparater, faste eller mobile anordninger, reguleringsanordninger og instrumenter, detektionssystemer og forebyggende systemer, som alene eller kombineret er bestemt til fremstilling, overførsel, oplagring, måling, regulering, transformering af energi og/eller bearbejdning af materiale, og som ved de potentielle tændkilder, de besidder, vil kunne fremkalde en eksplosion. Sikringssystemer forstås som anordninger, bortset fra komponenter til materiel, som er beregnet til øjeblikkeligt at standse en begyndende eksplosion og/eller begrænse det område, der rammes af en eksplosion, og som særskilt gøres tilgængeligt på markedet som selvstændigt fungerende systemer.

Direktivet er udarbejdet efter den nye metode, og det indeholder forpligtelser for erhvervsdrivende. En erhvervsdrivende er defineret som fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren. En fabrikant er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et sådant produkt konstrueret eller fremstillet og markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke eller anvender det til eget brug. Den bemyndigede repræsentant er defineret som enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at handle på dennes vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver. En importør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer et produkt med oprindelse i et tredjeland i omsætning på EU-markedet. En distributør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden ud over fabrikanten eller importøren, der gør et produkt tilgængeligt på markedet.

Efter artikel 6 skal fabrikanten, når de bringer deres produkter i omsætning på markedet eller anvender dem til eget brug, sikre, at de er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med de væsentlige sundheds- og sikkerhedskrav, der er fastsat i direktivets bilag 2. Derudover skal fabrikanten udarbejde den tekniske dokumentation i direktivets bilag 3-9, gennemføre den relevante overensstemmelsesvurderingsprocedure i artikel 13, anbringe CE-mærkningen og for produkter, der ikke er komponenter, forsyne det med det særlige eksplosionssikringsmærke. Desuden skal fabrikanten udarbejde og sikre ledsagelse af en overensstemmelseserklæring for produkter, der ikke er komponenter, og en overensstemmelsesattest for komponenter. Dokumentationen skal opbevares af fabrikanten 10 år efter, at produktet er bragt i omsætning. Hvis fabrikanten har grund til at tro, at et produkt, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal fabrikanten straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre produktet, trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet. Derudover skal fabrikanten kontakte kontrolmyndigheden, hvis produktet udgør en risiko.

Fabrikanten kan efter artikel 7 udpege en bemyndiget repræsentant. Den bemyndigede repræsentant udfører opgaver på vegne af fabrikanten, som dog ikke kan omfatte konstruktion og fremstillingen af produktet og dertilhørende teknisk dokumentation. Hvis en bemyndiget repræsentant udpeges af fabrikanten, vil repræsentanten som minimum skulle varetage opgaver om kommunikation og samarbejde med kontrolmyndigheden, herunder om at kunne stille relevant dokumentation til rådighed. Øvrige opgaver aftales med fabrikanten.

Importørens forpligtelser findes i artikel 8. En importør må kun bringe produkter, der opfylder kravene, i omsætning. Derfor skal importøren sikre sig, at fabrikanten har overholdt sine forpligtelser, bl.a. ved at kontrollere den tekniske dokumentation, herunder overensstemmelseserklæring eller attest og efterse, at produktet er påført CE-mærkning. Derudover skal importøren påføre sine kontaktoplysninger på produktet og sikre sig, at produktet, som vedkommende har ansvaret for, transporteres og opbevares uden fare for dets overensstemmelse med kravene. Hvis importøren har grund til at tro, at et produkt, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal importøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre produktet, trække det tilbage eller tilbagekalde det fra

markedet. Derudover skal importøren kontakte kontrolmyndigheden og fabrikanten, hvis produktet udgør en risiko.

Efter artikel 9 skal distributøren, når denne gør et produkt tilgængeligt på markedet, handle med fornøden omhu. Det indebærer bl.a. kontrol af mærkning, dokumentation og brugsanvisning m.v. Derudover skal distributøren sikre sig, at produktet transporteres og opbevares uden fare for dets overensstemmelse med kravene, mens distributøren har ansvaret for produktet. Hvis distributøren har grund til at tro, at et produkt, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal distributøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre produktet, trække den tilbage eller tilbagekalde den fra markedet. Derudover skal distributøren kontakte kontrolmyndigheden og enten fabrikanten eller importøren, hvis produktet udgør en risiko.

Fælles for de erhvervsdrivende er, at de efter anmodning fra kontrolmyndigheden skal give alle oplysninger og dokumentation, der er nødvendig for at påvise, om et produkt er i overensstemmelse med reglerne. Derudover skal de sikre sig, at produktet er ledsaget af brugsanvisninger og sikkerhedsinformationer på et letforståeligt sprog.

Direktivet er implementeret ved lov om indretning m.v. af visse produkter og bekendtgørelse nr. 1305 af 23. november 2015 om indretning m.v. af materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære.

De erhvervsdrivendes forpligtelser følger af kapitel 2 i lov om indretning m.v. af visse produkter. Det følger af § 4, at et produkt kun må bringes i omsætning eller gøres tilgængelig på markedet, hvis det opfylder kravene i loven eller i regler udstedt i medfør af loven, og hvis det ikke frembyder fare, når det installeres og vedligeholdes på passende vis, og når det anvendes til den forudsatte eller forventede anvendelse. Det følger af §§ 6, 8 og 9, at henholdsvis fabrikanten, importøren og distributøren skal sikre sig, at § 4 er opfyldt. Der henvises i øvrigt til kravene, som er fastsat i bekendtgørelsen.

Herudover følger de erhvervsdrivendes fælles forpligtelse til at give kontrolmyndigheden alle oplysninger og dokumentation for at påvise produktets overensstemmelse med kravene af lovens § 14, stk. 1. Det fremgår således af bestemmelsen, at enhver, der er pålagt pligter efter denne lov, efter regler udstedt i medfør af denne lov, efter forordninger om produkter, der er omfattet af denne lov, eller efter forordninger om markedsovervågning, og private ejere og brugere af produkter, der er omfattet af denne lov, efter anmodning skal give kontrolmyndigheden alle oplysninger, der er nødvendige for udøvelsen af kontrollen.

Det følger af bekendtgørelsens § 1, at bekendtgørelsen gennemfører direktivet. Direktivet er optaget som bilag 1 til bekendtgørelsen, og det er hensigten med bekendtgørelsen, at bestemmelserne i direktivet er direkte anvendelige. Det følger derudover af § 3, at bekendtgørelsen gælder for fabrikanter, deres repræsentanter, importører, distributører, bemyndigede organer og andre forpligtede, som det følger af bilag 1.

På den baggrund er de erhvervsdrivendes forpligtelser i direktivet implementeret direkte i dansk ret.

2.2.1.4. Elevatorer

For elevatorer gælder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer. Direktivet er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Direktivet finder efter artikel 1 anvendelse på elevatorer, der permanent betjener bygninger og anlæg, og som er beregnet til at transportere personer, gods og personer samt gods alene, hvis elevatorstolen er tilgængelig, så personer vil kunne anvende den. Direktivet finder derudover anvendelse på visse sikkerhedskomponenter til elevatorer. Direktivet definerer i artikel 2 elevatorer som løftemateriel, der betjener fastlagte niveauer ved hjælp af en elevatorstol, som bevæger sig langs faste styreskiner med

en hældningsgrad på over 15° i forhold til det vandrette plan, eller løftemateriel, som bevæger sig ad en fuldstændigt fast bane, selv om den ikke bevæger sig langs faste styreskiner, mens en elevatorstol defineres som en del af elevatoren, der bærer personer og/eller gods, der skal løftes eller sænkes.

Direktivet er udarbejdet efter den nye metode og indeholder forpligtelser for erhvervsdrivende. En erhvervsdrivende er defineret som installatøren, fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren. En installatør er defineret som en fysisk eller juridisk person, som har ansvaret for en elevators konstruktion, fremstilling, installation og omsætning. En fabrikant er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller en sikkerhedskomponent til elevatorer eller får en sikkerhedskomponent til elevatorer konstrueret eller fremstillet og markedsfører den under sit navn eller varemærke. En importør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer en sikkerhedskomponent til elevatorer fra et tredjeland i omsætning på EU-markedet. En distributør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden, bortset fra fabrikanten eller importøren, som gør en sikkerhedskomponent til elevatorer tilgængelig på markedet.

Efter artikel 7 skal installatører, når de bringer en elevator i omsætning, sikre, at elevatorerne er konstrueret, fremstillet, installeret og afprøvet i overensstemmelse med de væsentlige sikkerheds- og sundhedskrav, der er fastsat i direktivets bilag 1. Derudover skal installatøren udarbejde den tekniske dokumentation og gennemføre eller få gennemført den relevante overensstemmelsesvurderingsprocedure. Herefter skal installatøren udarbejde EU-overensstemmelseserklæring, som skal ledsage elevatoren, og anbringe CE-mærkningen. Installatøren skal også forsyne elevatoren med et type-, parti-, eller serienummer eller anden form for identifikation og anbringe sine kontaktoplysninger på elevatoren, ligesom installatøren skal sikre, at elevatoren ledsages af en brugsanvisning på et letforståeligt sprog. Hvis installatøren har grund til at tro, at en elevator, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal der straks træffes de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre elevatoren. Hvis elevatoren udgør en risiko, skal installatøren straks orientere kontrolmyndigheden herom.

Efter artikel 8 er fabrikanten forpligtet til at sikre, at dens sikkerhedskomponenter til elevatorer er sikre og i overensstemmelse med de væsentlige sikkerheds- og sundhedskrav, når de bringes i omsætning. Fabrikanten skal udarbejde den krævede tekniske dokumentation, gennemføre den relevante overensstemmelsesvurderingsprocedure, udarbejde en EU-overensstemmelseserklæring, sikre at erklæringen ledsager komponenten og anbringe CE-mærkningen. Desuden skal fabrikanten sikre, at sikkerhedskomponenter til elevatorer, som de har bragt i omsætning, er forsynet med et type-, parti- eller serienummer eller anden form for identifikation, ligesom fabrikantens kontaktoplysninger skal fremgå af sikkerhedskomponenten til elevatorer. Fabrikanten skal også sikre, at sikkerhedskomponenten til elevatorer ledsages af brugsanvisning på et letforståeligt sprog. Hvis fabrikanten har grund til at tro, at en sikkerhedskomponent til elevatorer, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal der straks træffes de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre sikkerhedskomponenten eller om nødvendigt trække den tilbage fra markedet eller kalde den tilbage. Hvis sikkerhedskomponenten til elevatorer udgør en risiko, skal fabrikanten straks orientere kontrolmyndigheden herom.

Fabrikanten eller installatøren kan efter artikel 9 udpege en bemyndiget repræsentant. Den bemyndigede repræsentant udfører opgaver på vegne af fabrikanten eller installatøren, som dog ikke kan omfatte at bringe elevatorer eller sikkerhedskomponenter til elevatorer i omsætning eller udarbejde den tekniske dokumentation. Hvis en bemyndiget repræsentant udpeges af fabrikanten eller installatøren, vil repræsentanten som minimum skulle varetage opgaver om kommunikation og samarbejde med kontrolmyndigheden, herunder om at kunne stille relevant dokumentation til rådighed. Øvrige opgaver aftales med fabrikanten eller installatøren.

Installatøren og fabrikanten skal opbevare den tekniske dokumentation, EU-overensstemmelseserklæringen og i givet fald godkendelserne i ti år efter, at elevatoren er blevet bragt i omsætning.

Importørens forpligtelser findes i artikel 10. Importører må kun bringe sikkerhedskomponenter til eleva-

torer i omsætning, der opfylder kravene. Importøren skal sikre, at fabrikanten har opfyldt sine forpligtelser. Hvis en importør har grund til at tro, at en sikkerhedskomponenterne ikke er i overensstemmelse med de væsentlige sikkerheds- og sundhedskrav, må vedkommende ikke bringe sikkerhedskomponenten i omsætning, før den er blevet bragt i overensstemmelse. Hvis sikkerhedskomponenten udgør en risiko, skal importøren underrette fabrikanten samt kontrolmyndigheden herom. Importørers kontaktoplysninger skal fremgå af sikkerhedskomponenterne på et for brugerne og kontrolmyndigheden letforståeligt sprog og sikre sig, at sikkerhedskomponenter som vedkommende har ansvaret for, transporteres og opbevares uden fare for deres overensstemmelse med de væsentlige sikkerheds- og sundhedskrav. Importøren skal også sikre, at sikkerhedskomponenten til elevatorer ledsages af brugsanvisning på et for brugere letforståeligt sprog. Hvis importøren har grund til at tro, at en sikkerhedskomponent til elevatorer, som importøren har bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal denne straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe sikkerhedskomponenten til elevatoren i overensstemmelse eller om nødvendigt trække den tilbage fra markedet eller kalde den tilbage. Hvis sikkerhedskomponenten udgør en risiko, skal importøren straks orientere kontrolmyndigheden i de medlemsstater, hvor de har gjort sikkerhedskomponenten tilgængelig på markedet, herom. Importører skal i ti år efter, at sikkerhedskomponenten er bragt i omsætning, opbevare en kopi af EU-overensstemmelseserklæringen og i givet fald godkendelserne, således at disse står til rådighed for kontrolmyndighederne, og sikre, at den tekniske dokumentation kan stilles til rådighed for disse myndigheder, hvis de anmoder herom.

Efter artikel 11 skal distributøren handle med fornøden omhu. Distributøren skal sikre, at fabrikanten og importøren har opfyldt sine forpligtelser, og at sikkerhedskomponenten er forsynet med CE-mærkningen, er ledsaget af EU-overensstemmelseserklæringen, og af den krævede brugsanvisning på et for brugerne letforståeligt sprog. Distributøren skal også sikre sig, at sikkerhedskomponenter som vedkommende har ansvaret for, transporteres og opbevares uden fare for deres overensstemmelse med de væsentlige sikkerheds- og sundhedskrav. Hvis en distributør finder eller har grund til at tro, at en sikkerhedskomponent til elevatorer ikke er i overensstemmelse med de væsentlige sikkerheds- og sundhedskrav, må vedkommende ikke bringe sikkerhedskomponenten i omsætning, før den er blevet bragt i overensstemmelse. Hvis sikkerhedskomponenten udgør en risiko, skal distributøren underrette fabrikanten eller importøren samt markedsovervågningsmyndighederne herom. Hvis distributøren har grund til at tro, at en sikkerhedskomponent til elevatorer, de har gjort tilgængelig på markedet, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal de sikre, at der træffes de nødvendige foranstaltninger for at bringe den pågældende sikkerhedskomponent i overensstemmelse, trække den tilbage fra markedet eller kalde den tilbage. Hvis sikkerhedskomponenten udgør en risiko, skal distributøren straks orientere kontrolmyndigheder i de medlemsstater, hvor de har gjort sikkerhedskomponenten tilgængelig på markedet, herom.

Fælles for de erhvervsdrivende er, at de efter anmodning fra kontrolmyndigheden skal give alle oplysninger og dokumentation, der er nødvendig for at påvise, om en elevatoren er i overensstemmelse med reglerne. De skal, hvis denne myndighed anmoder herom, samarbejde med den om foranstaltninger, der træffes for at undgå risici, som elevatorer, de har bragt i omsætning, udgør.

Direktivet er implementeret ved lov om indretning m.v. af visse produkter og bekendtgørelse nr. 1540 af 10. december 2015 om indretning m.v. af elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer.

De erhvervsdrivendes forpligtelser følger af kapital 2 i lov om indretning m.v. af visse produkter. Det følger af lovens § 4, at et produkt kun må bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet, hvis det opfylder kravene i loven eller regler udstedt i medfør af loven, og hvis det ikke frembryder fare, når det installeres og vedligeholdes på passende vis, og når det anvendes til den forudsatte eller forventede anvendelse. Det følger af §§ 6, 8 og 9, at henholdsvis fabrikanten, importøren og distributøren skal sikre sig, at § 4 er opfyldt. Der henvises i øvrigt til kravene, som er fastsat i bekendtgørelsen.

Det følger af bekendtgørelsens § 1, at bekendtgørelsen gennemfører direktivet. Direktivet er vedlagt som bilag 1 til bekendtgørelsen, og det er hensigten med bekendtgørelsen, at bestemmelserne i direktivet

er direkte anvendelige. Det følger derudover af § 3, at bekendtgørelsen gælder for elevatorinstallatører og deres repræsentanter, fabrikanter af sikkerhedskomponenter til elevatorer og deres repræsentanter, importører, distributører, bemyndigede organer og andre forpligtede, som det følger af bilag 1.

På den baggrund er de erhvervsdrivende forpligtelser i direktivet implementeret direkte i dansk ret.

2.2.1.5. Trykbærende udstyr

For trykbærende udstyr gælder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr. Direktivet er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markeds- overvågningsforordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Efter direktivets artikel 2 forstås trykbærende udstyr som beholdere, rørsystemer, sikkerhedstilbehør og trykbærende tilbehør, herunder eventuelle elementer, der er fastgjort til trykbærende dele, såsom flanger, studse og dyser, koblinger, understøtninger og løftekroge.

Direktivet er udarbejdet efter den nye metode og indeholder forpligtelser for erhvervsdrivende. En erhvervsdrivende er defineret som fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren. En fabrikant er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller trykbærende udstyr eller en enhed der får sådant udstyr eller en sådan enhed konstrueret eller fremstillet og bringer dette trykbærende udstyr eller denne enhed i omsætning under sit navn eller varemærke eller bruger det eller den til eget formål. En bemyndiget repræsentant er defineret som enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at handle på dennes vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgave. En importør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer trykbærende udstyr eller enheder fra tredjeland i omsætning på Unionens marked. En distributør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden, bortset fra fabrikanten eller importøren, som gør trykbærende udstyr eller enheder tilgængeligt/tilgængelige på markedet.

Efter artikel 6 er fabrikanten forpligtet til at sikre, at trykbærende udstyr er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med enten de væsentlige sikkerhedskrav i direktivets bilag 1 eller god praksis i en af medlemsstaterne. Derudover skal fabrikanten udarbejde teknisk dokumentation, gennemføre overensstemmelsesvurderingsprocedure, udarbejde EU-overensstemmelseserklæring og anbringe CE-mærkning. Udstyret skal også indeholde fabrikantens kontaktoplysninger og ledsages af brugsanvisning og sikkerhedsinformationer. Hvis fabrikanten har grund til at tro, at det trykbærende udstyr, der er bragt i omstætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal fabrikanten straks træffe foranstaltninger for at lovliggøre udstyret, trække det tilbage fra markedet eller kalde det tilbage. Derudover skal fabrikanten kontakte kontrolmyndigheden, hvis det trykbærende udstyr udgør en risiko.

Fabrikanten kan efter artikel 7 udpege en bemyndiget repræsentant. Den bemyndigede repræsentant udfører opgaver på vegne af fabrikanten, som dog ikke kan omfatte fremstilling af trykbærende udstyr og dertilhørende teknisk dokumentation. Hvis en bemyndiget repræsentant udpeges af fabrikanten, vil repræsentanten som minimum skulle varetage opgaver om kommunikation og samarbejde med kontrolmyndigheden, herunder om at kunne stille relevant dokumentation til rådighed. Øvrige opgaver aftales med fabrikanten.

Importørens forpligtelser findes i artikel 8. Importøren må kun bringe trykbærende udstyr i omsætning, der opfylder kravene, og skal i den forbindelse bl.a. sikre sig, at fabrikanten har gemmeført overensstemmelsesproceduren og udarbejdet teknisk dokumentation. Derudover skal importøren påføre sine kontaktoplysninger på det trykbærende udstyr og sikre sig, at udstyret er ledsaget af brugsvejledning og sikkerhedsinformationer, og at det udstyr, som vedkommende har ansvaret for, transporteres og opbevares uden fare for deres overensstemmelse med sikkerhedskravene. Hvis importøren har grund til

at tro, at det trykbærende udstyr ikke er i overensstemmelse med reglerne, må udstyret ikke bringes i omsætning, før det er blevet bragt i overensstemmelse med reglerne. Derudover skal importøren kontakte kontrolmyndigheden og fabrikanten, hvis udstyret udgør en risiko. Hvis udstyret er bragt i omsætning, skal importøren, udover at bringe det i overensstemmelse med reglerne, om nødvendigt trække det tilbage fra markedet eller kalde det tilbage, og kontakte kontrolmyndigheden.

Efter artikel 9 skal distributøren handle med fornøden omhu. Det indebærer bl.a. kontrol med mærkning, dokumentation og brugsanvisning. Distributøren skal også sikre sig, at det udstyr, som vedkommende har ansvaret for, transporteres og opbevares uden fare for deres overensstemmelse med sikkerhedskravene. Hvis distributøren har grund til at tro, at trykbærende udstyr, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal distributøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre udstyret, trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet. Derudover skal distributøren kontakte kontrolmyndigheden samt fabrikanten eller importøren, hvis udstyret udgør en risiko.

Fælles for de erhvervsdrivende er, at de efter anmodning fra kontrolmyndigheden skal give alle de oplysninger og dokumentation, der er nødvendig for at påvise, at udstyret er i overensstemmelse med reglerne.

Direktivet er implementeret ved lov om indretning m.v. af visse produkter og bekendtgørelse nr. 190 af 19. februar 2015 om indretning m.v. af trykbærende udstyr.

De erhvervsdrivendes forpligtelser følger af kapitel 2 i lov om indretning m.v. af visse produkter. Det følger af lovens § 4, at et produkt kun må bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet, hvis det opfylder kravene i loven eller regler udstedt i medfør af loven, og hvis det ikke frembyder fare, når det installeres og vedligeholdes på passende vis, og når det anvendes til den forudsatte eller forventede anvendelse. Det følger af §§ 6, 8 og 9, at henholdsvis fabrikanten, importøren og distributøren skal sikre sig, at § 4 er opfyldt. Der henvises i øvrigt til kravene, som er fastsat i bekendtgørelsen.

Det følger af bekendtgørelsens § 1, at bekendtgørelsen gennemfører direktivet. Direktivet er vedlagt som bilag 1 til bekendtgørelsen, og det er hensigten med bekendtgørelsen, at bestemmelserne i direktivet er direkte anvendelige. Det følger derudover af § 3, at bekendtgørelsen gælder for fabrikanter, deres repræsentanter, importører, distributører, bemyndigede organer, godkendte tredjepartsorganer og andre forpligtede, som det følger af bilag 1.

På den baggrund er de erhvervsdrivende forpligtelser i direktivet implementeret direkte i dansk ret.

2.2.1.6. Transportabelt trykbærende udstyr

For transportabelt trykbærende udstyr gælder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om transportabelt trykbærende udstyr. Direktivet er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Transportabelt trykbærende udstyr omfattet af direktivet skal efter artikel 2 forstås som alle trykbeholdere og dertilhørende ventiler og eventuelt andet tilbehør. Derudover skal det også forstås som tanke, batterikøretøjer og multielement gascontainere og dertil hørende ventiler og eventuelt andet tilbehør samt gaspatroner.

Direktivet er udarbejdet efter den nye metode og indeholder forpligtelser for erhvervsdrivende. En erhvervsdrivende er defineret som en fabrikant, en bemyndiget repræsentant, en importør, en distributør, en ejer eller en bruger, der handler som led i erhvervsvirksomhed eller offentlig service mod eller uden vederlag. En fabrikant defineres som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller transportabelt trykbærende udstyr eller dele dertil eller får sådan udstyr konstrueret eller fremstillet og markedsfører det under sit navn eller varemærke. En bemyndiget repræsentant er defineret som enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at handle på dennes vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver. En importør er defineret som enhver

fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer transportabelt trykbærende udstyr eller dele dertil fra et tredjeland i omsætning på EU-markedet. En distributør er defineret som enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk person i forsyningskæden, bortset fra fabrikanten og importøren, som gør transportabelt trykbærende udstyr eller dele dertil tilgængeligt på markedet. En ejer er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som ejer transportabelt trykbærende udstyr. En bruger er defineret som enhver fysisk og juridisk person, der er etableret i Unionen, og som anvender transportabelt trykbærende udstyr.

Efter artikel 4 er fabrikanten forpligtet til at sikre, at det transportable trykbærende udstyr, der bringes i omsætning, er konstrueret, fremstillet og dokumenteret i overensstemmelse med kravene i bilagene til direktiv 2008/68/EF og nærværende direktiv. Derudover skal fabrikanten anbringe pi-mærkning efter foretaget overensstemmelsesvurderingen. Hvis fabrikanten har grund til at tro, at der ikke er overensstemmelse med reglerne, skal fabrikanten straks træffe de fornødne foranstaltninger for at lovliggøre udstyret, trække det tilbage fra markedet eller kalde det tilbage. Hvis udstyret udgør en risiko, skal fabrikanten give besked til kontrolmyndigheden.

Fabrikanten kan efter artikel 5 udpege en bemyndiget repræsentant. Den bemyndigede repræsentant udfører opgaver på vegne af fabrikanten, som dog ikke kan omfatte fremstilling af transportabelt trykbærende udstyr og dertilhørende teknisk dokumentation. Hvis en bemyndiget repræsentant udpeges af fabrikanten, vil repræsentanten som minimum skulle varetage opgaver om kommunikation og samarbejde med kontrolmyndigheden, herunder om at kunne stille relevant dokumentation til rådighed. Øvrige opgaver aftales med fabrikanten.

Importørens forpligtelser findes i artikel 6. Importøren må kun bringe transportabelt trykbærende udstyr i omsætning, der er i overensstemmelse med bilagene til direktiv 2008/68/EF og direktiv 2010/35/EU. Importøren skal sikre sig, at fabrikanten har gennemgået overensstemmelsesprocedure, udarbejdet teknisk dokumentation, anbragt pi-mærke og, at udstyret er ledsaget af overensstemmelsesattest. Derudover skal importøren påføre sine kontaktoplysninger og sikre sig, at udstyret, som vedkommende har ansvaret for, transporteres og opbevares uden fare for deres overensstemmelse med reglerne. Hvis importøren har grund til at tro, at det transportable trykbærende udstyr, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal importøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre udstyret, trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet. Derudover skal importøren straks orientere kontrolmyndigheden og fabrikanten, hvis udstyret udgør en risiko.

Efter artikel 7 må distributøren kun gøre transportabelt trykbærende udstyr tilgængeligt på markedet, hvis det er i overensstemmelse med bilagene til direktiv 2008/68/EF og direktiv 2010/35/EU. Distributøren skal kontrollere, at det trykbærende udstyr er forsynet med pi-mærkning, ledsaget af overensstemmelsesattest og importørens kontaktadresse. Hvis distributøren har grund til at tro, at det transportable trykbærende udstyr, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal distributøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre udstyret, trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet. Hvis udstyret udgør en risiko, skal distributøren derudover straks orientere kontrolmyndigheden og fabrikanten, og hvis det er relevant også importøren.

Fælles for fabrikanten, importøren og distributøren er, at de efter anmodning fra kontrolmyndigheden skal give alle oplysninger og dokumentation, der er nødvendig for at påvise, om udstyret er i overensstemmelse med reglerne. Oplysningerne og dokumentationen skal gives på et letforståeligt sprog.

Efter artikel 8 må ejeren, hvis denne har grund til at tro, at det trykbærende udstyr ikke opfylder kravene i bilagene til direktiv 2008/68/EF eller direktiv 2010/35/EU, ikke gøre udstyret tilgængeligt eller anvende det, før det er blevet bragt i overensstemmelse med reglerne. Hvis udstyret udgør en risiko, skal ejeren underrette kontrolmyndigheden og enten fabrikanten, importøren eller distributøren. Ejeren skal også sikre sig, at udstyret, som vedkommende har ansvaret for, transporteres og opbevares uden fare for deres overensstemmelse med reglerne.

Ejerens forpligtelser gælder ikke for privatpersoner, der bruger eller agter at bruge trykbærende transportabelt udstyr til personlig eller hjemlig brug eller i forbindelse med fritids- eller sportsaktiviteter.

Fælles for fabrikanter, importører, distributører og ejere er, at de skal dokumentere alle tilfælde af manglende overensstemmelse med reglerne og de korrigerende foranstaltninger. Derudover må de kun give oplysninger til brugerne, som er i overensstemmelse med kravene i bilagene til direktiv 2008/68/EF og i direktiv 2010/35/EU.

Efter artikel 9 må brugere kun anvende transportabelt trykbærende udstyr, der er i overensstemmelse med kravene i bilagene til direktiv 2008/68/EF og i direktiv 2010/35/EU. Derudover skal brugeren, når det transportable trykbærende udstyr udgør en risiko, underrette ejeren og kontrolmyndigheden herom.

Direktivet er implementeret ved lov om indretning m.v. af visse produkter og bekendtgørelse nr. 685 af 10. juni 2013 om indretning m.v. af transportabelt trykbærende udstyr.

De erhvervsdrivendes forpligtelser følger af kapital 2 i lov om indretning m.v. af visse produkter. Det følger af lovens § 4, at et produkt kun må bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet, hvis det opfylder kravene i loven eller regler udstedt i medfør af loven, og hvis det ikke frembryder fare, når det installeres og vedligeholdes på passende vis, og når det anvendes til den forudsatte eller forventede anvendelse. Det følger af §§ 6, 8 og 9, at henholdsvis fabrikanten, importøren og distributøren skal sikre sig, at § 4 er opfyldt. Der henvises i øvrigt til kravene, som er fastsat i bekendtgørelsen.

Det følger af bekendtgørelsens § 1, at bekendtgørelsen gennemfører direktivet. Direktivet er optaget som bilag 1 til bekendtgørelsen, og det er hensigten med bekendtgørelsen, at bestemmelser i direktivet er direkte anvendelige. Det følger derudover af § 3, at bekendtgørelsen gælder for fabrikanter, deres repræsentanter, importører, distributører, ejere, brugere, bemyndigede organer og andre forpligtede, som det følger af bilag 1.

På den baggrund er de erhvervsdrivendes forpligtelser i direktivet implementeret direkte i dansk ret.

2.2.1.7. Simple trykbeholdere

For simple trykbeholdere gælder Europa-Parlamentets og Rådets om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet. Direktivet er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Direktivet finder anvendelse på seriefremstillede simple trykbeholdere, som har en række specifikke egenskaber, som fremgår af artikel 1, nr. 1, litra a-e. De beskrevne egenskaber i artikel 1, nr. 1, litra a-e, er, at beholderne er svejsede og er bestemt til at blive udsat for et indre overtryk, der er højere end 0,5 bar og til at indeholde luft eller kvælstof og er ikke bestemt til at udsættes for fyrin eller at beholderne består af en lindrisk del eller to kuplede endebunde med samme drejaks. Derudover finder direktivet anvendelse på beholdere, hvis højeste driftstryk er mindre end eller lig med 30 bar, og produktet af dette tryk og beholderens volumen ($PS \times V$) er lig med højst 10 000 bar \times l og hvor den laveste driftstemperatur er ikke under $-50\text{ }^{\circ}\text{C}$, og den højeste driftstemperatur ikke er over $300\text{ }^{\circ}\text{C}$ for stålbeholdere og $100\text{ }^{\circ}\text{C}$ for beholdere af aluminium eller aluminiumlegeringer. Endeligt finder direktivet anvendelse på simple trykbærende beholdere, hvor de dele og samlinger, der bidrager til trykbeholderens styrke, er fremstillet af ulegeret kvalitetsstål, af ulegeret aluminium eller af ikke-modningshærdende aluminiumlegeringer.

Direktivet er udarbejdet efter den nye metode og indeholder forpligtelser for erhvervsdrivende. En erhvervsdrivende er defineret som fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren. En fabrikant er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller en beholder eller som lader en sådan beholder konstruere eller fremstille og markedsfører den under eget navn eller varemærke. En bemyndiget repræsentant er defineret som enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk

person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at handle på dennes vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver. En importør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer en beholder med oprindelse i et tredjeland i omsætning på EU-markedet. En distributør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden ud over fabrikanten eller importøren, der gør en beholder tilgængelig på markedet.

Efter artikel 6 er fabrikanten forpligtet til at fremstille sine simple trykbeholdere i overensstemmelse med de sikkerhedskrav, der er fastsat i direktivets bilag 1. Inden trykbeholderne bringes i omsætning skal fabrikanten sikre sig, at de er konstrueret efter de relevante konstruktionsmæssige bestemmelser i den pågældende medlemsstat, og at produktet er CE-mærket og ledsaget af relevant dokumentation m.v. Hvis fabrikanten har grund til at tro, at en beholder, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal fabrikanten straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre beholderen, trække den tilbage eller tilbagekalde den fra markedet. Derudover skal fabrikanten kontakte kontrolmyndigheden, hvis beholderen udgør en risiko.

Fabrikanten kan efter artikel 7 udpege en bemyndiget repræsentant. Den bemyndigede repræsentant udfører opgaver på vegne af fabrikanten, som dog ikke kan omfatte fremstillingen af produktet og dertilhørende teknisk dokumentation. Hvis en bemyndiget repræsentant udpeges af fabrikanten, vil repræsentanten som minimum skulle varetage opgaver om kommunikation og samarbejde med kontrolmyndigheden, herunder om at kunne stille relevant dokumentation til rådighed. Øvrige opgaver aftales med fabrikanten.

Importørens forpligtelser findes i artikel 8. Inden importøren bringer beholdere i omsætning skal vedkommende sikre sig, at fabrikanten har overholdt sine forpligtelser, bl.a. ved at kontrollere teknisk dokumentation og efterse, om beholderen er påført CE-mærkning. Derudover skal importøren påføre sine kontaktoplysninger på beholderen. Hvis importøren har grund til at tro, at en beholder, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal importøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre beholderen, trække den tilbage eller tilbagekalde den fra markedet. Derudover skal importøren kontakte kontrolmyndigheden og fabrikanten, hvis beholderen udgør en risiko.

Efter artikel 9 skal distributøren handle med fornøden omhu. Det indebærer bl.a. kontrol af mærkning, dokumentation og brugsanvisning m.v. Hvis distributøren har grund til at tro, at en beholder, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal distributøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre beholderen, trække den tilbage eller tilbagekalde den fra markedet. Derudover skal distributøren kontakte kontrolmyndigheden og enten fabrikanten eller importøren, hvis beholderen udgør en risiko.

Fælles for de erhvervsdrivende er, at de efter anmodning fra kontrolmyndigheden skal give alle oplysninger og dokumentation, der er nødvendig for at påvise, om en beholder er i overensstemmelse med reglerne. Derudover skal de sikre sig, at beholderen er ledsaget af brugsanvisninger og sikkerhedsoplysninger på et letforståeligt sprog.

Direktivet er implementeret ved lov om indretning m.v. af visse produkter og bekendtgørelse nr. 1304 af 23. november 2015 om indretning m.v. af simple trykbeholdere.

De erhvervsdrivendes forpligtelser følger af kapitel 2 i lov om indretning m.v. af visse produkter. Det følger af lovens § 4, at et produkt kun må bringes i omsætning eller gøres tilgængelig på markedet, hvis det opfylder kravene i loven eller i regler udstedt i medfør af loven, og hvis det ikke frembyder fare, når det installeres og vedligeholdes på passende vis, og når det anvendes til den forudsatte eller forventede anvendelse. Det følger af §§ 6, 8 og 9, at henholdsvis fabrikanten, importøren og distributøren skal sikre sig, at § 4 er opfyldt. Der henvises i øvrigt til kravene, som er fastsat i bekendtgørelsen.

Herudover følger de erhvervsdrivendes fælles forpligtelse til at give kontrolmyndigheden alle oplysninger og dokumentation for at påvise beholdernes overensstemmelse med kravene af lovens § 14, stk. 1. Det

fremgår således af bestemmelsen, at enhver, der er pålagt pligter efter denne lov, efter regler udstedt i medfør af denne lov, efter forordninger om produkter, der er omfattet af denne lov, eller efter forordninger om markedsovervågning, og private ejere og brugere af produkter, der er omfattet af denne lov, skal efter anmodning give kontrolmyndigheden alle oplysninger, der er nødvendige for udøvelsen af kontrollen.

Det følger af bekendtgørelsens § 1, at bekendtgørelsen gennemfører direktivet. Direktivet er optaget som bilag 1 til bekendtgørelsen, og det er hensigten med bekendtgørelsen, at bestemmelserne i direktivet er direkte anvendelige. Det følger derudover af § 3, at bekendtgørelsen gælder for fabrikanter, deres repræsentanter, importører, distributører, bemyndigede organer og andre forpligtede, som det følger af bilag 1.

På den baggrund er de erhvervsdrivendes forpligtelser i direktivet implementeret direkte i dansk ret.

2.2.1.8. Aerosoler

For aerosoler gælder Rådets direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler. Direktivet er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Aerosoler defineres i direktivets artikel 2 som en engangsbeholder af metal, glas eller kunststof, som indeholder en sammentrykket, fordråbet eller under tryk opløst luftart med eller uden en væske, pasta eller pulver og forsynet med en anordning, som muliggør udtømning af indholdet i form af faste eller flydende partikler som tåge eller i form af skum, pasta eller pulver eller i væsketilstand.

Direktivet er ikke udarbejdet efter den nye metode, men det indeholder forpligtelser for den, der bringer aerosolerne i handelen. Direktivet definerer ikke, hvad der forstås ved »den, der bringer aerosolerne i handelen« eller erhvervsdrivende i øvrigt.

Efter artikel 3 skal den, der er ansvarlig for, at aerosolerne bringes i handelen, påføre symbolet »3« (omvendt epsilon) på aerosolerne. Herved bekræftes det, at aerosolerne er i overensstemmelse med kravene i direktivet og dets bilag.

Af artikel 8 følger endvidere en række krav til hvilke angivelser, der skal påføres synligt og letlæseligt på aerosoler, bl.a. oplysninger om den, der er ansvarlig for at bringe aerosolerne i handelen, symbolet »3«, nettoindholdet i vægt og rumfang m.v. Det fremgår ikke af bestemmelsen, hvem der er forpligtet til at påføre angivelserne. Henset til, at angivelsen af symbolet »3« er omfattet af bestemmelsen, og at dette ansvar efter artikel 3 er hos den, der er ansvarlig for at bringe aerosolerne i handelen, anses forpligtelsen i artikel 8 ligeledes for at ligge hos den, der bringer aerosolerne i handelen.

Direktivet er implementeret ved lov om indretning m.v. af visse produkter og bekendtgørelse nr. 247 af 14. marts 2014 om indretning m.v. af aerosoler.

De erhvervsdrivendes forpligtelser følger af kapitel 2 i lov om indretning m.v. af visse produkter. Det følger af lovens § 4, at et produkt kun må bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet, hvis det opfylder kravene i loven eller i regler udstedt i medfør af loven, og hvis det ikke frembyder fare, når det installeres og vedligeholdes på passende vis, og når det anvendes til den forudsatte eller forventede anvendelse. Det følger af §§ 6, 8 og 9, at henholdsvis fabrikanten, importøren og distributøren skal sikre sig, at § 4 er opfyldt. Der henvises i øvrigt til kravene, som er fastsat i bekendtgørelsen.

Lovens opdeling af de erhvervsdrivende og deres forpligtelser efter, hvorvidt de er fabrikanter, importører eller distributører, er ikke tiltænkt en anderledes retsstilling, end hvad, der forudsættes med direktivet.

Efter lovens § 14, stk. 1, skal enhver, der er pålagt pligter efter denne lov, efter regler udstedt i medfør af denne lov, efter forordninger om produkter, der er omfattet af denne lov, eller efter forordninger om markedsovervågning, og private ejere og brugere af produkter, der er omfattet af denne lov, efter

anmodning give kontrolmyndigheden alle oplysninger, der er nødvendige for udøvelsen af kontrollen. Der følger således en oplysningspligt af loven, som ikke fremgår af direktivet.

Det følger af bekendtgørelsens § 1, at bekendtgørelsen gennemfører direktivet. Direktivet er optaget som bilag 1 til bekendtgørelsen, og det er hensigten med bekendtgørelsen, at bestemmelserne i direktivet og dets bilag er direkte anvendelige. Det følger herudover af § 3, at bekendtgørelsen gælder for de, der er ansvarlige for, at aerosolerne bringes i omsætning eller gøres tilgængelige på markedet, og andre forpligtede, som det følger af bilag 1.

På den baggrund er forpligtelserne i direktivet for den, der bringer aerosolerne i handelen, implementeret direkte i dansk ret.

2.2.1.9. Elektrisk materiel

For elektrisk materiel gælder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser. Direktivet er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktivet.

Efter artikel 1 i direktivet forstås elektrisk materiel, som materiel, der er bestemt til brug ved en mærkespænding på mellem 50 og 1.000 V for så vidt angår vekselstrøm og på mellem 75 og 1.500 V for jævnstrøm. Der findes visse undtagelser hertil i direktivets bilag 2.

Direktivet er udarbejdet efter den nye metode og indeholder forpligtelser for erhvervsdrivende. En erhvervsdrivende er defineret som fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren. En fabrikant er defineret som en fysisk eller juridisk person, som fremstiller elektrisk materiel, eller som lader sådant elektrisk materiel konstruere eller fremstille og markedsfører dette materiel under eget navn eller varemærke. En bemyndiget repræsentant er defineret som enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at handle på dennes vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver. En importør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer elektrisk materiel med oprindelse i et tredjeland i omsætning på EU-markedet. En distributør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden ud over fabrikanten eller importøren, der gør elektrisk materiel tilgængeligt på markedet.

Efter artikel 6 skal fabrikanten fremstille sit elektriske materiel i overensstemmelse med sikkerhedskravene i direktivets artikel 3 og bilag 1. Inden det elektriske materiel bringes i omsætning skal fabrikanten få gennemført den relevante overensstemmelsesvurderingsprocedure, udarbejde teknisk dokumentation, herunder EU-overensstemmelseserklæringen, og anbringe CE-mærkningen og øvrig mærkning på det elektriske materiel. Hvis fabrikanten har grund til at tro, at dens elektriske materiel, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal fabrikanten straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre materiellet, trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet. Derudover skal fabrikanten kontakte kontrolmyndigheden, hvis materiellet udgør en risiko, og oplyse om, hvori den manglende overensstemmelse består og hvilke eventuelle foranstaltninger, der er truffet.

Fabrikanten kan efter artikel 7 udpege en bemyndiget repræsentant. Den bemyndigede repræsentant udfører opgaver på vegne af fabrikanten, som dog ikke kan omfatte fremstillingen af det elektriske materiel og dertilhørende teknisk dokumentation. Hvis en bemyndiget repræsentant udpeges af fabrikanten, vil repræsentanten som minimum skulle varetage opgaver om kommunikation og samarbejde med kontrolmyndigheden, herunder om at kunne stille relevant dokumentation til rådighed. Øvrige opgaver aftales med fabrikanten.

Importørens forpligtelser findes i artikel 8. Importøren må kun bringe elektrisk materiel i omsætning, der opfylder kravene. Derfor skal importøren sikre sig, at fabrikanten har overholdt sine forpligtelser,

bl.a. ved at kontrollere den tekniske dokumentation og efterse, at CE-mærkningen er påført og andre mærkningskrav er opfyldt. Derudover skal importøren påføre sine kontaktoplysninger på materiellet og sikre sig, at det elektriske materiel, som vedkommende har ansvaret for, transporteres og opbevares uden fare for deres overensstemmelse med sikkerhedskravene. Hvis importøren har grund til at tro, at det elektriske materiel, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal importøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre materiellet, trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet. Derudover skal importøren kontakte kontrolmyndigheden og fabrikanten, hvis materiellet udgør en risiko.

Efter artikel 9 skal distributøren, ved tilgængeliggørelse af elektrisk materiel på markedet, handle med fornøden omhu. Dette indebærer bl.a. kontrol af mærkning, den krævede dokumentation, brugsanvisning m.v. Derudover skal distributøren sikre sig, at det elektriske materiel transporteres og opbevares uden fare for deres overensstemmelse med sikkerhedskravene, mens distributøren har ansvaret for artiklerne. Hvis distributøren har grund til at tro, at elektrisk materiel, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal distributøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre materiellet, trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet. Derudover skal distributøren kontakte kontrolmyndigheden og enten fabrikanten eller importøren, hvis materiellet udgør en risiko.

Fælles for de erhvervsdrivende er, at de efter anmodning fra kontrolmyndigheden skal give alle oplysninger og dokumentation, der er nødvendig for at påvise, om elektrisk materiel er i overensstemmelse med reglerne. Derudover skal de sikre sig, at materiellet er ledsaget af brugsanvisninger og sikkerhedsoplysninger på et letforståeligt sprog.

Direktivet er implementeret ved bekendtgørelse nr. 311 af 30. marts 2016 om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser. Bekendtgørelsen er fastsat med hjemmel i lovbekendtgørelse om sikkerhed ved elektriske anlæg, elektriske installationer og elektrisk materiel.

Efter bekendtgørelsens § 3, nr. 3-7, er henholdsvis fabrikanter, bemyndigede repræsentanter, importører, distributører og erhvervsdrivende generelt defineret enslydende med definitionerne i direktivet.

De erhvervsdrivende forpligtelser følger herefter af bekendtgørelsens kapitel 3 med fabrikantens forpligtelser i §§ 4-9, den bemyndigede repræsentants forpligtelser i §§ 10 og 11, importørens forpligtelser i §§ 12-18 og distributørens forpligtelser i §§ 19-22. Herudover følger de erhvervsdrivendes fælles forpligtelse til at give kontrolmyndigheden alle oplysninger og dokumentation for at påvise det elektriske materiels overensstemmelse med kravene af § 33.

De erhvervsdrivendes forpligtelser er indført i bekendtgørelsen efter stort set samme ordlyd som forpligtelserne i direktivet, dog med konsekvensrettelser, der er nødvendige for tilpasningen til bekendtgørelsens øvrige bestemmelser. Det følger f.eks. af bekendtgørelsens § 4, at fabrikanten, når denne bringer elektrisk materiel i omsætning, skal sikre, at det er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med sikkerhedskravene i bekendtgørelsens § 25 og bilag 1. Af direktivets artikel 6, stk. 1, følger det, at fabrikanten, når denne bringer sit elektriske materiel i omsætning, skal sikre, at det er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med de sikkerhedskrav, der er omhandlet i artikel 3 og angivet i bilag 1. Bekendtgørelsens § 25 og bilag 1 svarer til direktivets artikel 3 og bilag 1, hvormed ordlyden og indholdet af bekendtgørelsens § 4 og direktivets artikel 6, stk. 1, er tilsvarende.

På den baggrund er de erhvervsdrivendes forpligtelser i direktivet implementeret i dansk ret.

2.2.1.10. Fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler

For fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler gælder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet. Direktivet er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Direktivet gælder for pyrotekniske artikler, herunder fyrværkeri. Efter artikel 3 forstås pyrotekniske artikler som en artikel, der indeholder eksplosivstoffer eller en eksplosivstofblanding af stoffer beregnet til at udvikle varme, lys, lyd, gas eller røg eller en kombination heraf ved hjælp af eksoterme kemiske reaktioner, der holder sig selv i gang. Fyrværkeri er en pyroteknisk artikel, der er beregnet til underholdning.

Direktivet er udarbejdet efter den nye metode og indeholder forpligtelser for erhvervsdrivende. En erhvervsdrivende er defineret som fabrikanten, importøren og distributøren. En fabrikant er defineret som en fysisk eller juridisk person, som fremstiller en pyroteknisk artikel, eller som lader en sådan artikel konstruere eller fremstille og markedsfører en sådan pyroteknisk artikel under eget navn eller varemærke. En importør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer en pyroteknisk artikel med oprindelse i et tredjeland i omsætning på EU-markedet. En distributør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden ud over fabrikanten eller importøren, der gør en pyroteknisk artikel tilgængelig på markedet.

Efter artikel 8 skal fabrikanten fremstille sine pyrotekniske artikler i overensstemmelse med de væsentlige sikkerhedskrav i direktivets bilag 1. Inden de pyrotekniske artikler bringes i omsætning skal fabrikanten få gennemført den relevante overensstemmelsesvurderingsprocedure, udarbejde teknisk dokumentation, herunder EU-overensstemmelseserklæringen, og anbringe CE-mærkningen og øvrige mærkningskrav på artiklen. Hvis fabrikanten har grund til at tro, at dens pyrotekniske artikler, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal fabrikanten straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre artiklerne, trække dem tilbage eller tilbagekalde dem fra markedet. Derudover skal fabrikanten kontakte kontrolmyndigheden, hvis artiklerne udgør en risiko, og oplyse om, hvori den manglende overensstemmelse består og hvilke eventuelle foranstaltninger, der er truffet.

Importørens forpligtelser findes i artikel 12. Importøren må kun bringe pyrotekniske artikler i omsætning, der opfylder kravene. Derfor skal importøren sikre sig, at fabrikanten har overholdt sine forpligtelser, bl.a. ved at kontrollere den tekniske dokumentation og efterse, at CE-mærkningen er påført artiklen og andre mærkningskrav er opfyldt. Derudover skal importøren påføre sine kontaktoplysninger på artiklen og sikre sig, at de pyrotekniske artikler, som vedkommende har ansvaret for, transporteres og opbevares uden fare for deres overensstemmelse med sikkerhedskravene. Hvis importøren har grund til at tro, at pyrotekniske artikler, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal importøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre artiklerne, trække dem tilbage eller tilbagekalde dem fra markedet. Derudover skal importøren kontakte kontrolmyndigheden og fabrikanten, hvis artiklerne udgør en risiko.

Efter artikel 13 skal distributøren, ved tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet, handle med fornøden omhu. Dette indebærer bl.a. kontrol af mærkning, den krævede dokumentation, brugsanvisning m.v. Derudover skal distributøren sikre sig, at de pyrotekniske artikler transporteres og opbevares uden fare for deres overensstemmelse med sikkerhedskravene, mens distributøren har ansvaret for artiklerne. Hvis distributøren har grund til at tro, at pyrotekniske artikler, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal distributøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre artiklerne, trække dem tilbage eller tilbagekalde dem fra markedet. Derudover skal distributøren kontakte kontrolmyndigheden og enten fabrikanten eller importøren, hvis artiklerne udgør en risiko.

Fælles for de erhvervsdrivende er, at de efter anmodning fra kontrolmyndigheden skal give alle oplysninger og dokumentation, der er nødvendig for at påvise, om pyrotekniske artikler er i overensstemmelse med reglerne. Derudover skal de sikre sig, at artiklerne er ledsaget af brugsanvisninger og sikkerhedsoplysninger på et letforståeligt sprog.

Direktivet er implementeret ved bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler. Bekendtgørelsen er fastsat med hjemmel i fyrværkeriloven.

Efter bekendtgørelsens § 3, nr. 11-13, er henholdsvis fabrikanter, importører og distributører defineret enslydende med definitionerne i direktivet.

De erhvervsdrivendes forpligtelser følger herefter af bekendtgørelsens kapitel 4 med fabrikantens forpligtelser i §§ 5-7 c, importørens forpligtelser i §§ 8-8 f og distributørens forpligtelser i §§ 9-9 c. Herudover følger de erhvervsdrivendes fælles forpligtelse til at give kontrolmyndigheden alle oplysninger og dokumentation for at påvise pyrotekniske artikler overensstemmelse med kravene af § 30 a.

Forpligtelserne er en omskrivning af de erhvervsdrivendes forpligtelser i direktivet. Ved omskrivningen er forpligtelserne tilpasset dansk lovtæknik, uden indholdsmæssigt at være ændret væsentligt i forhold til de enkelte aktørers forpligtelser efter direktivet. Det følger f.eks. af bekendtgørelsens § 6, stk. 1, at en fabrikant skal sikre, at fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, der bringes i omsætning, er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med de væsentlige sikkerhedskrav i bilag VII. Af direktivets artikel 8, stk. 1, følger det, at fabrikanten, når vedkommende bringer sine pyrotekniske artikler i omsætning, skal sikre, at de er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med de væsentlige sikkerhedskrav i bilag 1. Bekendtgørelsens bilag VII svarer til direktivets bilag 1, hvormed bekendtgørelsens § 6, stk. 1, og direktivets artikel 8, stk. 1, har samme indhold også efter omskrivningen.

På den baggrund er de erhvervsdrivendes forpligtelser i direktivet implementeret i dansk ret.

2.2.1.11. Legetøj

For legetøj gælder legetøjsdirektivet. Direktivet er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Direktivet betragter legetøj som produkter, der udelukkende eller delvist er konstrueret eller beregnet til, at det skal bruges af børn under 14 år under leg, jf. artikel 2.

Direktivet er udarbejdet efter den nye metode og indeholder forpligtelser for erhvervsdrivende. En erhvervsdrivende er defineret som fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren. En fabrikant er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller legetøj eller får legetøj konstrueret eller fremstillet og markedsfører dette legetøj under sit navn eller varemærke. En bemyndiget repræsentant er defineret som enhver i Fællesskabet etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at handle på dennes vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver. En importør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Fællesskabet, og som bringer legetøj fra et tredjeland i omsætning på Fællesskabets marked. En distributør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden, bortset fra fabrikanten eller importøren, som gør et produkt tilgængeligt på markedet.

Efter artikel 4 skal fabrikanten fremstille sit legetøj i overensstemmelse med kravene i artikel 10 og de særlige sikkerhedskrav i direktivets bilag 2. Inden legetøjet bringes i omsætning skal fabrikanten få gennemført den relevante overensstemmelsesvurderingsprocedure, udarbejde teknisk dokumentation, herunder EU-overensstemmelseserklæringen, og anbringe CE-mærkningen og øvrig mærkning på legetøjet. Hvis fabrikanten har grund til at tro, at legetøj, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal fabrikanten straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre legetøjet, trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet. Derudover skal fabrikanten kontakte kontrolmyndigheden, hvis legetøjet udgør en risiko, og oplyse om, hvori den manglende overensstemmelse består og hvilke eventuelle foranstaltninger, der er truffet.

Fabrikanten kan efter artikel 5 udpege en bemyndiget repræsentant. Den bemyndigede repræsentant udfører opgaver på vegne af fabrikanten, som dog ikke kan omfatte fremstillingen af legetøjet og dertilhørende teknisk dokumentation. Hvis en bemyndiget repræsentant udpeges af fabrikanten, vil repræsentanten som minimum skulle varetage opgaver om kommunikation og samarbejde med kontrolmyndigheden, herunder om at kunne stille relevant dokumentation til rådighed. Øvrige opgaver aftales med fabrikanten.

Importørens forpligtelser findes i artikel 6. Importøren må kun bringe legetøj i omsætning, der er i overensstemmelse med kravene. Derfor skal importøren sikre sig, at fabrikanten har overholdt sine forpligtelser, bl.a. ved at kontrollere den tekniske dokumentation og efterse, at CE-mærkning og anden relevant mærkning er påført legetøjet. Derudover skal importøren påføre sine kontaktoplysninger på legetøjet og sikre sig, at legetøjet, som vedkommende har ansvaret for, transporteres og opbevares uden fare for dets overensstemmelse med kravene. Hvis importøren har grund til at tro, at legetøj, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal importøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre legetøjet, trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet. Derudover skal importøren kontakte kontrolmyndigheden og fabrikanten, hvis legetøjet udgør en risiko.

Efter artikel 7 skal distributøren handle med fornøden omhu. Det indebærer bl.a. kontrol af mærkning, den krævede dokumentation, brugsanvisning m.v. Derudover skal distributøren sikre sig, at legetøjet transporteres og opbevares uden fare for dets overensstemmelse med kravene, mens distributøren har ansvaret for legetøjet. Hvis distributøren har grund til at tro, at legetøj, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal distributøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre legetøjet, trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet. Derudover skal distributøren kontakte kontrolmyndigheden og enten fabrikanten eller importøren, hvis legetøjet udgør en risiko.

Fælles for de erhvervsdrivende er, at de efter anmodning fra kontrolmyndigheden skal give alle oplysninger og dokumentation, der er nødvendig for at påvise, om et legetøj er i overensstemmelse med reglerne. Derudover skal de sikre sig, at legetøjet er ledsaget af brugsanvisninger og sikkerhedsinformationer på et letforståeligt sprog.

Direktivet er implementeret ved bekendtgørelse nr. 309 af 3. april 2017 om sikkerhedskrav til legetøjsprodukter. Bekendtgørelsen er fastsat med hjemmel i produktsikkerhedsloven.

Efter bekendtgørelsens § 2, nr. 3-7, er henholdsvis fabrikanter, bemyndigede repræsentanter, importører, distributører og erhvervsdrivende generelt defineret på samme måde som i direktivet.

De erhvervsdrivendes forpligtelser følger herefter af bekendtgørelsens kapitel 4 med fabrikantens forpligtelser i §§ 4-10, den bemyndigede repræsentants forpligtelser i §§ 11 og 12, importørens forpligtelser i §§ 13-19 og distributørens forpligtelser i §§ 20-24. Herudover følger de erhvervsdrivendes fælles forpligtelse til at give kontrolmyndigheden alle oplysninger og dokumentation for at påvise legetøjets overensstemmelse med kravene af § 59.

Forpligtelserne er en omskrivning af de erhvervsdrivendes forpligtelser i direktivet. Ved omskrivningen er forpligtelserne tilpasset dansk lovtæknik, uden indholdsmæssigt at være ændret i forhold til de enkelte aktørers forpligtelser efter direktivet. Det følger f.eks. af bekendtgørelsens § 4, at fabrikanten skal sikre, at et legetøjsprodukt er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med de væsentlige sikkerhedskrav i § 27, § 28 og bilag 2, inden det bringes i omsætning. Af direktivets artikel 4, stk. 1, følger det, at fabrikanten, når denne bringer legetøj i omsætning, skal sikre, at det er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med kravene i artikel 10 og bilag 2. Bekendtgørelsens §§ 27 og 28 indeholder de væsentlige sikkerhedskrav for legetøjsprodukter, der svarer til direktivets væsentlige sikkerhedskrav i artikel 10, mens bekendtgørelsens bilag 2 svarer til direktivets bilag 2 om særlige sikkerhedskrav. Selvom bekendtgørelsens § 4 efter omskrivningen ikke er enslydende med direktivets artikel 4, stk. 1, er der ikke en indholdsmæssig forskel i bestemmelserne.

På den baggrund er de erhvervsdrivendes forpligtelser i direktivet implementeret i dansk ret.

2.2.1.12. Produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter

For visse produkter, der f.eks. på grund af deres form, duft eller udformning kan forveksles med andre produkter, gælder Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed. Direktivet er ikke omfattet af EU-harmoniseringslovgiv-

ningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor ikke anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Efter artikel 1 finder direktivet anvendelse på forvekslelige produkter, som skønt de ikke er levnedsmidler, har en form, duft, farve, udseende, præsentationsform, mærkning samt volumen eller størrelse, der bevirker, at forbrugerne, navnlig børn, kan forveksle dem med levnedsmidler og derfor tage dem i munden, sutte på dem eller nedsvælge dem og således udsætte sig for kvælning, forgiftning, perforering eller blokering af spiserøret.

Direktivet er ikke udarbejdet efter den nye metode, og det indeholder hverken direkte forpligtelser for eller definitioner af de erhvervsdrivende.

Det følger af direktivet, at produkter, der er omfattet af direktivet, ikke må markedsføres, indføres eller fremstilles. Således fremgår det af artikel 2, at medlemsstaterne træffer alle nødvendige foranstaltninger til at forbyde markedsføring, indførsel og enten fremstilling eller udførsel af de i dette direktiv omhandlede produkter. Uanset at direktivet ikke indeholder forpligtelser for de erhvervsdrivende, følger det alligevel indirekte af direktivets bestemmelser, at erhvervsdrivende ikke må markedsføre de i direktivet omhandlede produkter.

Direktivet er implementeret ved bekendtgørelse nr. 1116 af 12. december 2003 om sikkerhedskrav til legetøj og produkter, som på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med levnedsmidler. Bekendtgørelsen er fastsat med hjemmel i produktsikkerhedsloven.

Hverken bekendtgørelsen eller produktsikkerhedsloven indeholder en definition af en erhvervsdrivende. Lovens § 4, nr. 6 og 7, indeholder dog definitioner af henholdsvis producenter og distributører, som imidlertid ikke anvendes i bekendtgørelsen.

Bekendtgørelsen indeholder indirekte forpligtelser for de erhvervsdrivende.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 26, at produkter ikke må indføres, fremstilles eller bringes i omsætning, hvis de på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med levnedsmidler og herigennem være til fare for forbrugerens sikkerhed eller sundhed, idet produkterne, skønt de ikke er levnedsmidler, har en form, duft, farve, udseende, præsentationsform, mærkning samt volumen eller størrelse, der bevirker, at forbrugere, navnlig børn, kan forveksle dem med levnedsmidler og derfor tage dem i munden, sutte på dem eller nedsvælge dem og derved udsætte sig for kvælning, forgiftning, perforering eller blokering af spiserør.

Uanset, at de erhvervsdrivende ikke nævnes i bekendtgørelsens § 26, følger det alligevel af bekendtgørelsens bestemmelser, at erhvervsdrivende ikke må indføre, fremstille eller bringe de produkter i omsætning, som bekendtgørelsen omhandler. På den måde svarer bekendtgørelsens bestemmelse i § 26 i sin væsentlighed til direktivets artikel 2.

På den baggrund er direktivet implementeret i dansk ret.

2.2.1.13. Tovbaneanlæg

For tovbaneanlæg gælder Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tovbaneanlæg. Forordningen er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på de pågældende produkter, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Efter artikel 2 finder forordningen anvendelse på nye tovbaneanlæg til personbefordring, ændringer af tovbaneanlæg, der kræver en ny tilladelse, samt delsystemer og sikkerhedskomponenter til tovbaneanlæg. Efter artikel 3 forstås et tovbaneanlæg som en på stedet opført helhed bestående af infrastruktur og delsystemer, som konstrueres, opføres, monteres og tages i brug med henblik på personbefordring, og som trækkes af tove langs befodringsstrækningen.

Forordningen er udarbejdet efter den nye metode og indeholder forpligtelser for erhvervsdrivende. Da

forordningen gælder umiddelbart, finder de erhvervsdrivendes forpligtelser direkte anvendelse, som de fremgår af forordningen. Tilsvarende finder definitionerne direkte anvendelse.

En erhvervsdrivende defineres som fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren af et delsystem eller en sikkerhedskomponent. Fabrikanten defineres som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et delsystem eller en sikkerhedskomponent eller får sådanne delsystemer eller sikkerhedskomponenter konstrueret eller fremstillet og markedsfører sådanne delsystemer eller sikkerhedskomponenter i sit navn eller under sit varemærke eller bygger det ind i et tovbaneanlæg. Den bemyndigede repræsentant er enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra en fabrikant til at handle på dennes vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver. Importøren defineres som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer et delsystem eller en sikkerhedskomponent fra et tredjeland i omsætning på EU-markedet. Distributøren defineres som enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden, bortset fra fabrikanten eller importøren, som gør et delsystem eller en sikkerhedskomponent tilgængelig(t) på markedet.

Efter artikel 11 er fabrikanten forpligtet til at konstruere og fremstille sine delsystemer eller sikkerhedskomponenter, som bringes i omsætning eller bygges ind i et tovbaneanlæg, så de opfylder de væsentlige sikkerhedskrav i forordningens bilag 2. Fabrikanten skal udarbejde teknisk dokumentation efter forordningens bilag VIII og få gennemført proceduren for overensstemmelse efter artikel 18. Herefter skal fabrikanten udarbejde en overensstemmelseserklæring og anbringe CE-mærkningen. Fabrikanten skal opbevare dokumentation m.v. i 30 år efter et delsystem eller en sikkerhedskomponent er bragt i omsætning. Derudover skal fabrikanten have en procedure til sikring af produktionsseriens fortsatte overensstemmelse med forordningen, og fabrikanten skal sørge for, at delsystemer og sikkerhedskomponenter kan identificeres f.eks. med et serienummer, ligesom adresse- og kontaktoplysninger på fabrikanten skal fremgå. Endelig skal produkterne ledsages af overensstemmelseserklæring, brugsanvisning og sikkerhedsinformation m.v. Hvis fabrikanten har grund til at tro, at et delsystem eller en sikkerhedskomponent, som denne selv har bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med forordningen, skal fabrikanten straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre produkterne, trække dem tilbage eller tilbagekalde dem fra markedet. Derudover skal fabrikanten kontakte kontrolmyndigheden, hvis produkterne udgør en risiko. Samtidig er fabrikanten efter en kontrolmyndigheds begrundede anmodning forpligtet til at stille dokumentation til rådighed.

Fabrikanten kan efter artikel 12 udpege en bemyndiget repræsentant. Den bemyndigede repræsentant udfører opgaver på vegne af fabrikanten, som dog ikke kan omfatte konstruktionen og fremstillingen af delsystemer eller sikkerhedskomponenter og dertilhørende teknisk dokumentation. Hvis en bemyndiget repræsentant udpeges af fabrikanten, vil repræsentanten som minimum skulle varetage opgaver om kommunikation og samarbejde med kontrolmyndigheden, herunder om at kunne stille relevant dokumentation og information til rådighed, hvilket således også omfatter den tekniske dokumentation i op til 30 år efter produktet er bragt i omsætning. Øvrige opgaver aftales med fabrikanten.

Importørens forpligtelser findes i artikel 13. Importører må kun bringe delsystemer og sikkerhedskomponenter i omsætning, der opfylder kravene i forordningen. Inden importøren bringer produkterne i omsætning skal vedkommende derfor sikre sig, at fabrikanten har overholdt sine forpligtelser, bl.a. ved at kontrollere teknisk dokumentation og efterse, om der er påført CE-mærkning og om produktet er ledsaget af en kopi af overensstemmelseserklæring, brugsanvisning og sikkerhedsinformation m.v. Derudover skal importøren påføre sine kontaktoplysninger på produktet. Hvis importøren har grund til at tro, at et delsystem eller en sikkerhedskomponent ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal importøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre produktet, før det bringes i omsætning. Desuden skal importøren kontakte kontrolmyndigheden og fabrikanten, hvis produktet udgør en risiko. Har importøren allerede bragt produktet i omsætning, skal importøren på tilsvarende vis træffe de nødvendige

foranstaltninger og om nødvendigt trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet, og endelig skal kontrolmyndigheden kontaktes ved risiko. Endelig har importøren en række andre forpligtelser, herunder i relation til opbevaring- og transportbetingelser for produkterne, udførelse af stikprøvekontrol, opbevaring af overensstemmelseserklæringer for produkter i 30 år, en oplysningsforpligtelse over for kontrolmyndigheden og om nødvendigt føre et register over klager og tilbagekaldte produkter m.v.

Efter artikel 14 skal distributøren handle med fornøden omhu. Det indebærer bl.a. kontrol af CE-mærkning, overensstemmelseserklæring, brugsanvisning, sikkerhedsinformation, serienummer eller lignende, kontaktoplysninger på fabrikanten og importøren og øvrig relevant dokumentation. Hvis distributøren har grund til at tro, at et delsystem eller en sikkerhedskomponent, der er bragt i omsætning af fabrikanten eller importøren, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal distributøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre produktet, før det gøres tilgængeligt på markedet. Derudover skal distributøren kontakte kontrolmyndigheden og enten fabrikanten eller importøren, hvis produktet udgør en risiko. Har distributøren allerede gjort produktet tilgængeligt på markedet skal distributøren på tilsvarende vis træffe de nødvendige foranstaltninger og om nødvendigt trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet, og endelig skal kontrolmyndigheden kontaktes ved risiko. Endelig har distributøren flere andre forpligtelser, herunder i relation til opbevaring- og transportbetingelser for produkterne og en oplysningsforpligtelse over for kontrolmyndigheden.

Tovbaneanlæg er omfattet af lov om indretning m.v. af visse produkter. Det følger dog af lovens § 3 a, stk. 1, at lovens kapitel 2 om erhvervsdrivendes forpligtelser ikke finder anvendelse, i det omfang der i en forordning er fastsat bestemmelser om forpligtelser for fabrikanter, importører og distributører m.fl. Det følger tillige af § 3 a, stk. 2, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om indretning m.v. på de nærmere bestemte områder, hvor det i en forordning er overladt til medlemsstaterne at fastsætte regler.

Efter lovens § 14, stk. 1, skal enhver, der er pålagt pligter efter denne lov, efter regler udstedt i medfør af denne lov, efter forordninger om produkter, der er omfattet af denne lov, eller efter forordninger om markedsovervågning, og private ejere og brugere af produkter, der er omfattet af denne lov, efter anmodning give kontrolmyndigheden alle oplysninger, der er nødvendige for udøvelsen af kontrollen. Der følger således en oplysningspligt af loven, som også fremgår af forordningen.

Forordningen om tovbaneanlæg kræver visse gennemførelsesforanstaltninger. Der er således fastsat supplerende bestemmelser til forordningen i bekendtgørelse nr. 211 af 14. marts 2018 om indretning m.v. af tovbaneanlæg, jf. bekendtgørelsens § 1. Det følger derudover af § 3, at bekendtgørelsen gælder for fabrikanter, deres repræsentanter, bygherrer, importører, distributører, bemyndigede organer og andre forpligtede, som det følger af forordningen.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 4, stk. 1, at tovbaneanlæg kun må tages i brug, hvis de opfylder kravene i forordning 2016/424 samt de supplerende krav i bekendtgørelsen, og hvis de ved korrekt montering, vedligeholdelse og drift efter deres bestemmelse udgør en fare for personers sundhed eller sikkerhed eller for ejendom. Det følger af § 4, stk. 4, at fabrikanter og deres repræsentanter, bygherrer, importører, distributører, bemyndigede organer og andre forpligtede, som det følger af forordning 2016/424, skal opfylde kravene, som følger af bekendtgørelsen. Efter bekendtgørelsens § 6 udpeges bygherren til at være den ansvarlige person i forordningens artikel 8 om sikkerhedsanalyse og sikkerhedsrapport for projekterede tovbaneanlæg og artikel 9 om godkendelse af tovbaneanlæg. Bygherren er ikke nærmere defineret i hverken forordningen eller bekendtgørelsen.

På den baggrund gælder de erhvervsdrivendes forpligtelser i dansk ret.

2.2.1.14. Personlige værnemidler

For personlige værnemidler gælder Europa-Parlamentets og Rådets forordning om personlige værnemidler. Forordningen er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markeds-

overvågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på de pågældende produkter, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Efter forordningens artikel 3 forstås et personligt værnemiddel som udstyr, der er konstrueret og fremstillet til at bæres eller holdes af en person til beskyttelse mod en eller flere risici for denne persons sundhed eller sikkerhed og udskiftelige dele af udstyr, der er nødvendige for udstyrets beskyttende funktion. Derudover forstås personlige værnemidler som forbindelsessystemer til udstyr omfattet af forordningen, der ikke holdes eller bæres af en person, og som er konstrueret til at forbinde dette udstyr med en ekstern anordning eller med et sikkert forankringspunkt, som ikke er konstrueret til at skulle være permanent fastgjort, og som ikke kræver monteringsarbejde før brug.

Forordningen er udarbejdet efter den nye metode og indeholder forpligtelser for erhvervsdrivende. Da forordningen gælder umiddelbart, finder de erhvervsdrivendes forpligtelser direkte anvendelse, som de fremgår af forordningen. Tilsvarende finder definitionerne direkte anvendelse.

En erhvervsdrivende defineres som fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren. Fabrikanten defineres som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller personlige værnemidler eller får sådanne konstrueret eller fremstillet og markedsfører disse under sit navn eller varemærke. Den bemyndigede repræsentant er enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra en fabrikant til at handle på dennes vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver. Importøren er enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer et personligt værnemiddel fra et tredjeland i omsætning på EU-markedet. Distributøren er enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden, bortset fra fabrikanten eller importøren, som gør et personligt værnemiddel tilgængeligt på markedet.

Efter artikel 8 er fabrikanten forpligtet til at konstruere og fremstille sine personlige værnemidler, så de opfylder de væsentlige sikkerhedskrav i forordningens bilag 2, når de bringes i omsætning. Fabrikanten skal udarbejde teknisk dokumentation efter forordningens bilag 3 og få gennemført proceduren for overensstemmelse efter artikel 19. Herefter skal fabrikanten udarbejde en overensstemmelseserklæring efter artikel 15 og anbringe CE-mærkning efter artikel 16. Fabrikanten skal opbevare dokumentation m.v. i 10 år efter et personligt værnemiddel er bragt i omsætning. Derudover skal fabrikanten have en procedure til sikring af produktionsseriers fortsatte overensstemmelse med forordningen, og fabrikanten skal sørge for, at personlige værnemidler kan identificeres f.eks. med et serienummer, ligesom adresse- og kontaktoplysninger på fabrikanten skal fremgå. Desuden skal fabrikanten, når det anses for hensigtsmæssigt, foretage stikprøvekontrol af produkter, der er bragt i omsætning, og fabrikanten holder distributørerne orienteret om overvågningens resultater. Endelig skal fabrikanten sikre, at personlige værnemidler ledsages af brugsanvisning, kopi af overensstemmelseserklæring eller link hertil og andre relevante oplysninger. Hvis fabrikanten har grund til at tro, at et personligt værnemiddel, som denne selv har bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med forordningen, skal fabrikanten straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre produktet, trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet. Derudover skal fabrikanten kontakte kontrolmyndigheden, hvis produktet udgør en risiko. Samtidig er fabrikanten efter en kontrolmyndigheds begrundede anmodning forpligtet til at stille dokumentation til rådighed.

Fabrikanten kan efter artikel 9 udpege en bemyndiget repræsentant. Den bemyndigede repræsentant udfører opgaver på vegne af fabrikanten, som dog ikke kan omfatte konstruktionen og fremstillingen af personlige værnemidler og dertilhørende teknisk dokumentation. Hvis en bemyndiget repræsentant udpeges af fabrikanten, vil repræsentanten som minimum skulle varetage opgaver om kommunikation og samarbejde med kontrolmyndigheden, herunder om at kunne stille relevant dokumentation og information til rådighed, hvilket således også omfatter den tekniske dokumentation i op til 10 år efter produktet er bragt i omsætning. Øvrige opgaver aftales med fabrikanten.

Importørens forpligtelser findes i artikel 10. Importører må kun bringe personlige værnemidler i omsætning, der opfylder kravene i forordningen. Inden importøren bringer produkterne i omsætning skal

vedkommende derfor sikre sig, at fabrikanten har overholdt sine forpligtelser, bl.a. ved at kontrollere, om fabrikanten har gennemført den relevante procedure for overensstemmelsesvurdering efter artikel 19, at der er udarbejdet teknisk dokumentation og derudover skal importøren efterse, om der er påført CE-mærkning, serienummer eller lignende og kontaktoplysninger på fabrikanten, og endelig om produktet er ledsaget af de i øvrigt krævede dokumenter. Derudover skal importøren påføre sine kontaktoplysninger på produktet. Hvis importøren har grund til at tro, at et personligt værnemiddel ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal importøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre produktet, før det bringes i omsætning. Desuden skal importøren kontakte kontrolmyndigheden og fabrikanten, hvis produktet udgør en risiko. Har importøren allerede bragt produktet i omsætning skal importøren på tilsvarende vis træffe de nødvendige foranstaltninger og om nødvendigt trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet, og endelig skal kontrolmyndigheden kontaktes ved risiko. Endelig har importøren en række andre forpligtelser, herunder i relation til opbevaring- og transportbetingelser for produkterne, udførelse af stikprøvekontrol, opbevaring af overensstemmelseserklæringer for produkter i 10 år, en oplysningsforpligtelse over for kontrolmyndigheden og om nødvendigt føre et register over klager og tilbagekaldte produkter m.v.

Efter artikel 11 skal distributøren handle med fornøden omhu. Det indebærer bl.a. kontrol af CE-mærkning, overensstemmelseserklæring, brugsanvisning, serienummer eller lignende, kontaktoplysninger på fabrikanten og importøren og øvrig relevant dokumentation. Hvis distributøren har grund til at tro, at et personligt værnemiddel, der er bragt i omsætning af fabrikanten eller importøren, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal distributøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre produktet, før det gøres tilgængeligt på markedet. Derudover skal distributøren kontakte kontrolmyndigheden og enten fabrikanten eller importøren, hvis produktet udgør en risiko. Har distributøren allerede gjort produktet tilgængeligt på markedet, skal distributøren på tilsvarende vis træffe de nødvendige foranstaltninger og om nødvendigt trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet, og endelig skal kontrolmyndigheden kontaktes ved risiko. Endelig har distributøren flere andre forpligtelser, herunder i relation til opbevaring- og transportbetingelser for produkterne og en oplysningsforpligtelse over for kontrolmyndigheden.

Personlige værnemidler er omfattet af lov om indretning m.v. af visse produkter. Det følger dog af lovens § 3 a, stk. 1, at lovens kapitel 2 om erhvervsdrivendes forpligtelser ikke finder anvendelse, i det omfang der i en forordning er fastsat bestemmelser om forpligtelser for fabrikanter, importører og distributører m.fl. Det følger tillige af § 3 a, stk. 2, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte regler om indretning m.v. på de nærmere bestemte områder, hvor det i en forordning er overladt til medlemsstaterne at fastsætte regler.

Efter § 14, stk. 1, i lov om indretning m.v. af visse produkter skal enhver, der er pålagt pligter efter denne lov, efter regler udstedt i medfør af denne lov, efter forordninger om produkter, der er omfattet af denne lov, eller efter forordninger om markedsovervågning, og private ejere og brugere af produkter, der er omfattet af denne lov, efter anmodning give kontrolmyndigheden alle oplysninger, der er nødvendige for udøvelsen af kontrollen. Der følger således en oplysningspligt af loven, som også fremgår af forordningen.

Forordningen om personlige værnemidler kræver visse gennemførelsesforanstaltninger. Der er således fastsat supplerende bestemmelser til forordningen i bekendtgørelse nr. 210 af 14. marts 2018 om indretning m.v. af personlige værnemidler, jf. bekendtgørelsens § 1. Det følger derudover af § 3, at bekendtgørelsen gælder for fabrikanter, deres repræsentanter, bygherrer, importører, distributører, bemyndigede organer og andre forpligtede, som det følger af forordningen.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 4, stk. 1, at personlige værnemidler kun må bringes i omsætning eller gøres tilgængelige på markedet, hvis de opfylder kravene i forordning 2016/425 samt de supplerende krav i bekendtgørelsen. Det følger af § 4, stk. 2, at fabrikanter og deres repræsentanter, importører,

distributører, bemyndigede organer og andre forpligtede, som det følger af forordningen, skal opfylde kravene i bekendtgørelsen.

På den baggrund gælder de erhvervsdrivendes forpligtelser i dansk ret.

2.2.1.15. Gasapparater

For gasapparater gælder gasapparatforordningen. Forordningen er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på de pågældende produkter, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Efter artikel 1 finder direktivet anvendelse på apparater og udstyr, som er nærmere defineret i artikel 2. Apparater forstås som et apparat, der forbrænder gasformigt brændstof, og som anvendes til madlavning, køling, luftkonditionering, rumopvarmning, produktion af varmt vand, belysning eller vask, samt gasblæseluftbrændere og varmegeneratorer, der udstyres med sådanne brændere. Udstyr er defineret som sikkerheds-, kontrol- og justeringsanordninger samt delmontager heraf til indbygning i et apparat eller til montering med henblik på at udgøre et apparat. Artikel 2 definerer derudover også gasformigt brændstof som enhver form for brændstof, som er gasformigt ved en temperatur på 15 °C under et absolut tryk på 1 bar.

Forordningen er udarbejdet efter den nye metode og indeholder forpligtelser for erhvervsdrivende. Da forordningen gælder umiddelbart, finder de erhvervsdrivendes forpligtelser direkte anvendelse, som de fremgår af forordningen. Tilsvarende finder definitionerne direkte anvendelse.

En erhvervsdrivende defineres som fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren. Fabrikanten defineres som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et apparat eller udstyr eller får et apparat eller udstyr konstrueret eller fremstillet og markedsfører dette apparat eller udstyr under sit navn eller varemærke eller anvender apparatet til eget formål. Den bemyndigede repræsentant defineres som enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at handle på dennes vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver. Importøren defineres som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer et apparat eller udstyr fra et tredjeland i omsætning på EU-markedet. Distributøren defineres som enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden, bortset fra fabrikanten eller importøren, som gør et apparat eller udstyr tilgængeligt på markedet.

Efter artikel 7 er fabrikanten forpligtet til at konstruere og fremstille sine apparater eller sit udstyr, så de opfylder de væsentlige sikkerhedskrav i forordningens bilag 1. Fabrikanten skal udarbejde teknisk dokumentation efter forordningens bilag 3 og gennemføre eller få gennemført proceduren for overensstemmelse efter artikel 14. Herefter skal fabrikanten udarbejde en overensstemmelseserklæring og anbringe CE-mærkningen. Fabrikanten skal opbevare dokumentationen i 10 år efter produktet er bragt i omsætning. Derudover skal fabrikanten have en procedure til sikring af produktionsseriers fortsatte overensstemmelse med forordningen, og fabrikanten skal sørge for, at produkterne kan identificeres f.eks. med et serienummer, ligesom adresse- og kontaktoplysninger på fabrikanten skal fremgå. Endelig skal fabrikanten sikre, at produkterne ledsages af overensstemmelseserklæring, brugsanvisning og sikkerhedsinformation m.v. Hvis fabrikanten har grund til at tro, at et gasapparat eller udstyr, som denne selv har bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med forordningen, skal fabrikanten straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre produkterne, trække dem tilbage eller tilbagekalde dem fra markedet. Derudover skal fabrikanten kontakte kontrolmyndigheden, hvis produkterne udgør en risiko. Samtidig er fabrikanten efter en kontrolmyndigheds begrundede anmodning forpligtet til at stille dokumentation til rådighed.

Fabrikanten kan efter artikel 8 udpege en bemyndiget repræsentant. Den bemyndigede repræsentant udfører opgaver på vegne af fabrikanten, som dog ikke kan omfatte konstruktionen og fremstillingen af gasapparater eller udstyr og dertilhørende teknisk dokumentation. Hvis en bemyndiget repræsentant

udpeges af fabrikanten, vil repræsentanten som minimum skulle varetage opgaver om kommunikation og samarbejde med kontrolmyndigheden, herunder om at kunne stille relevant dokumentation og information til rådighed, hvilket således også omfatter den tekniske dokumentation i op til 10 år efter produktet er bragt i omsætning. Øvrige opgaver aftales med fabrikanten.

Importørens forpligtelser findes i artikel 9. Importører må kun bringe gasapparater og udstyr i omsætning, der opfylder kravene i forordningen. Inden importøren bringer gasapparater i omsætning skal vedkommende derfor sikre sig, at fabrikanten har overholdt sine forpligtelser, bl.a. ved at kontrollere, om fabrikanten har gennemført den relevante procedure for overensstemmelsesvurdering efter artikel 14, at der er udarbejdet teknisk dokumentation, at apparatet er ledsaget af brugsanvisninger og sikkerhedsinformation m.v. og derudover skal importøren efterse, om der er påført CE-mærkning, serienummer eller lignende og kontaktoplysninger på fabrikanten. Er der tale om udstyr og dermed ikke apparater, skal importøren følge samme procedure, men vedkommende skal sikre, at udstyret i stedet for brugsanvisning og sikkerhedsinformation m.v. er ledsaget af overensstemmelseserklæringen med bl.a. vejledning om indbygning eller montering m.v. af udstyret. Derudover skal importøren påføre sine kontaktoplysninger på både apparater og udstyr. Hvis importøren har grund til at tro, at et apparat eller udstyr ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal importøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre produktet, før det bringes i omsætning. Desuden skal importøren kontakte kontrolmyndigheden og fabrikanten, hvis produktet udgør en risiko. Har importøren allerede bragt produktet i omsætning, skal importøren på tilsvarende vis træffe de nødvendige foranstaltninger og om nødvendigt trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet, og endelig skal kontrolmyndigheden kontaktes ved risiko. Endelig har importøren en række andre forpligtelser, herunder i relation til opbevaring- og transportbetingelser for produkterne, udførelse af stikprøvekontrol, opbevaring af overensstemmelseserklæringer for produkter i 10 år, en oplysningsforpligtelse over for kontrolmyndigheden og om nødvendigt føre et register over klager og tilbagekaldte produkter m.v.

Efter artikel 10 skal distributøren handle med fornøden omhu. For så vidt angår apparater indebærer det bl.a. kontrol af CE-mærkning, overensstemmelseserklæring, brugsanvisning, sikkerhedsinformation, serienummer eller lignende og kontaktoplysninger på fabrikanten og importøren. Er der tale om udstyr og ikke apparater, skal distributøren følge samme procedure, men vedkommende skal sikre, at udstyret i stedet for brugsanvisning og sikkerhedsinformation m.v. er ledsaget af overensstemmelseserklæringen med bl.a. vejledning om indbygning eller montering m.v. af udstyret. Hvis distributøren har grund til at tro, at et delsystem eller en sikkerhedskomponent, der er bragt i omsætning af fabrikanten eller importøren, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal distributøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at lovliggøre produktet, før det gøres tilgængeligt på markedet. Derudover skal importøren kontakte kontrolmyndigheden og enten fabrikanten eller importøren, hvis produktet udgør en risiko. Har distributøren allerede gjort produktet tilgængeligt på markedet skal distributøren på tilsvarende vis træffe de nødvendige foranstaltninger og om nødvendigt trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet, og endelig skal kontrolmyndigheden kontaktes. Endelig har distributøren flere andre forpligtelser, herunder i relation til opbevaring- og transportbetingelser for produkterne og en oplysningsforpligtelse over for kontrolmyndigheden.

Gasapparater er omfattet af gassikkerhedsloven. Det følger af lovens § 5, stk. 4, at erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen her i landet af gasapparatforordningen.

Gasapparatforordningen kræver visse gennemførelsesforanstaltninger, som er fastsat i bekendtgørelse nr. 239 af 23. marts 2018 om gasmateriel. Det følger af bekendtgørelsens § 2, at bekendtgørelsen gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF. I bestemmelsen henvises til §§ 39-45 og § 47, nr. 2, som dermed gennemfører forordningen.

På den baggrund gælder de erhvervsdrivendes forpligtelser i dansk ret.

2.2.1.16. Elektrisk materiel, som er omfattet af lovforslagets § 2, stk. 2, nr. 1.

Visse former for elektrisk materiel er ikke omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, som behandles ovenfor i pkt. 2.2.1.9.

De pågældende produkter er omfattet af elsikkerhedsloven.,. Produkterne er derfor også omfattet af den generelle sikkerhedskrav i lovens § 4, hvorefter elektrisk materiel skal være fremstillet på en sådan måde, at det ved korrekt installation og vedligeholdelse og ved anvendelse i overensstemmelse med sit formål under forudseelige forhold ikke frembyder fare for personer, husdyr eller ejendom.

Det følger derudover af lovens § 5, stk. 3, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om elektrisk materiel. Reglerne er fastsat i bekendtgørelse nr. 1285 af 4. november 2016. Bekendtgørelsen indeholder forpligtelser for den, der fremstiller elektrisk materiel, og den, der importerer elektrisk materiel til Danmark. Det følger samtidig af bekendtgørelsens § 3, at sikkerhedskravet i elsikkerhedslovens § 4, som er uddybet i bekendtgørelsens §§ 4-12, anses for opfyldt, hvis materiellet er fremstillet i overensstemmelse med danske sikkerhedsstandarder.

2.2.1.17. Gasmateriel, som er omfattet af lovforslagets § 2, stk. 2, nr. 2.

Visse former for gasapparater og udstyr er ikke omfattet af gasapparatforordningen, som behandles ovenfor i pkt. 2.2.1.15.

De pågældende produkter er omfattet af gassikkerhedsloven. Produkterne er derfor også omfattet af det generelle sikkerhedskrav i lovens § 4, hvorefter gasmateriel, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF, skal være fremstillet på en sådan måde, at det ved korrekt installation og vedligeholdelse og ved normal anvendelse i overensstemmelse med sit formål ikke frembyder fare for personer, husdyr eller ejendom.

Det følger derudover af lovens § 5, stk. 4, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om gasmateriel, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF (gasapparatforordningen). Reglerne er fastsat i bekendtgørelse om gasmateriel.

Det følger af bekendtgørelsens § 1, at bekendtgørelsen fastsætter sikkerhedskrav til gasmateriel, der ikke er omfattet af gasapparatforordningen. I bekendtgørelsens §§ 5-38 er fastsat en række krav og forpligtelser, som i videst muligt omfang følger kravene i gasapparatforordningen. Der er således fastsat bestemmelser i national ret, som svarer til de bestemmelser, der følger af forordningen.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som det fremgår ovenfor i gennemgangen af de forskellige EU-retsakter i lovforslagets pkt. 2.2.1.1-2.2.1.15. er der forskel på, hvilke forpligtelser de erhvervsdrivende har på hvert enkelt produktområde, som er omfattet af lovforslaget. Forpligtelserne afhænger således af, om et produkt er omfattet af EU-regulering, herunder om EU-reguleringen er udarbejdet på baggrund af den nye metode, og hvordan reguleringen efterfølgende er implementeret i dansk ret.

Erhvervsministeriet finder derfor, at det ikke er hensigtsmæssigt at fastsætte regler i lovforslaget af en sådan karakter, at forpligtelserne på nogle produktområder udvides som følge af en ensretning af forpligtelser på tværs af hele lovforslagets anvendelsesområde. Dette vil kunne medføre byrder for nogle erhvervsdrivende, og de erhvervsdrivendes forpligtelser bør tage udgangspunkt i, hvad der er nødvendigt set i forhold til det pågældende produktområde. Tilsvarende bør der ikke for de erhvervsdrivende kunne opstå tvivl om, hvilke forpligtelser de har.

Derudover er det et væsentligt element i lovforslagets formål om ensretning af regler på tværs af Sikkerhedsstyrelsens produktområder, at lovforslaget i fremtiden kan rumme andre produktområder end dem,

der fremgår af anvendelsesområdet i lovforslagets § 2. Lovforslagets struktur skal derfor gøre det muligt, at andre produktområder vil kunne omfattes af lovforslaget ved en lovændring, hvor det pågældende område kan tilføjes til lovforslagets § 2. Der kan f.eks. være tale om et produktområde, som er omfattet af EU-harmoniseringslovgivning. Dette understøtter nødvendigheden af, at der alene fastsættes forpligtelser for de erhvervsdrivende af en sådan karakter, at de også kan rumme nye produktområder.

Det fremgår af betragtning 4 i markedsovervågningsforordningens præambel, at forordningen i overensstemmelse med lex specialis-princippet kun bør finde anvendelse, hvis der ikke allerede findes specifikke bestemmelser med samme formål, karakter eller virkning i EU-harmoniseringslovgivningen. I forlængelse af den anlagte betragtning er det ligeledes et afgørende hensyn i lovforslaget, at der som udgangspunkt ikke ændres på de erhvervsdrivendes forpligtelser, som følger af gældende ret.

Dette understøttes endvidere af betragtning 12 i markedsovervågningsforordningens præambel, hvoraf det bl.a. fremgår, at forordningen ikke bør berøre de forpligtelser, der følger af hver enkelt erhvervsdrivendes rolle i forsynings- og distributionsprocessen. På den baggrund bør det således være de produktspecifikke forpligtelser i de underliggende bekendtgørelser, som hovedsageligt vil bestå af implementerede direktiver, eller produktforordninger, der gælder. På den måde tager forpligtelserne udgangspunkt i det enkelte produkt i den forstand, at der kan tages højde for forhold, som tilsiger særlige forpligtelser. Det gælder f.eks. i forhold til elevatorer, hvor installatøren pålægges en række særlige forpligtelser i relation til elevatorers omsætning.

Som anført i 2.1.1.5. er flertallet af produktområder, som foreslås omfattet af lovforslaget, efter gældende ret omfattet af lov om indretning m.v. af visse produkter. Strukturen i denne lov udgøres af nogle generelle forpligtelser for de erhvervsdrivende og bemyndigelser til at fastsætte mere specifikke regler, herunder til de erhvervsdrivendes forpligtelser. Dette er gjort i produktspecifikke bekendtgørelser. Erhvervsministeriet finder det oplagt at videreføre en lignende struktur i lovforslaget, da det på ovenstående baggrunde konstateres, at de erhvervsdrivendes forpligtelser kan variere alt efter produktområde.

Det foreslås derfor med lovforslaget, at der alene fastsættes en generel forpligtelse i lovforslagets § 5 om de erhvervsdrivendes forpligtelser, der kan rumme produktområdernes forskelligheder. Bestemmelsen indebærer således bl.a., at den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt, der bringes i omsætning eller gøres tilgængelig på markedet, skal opfylde de for produktet relevante regler. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 5.

Den generelle forpligtelse medfører derfor, at de erhvervsdrivendes øvrige og mere specifikke forpligtelser fremgår af hver enkelt bekendtgørelse, som implementerer et direktiv, eller produktforordning, der er omfattet af lovforslagets anvendelsesområde.

I forlængelse heraf foreslås således en bemyndigelse i lovforslagets § 8 til erhvervsministeren, som herefter kan anvendes til at fastsætte regler om både krav til produkter og erhvervsdrivende. Ligesom det er tilfældet i dag, vil der være en bekendtgørelse for hvert enkelt produktområde, hvor de specifikke krav til produkterne fremgår. Den store forskel i forhold til gældende ret vil således være, at der fastsættes en enslydende og generel forpligtelse for de erhvervsdrivende i lovforslaget, som gælder på tværs af alle produkter omfattet af lovforslaget, samtidig med at bestemmelserne om kontrol, herunder kontrolmyndighedens beføjelser over for de erhvervsdrivende, så vidt muligt samles i lovforslaget.

De specifikke produktkrav ændres ikke med lovforslaget. De erhvervsdrivende vil derfor skulle opfylde samme krav i relation til produkternes overensstemmelse, men som noget nyt vil hver enkel produktspecifik bekendtgørelse eller produktforordning indeholde alle relevante produktkrav og forpligtelser, med undtagelse af den generelle forpligtelse, som følger af lovforslaget. Ligeledes vil de erhvervsdrivende lettere kunne gennemskue, hvilke beføjelser kontrolmyndigheden har.

Den foreslåede ordning vil efter Erhvervsministeriets opfattelse bidrage til lovforslagets overordnede formål om at reducere risikoen for, at ulovlige produkter sælges i Danmark. Det skyldes, at kontrol-

myndigheden mere effektivt kan anvende de mere ensartede og vidtgående kontrolbeføjelser, når flere produktområder omfattes af lovforslaget. Ligeledes kan fusionen af flere forskellige regelsæt styrke kontrolmyndighedens overblik og mulighed for at anvende en mere risikobaseret tilgang til kontrollen. Der henvises desuden til lovforslagets pkt. 2.4.2. Samtidigt er det et tungtvejende hensyn, at der ikke unødigt fastsættes forpligtelser for de erhvervsdrivende i relation til produktoverensstemmelse, som ikke allerede gælder i dag.

2.3. Forbrugeres køb af produkter fra tredjelande

2.3.1. Gældende ret

E-handlen er stigende, og på tværs af hele EU oplever medlemslandene udfordringer med import af produkter fra tredjelande, som ikke opfylder hverken nationale eller harmoniserede EU-regler. Der findes ikke en generel hjemmel til at kunne kontrollere, om privatimporterede produkter fra tredjelande opfylder reglerne inden for de forskellige produktområder. Der er praksis for, at Toldstyrelsen i mindre omfang tilbageholder visse produkter til private, som er fundet ved ad hoc kontrol f.eks. i lufthavne, ved andre grænser eller i distributionscentre. Det er navnlig farligt gasmateriel og elektrisk materiel, som tilbageholdes. Sikkerhedsstyrelsen kan forbyde frigivelsen af førnævnte produkter, hvis produktet udgør en fare. I § 19 i elsikkerhedsloven og § 18 i gassikkerhedsloven er der hjemmel til at udtage disse produkter uden betaling til kontrol, og til efterfølgende at teste produktet. I bestemmelserne er der ikke specifikt taget stilling til kontrol med produkter fra tredjelande. Bemærkningerne til henholdsvis § 19 i elsikkerhedsloven, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 73, som fremsat, side 20 og 21, og § 18 i gassikkerhedsloven, jf. Folketingstidende 2014-15 (1. samling), A, L 119, som fremsat, side 24 og 25, omtaler heller ikke konkret kontrol med produkter fra tredjelande, men det fremgår dog af bemærkningerne til gassikkerhedsloven, at muligheden for at udtage produkter til brug for kontrollen er udvidet til at omfatte alle led fra fabrikant til forbruger. Som følge heraf anvendes bestemmelserne i dag til at kontrollere el- og gasprodukter, hvilket kan resultere i en afgørelse om, at produktet ikke må tages i brug, eller at det skal destrueres. Toldstyrelsens kontrol retter sig i den sammenhæng primært mod erhvervsforsendelser og import. Der er ikke eksplicit hjemmel til at åbne forsendelser til modtagere, som ikke er erhvervsdrivende, med det formål at kontrollere indeholdte produkters sikkerhed eller overensstemmelse med produktspecifikke regler.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det er hensigten med lovforslaget, at det skal bidrage til at skabe bedre muligheder for at imødekomme den aktuelle problemstilling på produktområdet om forbrugernes køb af produkter direkte fra tredjelande, som i mindre grad lever op til produktlovgivningen. Erhvervsministeriet finder, at kravet om en bemyndiget repræsentant, som fremgår af markedsovervågningsforordningens artikel 4, jf. pkt. 2.2.2, indebærer en forbedring af retstilstanden. Det er ministeriets forventning, at kravet i visse tilfælde vil gøre det lettere at håndhæve dele af produktlovgivningen over for udenlandske erhvervsdrivende. Det betyder dog samtidigt, at der er en række produktområder, som ikke er underlagt kravene i markedsovervågningsforordningens artikel 4, hvor det derfor fortsat kan være besværligt at håndhæve reglerne. Som følge heraf bør det i højere grad være muligt for myndighederne at kunne kontrollere produkter, som modtages fra lande uden for EU.

En generel hjemmel til, at kontrolmyndigheden i samarbejde med Toldstyrelsen vil kunne kontrollere samtlige privatimporterede produkter fra tredjelande, kan efter retssikkerhedsmæssige principper betegnes som vidtgående. Over for en sådan hjemmel står imidlertid et væsentligt hensyn til brugerne, idet formålet med kontrollen er at sikre, at brugerne ikke udsættes for produkter, der ikke lever op til reglerne, herunder særligt produkter, der indebærer en risiko for brugeren eller andre end brugeren selv, eksempelvis børn, ansatte eller naboer. Det gælder eksempelvis el- og gasprodukter, maskiner, aerosoler

og legetøj, idet der bl.a. kan være en risiko for eksplosion, elektrisk stød, forgiftning, brand, kvælning eller kemisk påvirkning.

Tilsvarende er der et væsentligt beskyttelseshensyn over for de regelrette virksomheder, der kan opleve ulige konkurrencevilkår fra fabrikanter uden for EU. Da der ofte er yderligere omkostninger forbundet med at leve op til reglerne, forvrides konkurrencen til fordel for billige produkter, hvor reglerne ikke er fulgt. Det er i dag vanskeligt at dæmme op for denne ulige konkurrence som følge af flere forskellige barrierer, hvoraf den ene er de manglende hjemler, som anført under 2.2.1. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt, at kontrolmyndighederne kan kontrollere, om produkter er i overensstemmelse med reglerne, også selvom de ikke umiddelbart indebærer nogen risiko. Det kan f.eks. være manglende dokumentation eller mærkning m.v., som ikke nødvendigvis direkte medfører, at produktet er farligt.

2.4. Kontrol

2.4.1. Gældende ret

Inden for lovforslagets anvendelsesområde varetages kontrollen i dag af Sikkerhedsstyrelsen. Styrelsen varetager således opgaven med markedsovervågning på områderne generel produktsikkerhed, elektrisk materiel, gasmateriel samt fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler. Markedsovervågning af produkter efter den gældende lov om indretning m.v. af visse produkter blev indtil 30. november 2018 varetaget af Arbejdstilsynet, men varetages som følge af en ressortoverførsel nu af Sikkerhedsstyrelsen.

I dag tilrettelægges kontrollen på produktsikkerhedsområdet hovedsageligt på baggrund af en datadrevet risikomodel, hvor data primært indsamles ved Sikkerhedsstyrelsens markedsovervågningsindsatser, anmeldelser, indberetninger fra virksomheder og enkelte ulykkesstatistikker. Det er dog ikke på alle områder, der er direkte hjemmel til at få data fra andre myndigheder eller virksomheder og registersamkøre denne datamængde. Muligheden for at registersamkøre er kun hjemlet ved lov på el- og gasområderne.

Der føres i dag flere typer kontrol, der tilpasses i forhold til, hvor indgribende kontrollen er over for de erhvervsdrivende. Der udføres således både dokumentkontrol, hvor den ledsagende dokumentation og andre formelle krav til produktet kontrolleres. Der foretages ligeledes besøg i fysiske butikker og overvågning af webbutikker, hvor der udtages produkter eller undersøges skiltning m.m. Derudover foretages kontrol, hvor produkter udvælges, inspiceres visuelt og sendes til fulde eller delvise tests hos uafhængige testlaboratorier. Endelig udføres kontrol på baggrund af anmeldelser fra brugere, pressehistorier eller hvis der er sket en ulykke med et produkt.

De kontrolbeføjelser, der i dag kan anvendes, er ikke fuldt egnede i en stigende globaliseret verden, hvor internethandel både fra danske, europæiske og tredjelands webbutikker har store markedsandele for de enkelte produktområder. Reglerne tager således ikke højde for, at produkterne skal sendes eller hvem, der skal bære udgiften hertil. De tager heller ikke højde for, at der kan være situationer, hvor den erhvervsdrivende skal påbydes at fjerne produktet fra en webbutiks brugergrænseflade eller situationer, hvor den erhvervsdrivende nægter at samarbejde eller gentagende gange overtræder reglerne, og der vurderes at være behov for at blokere hjemmesiden.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Produktlovgivningen er bygget op således, at de erhvervsdrivende skal være ansvarlige spillere på markedet og leve op til forpligtelsen om kun at bringe produkter på markedet, der er i overensstemmelse med reglerne og som ikke udgør en fare. Myndighedernes kontrol hverken kan eller skal erstatte virksomhedernes egenkontrol og ansvar.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de erhvervsdrivende i stort omfang lever op til deres forpligtelser og i øvrigt ønsker et velfungerende samarbejde med myndighederne. Der er dog også erhvervsdrivende, der ikke kan eller vil efterleve reglerne. Der er derfor fortsat et behov for en kontrol, der kan sikre, at markedsførte produkter er lovlige. Det er ikke intentionen, at der skal ændres på den allerede

eksisterende måde praktisk at udføre kontrol på. Der betyder, at der fortsat skal føres kontrol på baggrund af både reaktive og proaktive tiltag, og der skal fortages forskellige kontroller på tværs af produkter, som anført ovenfor i pkt. 2.3.1.

Med forslaget bliver det dog muligt at supplere kontrollen bl.a. med muligheden for at anvende skjult identitet, den nedenfor beskrevne risikomodel og med nye teknologier, herunder brug af kunstig intelligens til billed- og tekstgenkendelse i den digitale markedsovervågning af internettet.

For så vidt angår anvendelsen af skjult identitet er der et tungtvejende hensyn til, at kontrolmyndigheden kan føre en effektiv kontrol og sørge for, at der ikke findes handelsplatforme, hvor salg af farlige produkter foregår, uden kontrolmyndigheden kan gribe ind. Kontrolmyndigheden får med forslaget beføjelse til at handle under skjult identitet også i den brede og mere generelle kontrolindsats og ikke kun i forbindelse med en kontrol af ét konkret produkt som markedsovervågningsforordningen lægger op til.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets §§ 14 og 17.

For at skabe en højere regelefterlevelse og sikre en effektiv kontrol, er det essentielt, at kontrolmyndighedernes ressourcer sættes ind, hvor regelefterlevelsen er lav, eller risikoen for brugerne er størst, det kan eksempelvis være risikoen for at komme til skade på grund af et produkt eller risikoen for at blive snydt, fordi produktet ikke lever op til de lovede egenskaber. Det er vigtigt, at det sikres, at kontrolmyndigheder sætter ind over for de virksomheder, der ikke følger reglerne og omvendt ikke bebyrder virksomheder, som efterlever dem. Lovforslaget lægger således op til, at kontrollen på området i højere grad kan baseres på data. Ved at anvende en datadrevet risikomodel kan der skabes et objektivt vidensgrundlag for prioritering af kontrolmyndighedens aktiviteter samt for vejlednings- og informationskampagner. Det vil bidrage til en mere effektiv og proportional kontrol, da kontrolmyndigheden får mulighed for at vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger, der er mest hensigtsmæssige at anvende på et givent område. På den måde sikres det, at det mest proportionale retsmiddel anvendes. Det betyder også, at de erhvervsdrivende, der har høj regelefterlevelse, belastes mindst muligt af kontrollen. Der vil være flere parametre, der er afgørende for, hvor ofte en erhvervsdrivende vil blive underlagt kontrol, f.eks. resultatet af kontrolmyndighedens seneste kontroller og eventuelle anmeldelser eller henvendelser, som myndigheden har modtaget.

For at kunne skabe det bedst mulige risikobillede foreslås det, at kontrolmyndigheden får hjemmel til at indhente og behandle oplysninger og herunder foretage samkøring i kontroløjemed. Som nævnt ovenfor er dette allerede tilfældet i dag for el- og gassikkerhedsområderne, men der vil dog være tale om en udvidelse af muligheden for at indhente oplysninger fra offentlige og private virksomheder. Med lovforslaget lægges der således op til, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indhente, behandle og samkøre offentligt og ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige myndigheder og oplysninger fra offentligt tilgængelige kilder. Derudover foreslås det, at kontrolmyndigheden ligeledes kan behandle og samkøre oplysninger, som myndigheden er i besiddelse af ud over de førnævnte tilfælde. Endelig foreslås det, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indhente, behandle og samkøre ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Hjemlerne til indhentning, behandling og samkøring af oplysninger kan f.eks. anvendes til at samkøre offentligt tilgængelige oplysninger fra andre myndigheder med kontrolmyndighedens egne oplysninger indsamlet i forbindelse med myndighedens kontrolaktiviteter. Der kan være tale om offentligt tilgængelige oplysninger fra andre myndigheder, såsom oplysninger fra Det Centrale Virksomhedsregister (CVR), oplysninger fra Bygnings- og Boligregistret (BBR) og oplysninger fra Fødevarestyrelsens og Arbejdstilsynets smileyordninger. Hermed får kontrolmyndigheden adgang til at anvende stamdata om virksomheder, bygninger og produkter i Danmark samt data fra kontrolbesøg, hvor fokus blandt andet har været teknisk vedligehold.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 29.

Ved anvendelsen af en datadrevet risikomodel baseret på offentligt tilgængelige oplysninger og kontrolmyndighedens egne oplysninger kan der imidlertid være et behov for at kunne kvalificere risikobilledet yderligere ved at indhente ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra andre offentlige myndigheder. Det giver mulighed for at lave en helhedsorienteret risikomodel på et stærkt datagrundlag, hvor oplysninger om anmeldelser, data fra den generelle markedsovervågning – herunder brugeradfærd, information om markedet, øvrige EU-medlemsstaters risikovurderinger og statistisk materiale om ulykker og skader – og data fra de udførte tilsyn kan samles med datakilder fra andre offentlige myndigheder. Det vil gøre kontrollen på produktsikkerhedsområdet mere fokuseret og målrettet.

Som eksempel kan nævnes den situation, hvor Sikkerhedsstyrelsen har oplysninger om faren ved et bestemt produkt, men hvor det er uvist, hvor tilgængeligt produktet er på det danske marked. I en sådan situation kan oplysninger fra f.eks. Told- og skatteforvaltningen om antallet af erhvervsmæssigt importerede varer være med til at præcisere Sikkerhedsstyrelsens risikovurdering. Der kunne også være tale om oplysninger fra Beredskabsstyrelsen om formodede brande forårsaget af produkter, brandårsager, brandplaceringer og skadede objekter, som kan kvalificere risikoen og give indikationer på effekten af gennemførte aktiviteter. Med øget dataanvendelse er det desuden muligt at lave decideret måling på, om f.eks. informationskampagner eller særlige indsatser har den ønskede effekt.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 15.

2.5. Sanktioner

2.5.1. Gældende ret

I både produktsikkerhedsloven, elsikkerhedsloven, gassikkerhedsloven, fyrværkeriloven og lov om indretning m.v. af visse produkter findes i dag straffebestemmelser, ligesom der er fastsat straffebestemmelser i bekendtgørelserne udstedt i medfør af lovene.

I modsætning til hvad der sædvanligvis gælder for særlovsområdet, kræves det, at overtrædelse af visse bestemmelser i den gældende produktsikkerhedslov, jf. § 35, stk. 1, nr. 1-3, er begået med forsæt eller ved grov uagtsomhed. Tilsvarende kræver § 34, stk. 1, nr. 1, og § 31, stk. 1, nr. 1, i henholdsvis elsikkerhedsloven og gassikkerhedsloven med senere ændring, at overtrædelse af sikkerhedskravene i begge loves § 4 er begået forsætligt. I praksis er det vanskeligt at bevise forsæt i disse sager med de oplysninger, kontrolmyndigheden har til rådighed.

På det samlede produktområde ses i dag få sager til pådømmelse. Praksis på Sikkerhedsstyrelsens område er at anmelde en erhvervsdrivende, der ikke har overholdt et påbud eller forbud. Samarbejder den erhvervsdrivende om at få det farlige produkt væk fra markedet og brugerne, har det ikke været kutyme at politianmelde alene for at have bragt et farligt produkt på markedet, medmindre der har været tale om gentagelsestilfælde.

I dag anvendes det almindelige princip om modereret kumulation ved bødefastsættelse på samtlige områder med undtagelse af lov om indretning m.v. af visse produkter, der allerede foreskriver absolut kumulation. Der har ved bødefastsættelse været en tendens til at udvise stor tilbageholdenhed med at sætte bøden i forhold til den fortjeneste, som den tiltalte erhvervsdrivende har opnået ved at overtræde reglerne og den fare, som brugerne er blevet udsat for ved, at produktet har været på markedet.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Med lovforslaget er det intentionen at stramme sanktionsniveauet for alle produktområder, som omfattes af lovforslaget. Dels ved at hæve strafferammen og dels ved at foretage anmeldelse af flere overtrædelser end tidligere. Dels ved på de områder, hvor der er krav om forsæt at ændre dette til simpel uagtsomhed, som er det almindelige udgangspunkt på særlovsområdet i øvrigt. Der er desuden lagt op til en ændring af praksis, så der politianmeldes tidligere i sagsforløbet i flere sager. Hensigten er, at erhvervsdrivende, der ikke har levet op til deres forpligtelser og har bragt et produkt på markedet, som ikke er i overens-

stemmelse med reglerne, eller som er farligt, vil blive meldt til politiet. Der vil også være fokus på de erhvervsdrivende, som har gjort det til en del af deres forretningsmodel systematisk at sende dårlige produkter med høj omsætning eller høj fortjeneste på markedet, og som herefter samarbejder fuldt ud ved at følge kontrolmyndighedens anvisninger, når overtrædelser bliver opdaget af kontrolmyndigheden. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 42 om gentagelsestilfælde og systematisk overtrædelse af reglerne med økonomisk vinding for øje.

Derudover er der i højere grad end tidligere i EU-regi lagt op til også at straffe erhvervsdrivende for formelle fejl ved produktet, så vel som for de forpligtelser, som ikke nødvendigvis påvirker sikkerheden for produktet. Et eksempel herpå er det nye krav i markedsovervågningsforordningens artikel 4 og 5 om at en fabrikant i et tredjeland skal have en repræsentant i EU, for så vidt angår visse produkter, der er omfattede af specifikke EU-retsakter. Bestemmelserne, der strafbelægger overtrædelse af forordningens krav skal dog først gælde fra 16. juli 2021, hvor forordningen finder endelig anvendelse. Det foreslås derfor at udskyde ikrafttrædelsen af disse bestemmelser til 16. juli 2021.

Det følger endvidere af markedsovervågningsforordningens artikel 41, stk. 1, at medlemsstaterne skal fastsætte regler om sanktioner for overtrædelser af forordningen. Det følger af artiklens stk. 2, at sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Erhvervsministeriet er af den opfattelse, at målsætningen for strafudmålingen bør være, at den økonomiske sanktion fastsættes således, at den ud fra specialpræventive og generalpræventive hensyn fjerner ethvert incitament til at overtræde lovgivningen for at opnå besparelser på bekostning af lovgivningens sikkerheds- og sundhedskrav og brugerbeskyttelse i øvrigt. De erhvervsdrivende, der overholder reglerne, må ikke stilles økonomisk og derved konkurrencemæssigt dårligere end de erhvervsdrivende, der ikke lever op til kravene. Hensynet til at brugere skal kunne stole på produktets mærkning, og at de som købere af ulovlige produkter potentielt kommer i fare, gør, at der bør ses med alvor på overtrædelser af produktsikkerhedslovgivningen. Dette bør i højere grad end hidtil komme til udtryk ved strafudmålingen.

Bøder skal i overensstemmelse hermed have en sådan størrelse, at de er egnede til effektivt at få de erhvervsdrivende til at efterleve reglerne, og at det ikke økonomisk kan betale sig at overtræde reglerne. Præventive hensyn kræver, at der ved udmålingen af bøder i alle tilfælde skal tages særligt hensyn til en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel eller interesse ved en overtrædelse.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at straffen skal stå i et passende forhold til den pågældende overtrædelse. Bødens størrelse påvirkes i udgangspunktet af fire forskellige parametre: Tilregnelser, konsekvens, sandsynlighed og omsætning. Hertil kommer, om der er tale om gentagelsestilfælde, eller om overtrædelsen er begået under skærpene omstændigheder. I den forbindelse skal blandt andet antallet og alvorligheden af forekomne skader, den opnåede eller tilsigtede økonomiske fordel, samt andre relevante forhold kunne tillægges vægt ved udmålingen af straffen.

Lovforslaget lægger op til at udgangspunktet er en minimumsbøde på ca. 50.000 kr. Det er en betydelig stigning fra de nuværende bødestørrelser på 10-20.000 kr.

Fastsættelse af straffens størrelse vil bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige sagens omstændigheder. Den angivne bødestørrelse vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpene eller formildende omstændigheder efter de almindelige regler i straffelovens 10. kapitel. Særligt forhold vedrørende virksomhedens størrelse, grad af professionalisering og samarbejdsvilje vil have en indvirkning på bødens størrelse af hensyn til at opnå den tilsigtede præventive virkning differentieret i forhold til den erhvervsdrivendes virksomheds størrelse.

Erhvervsministeriet finder det vigtigt, at bødestørrelsen er proportional med overtrædelsen, og at den erhvervsdrivende ikke får mulighed for reelt at opnå fortjeneste ved at bryde reglerne. Den erhvervsdrivende skal ikke kunne opnå fortjeneste ved at overtræde flere regler på en gang og derfor finder

ministeriet også, at det er nødvendigt at fravige det almindelige princip om modereret kumulation i straffelovens § 88.

Med lovforslaget foreslås derfor, at absolut kumulation anvendes, når der foretages bødefastsættelse for flere kriminelle forhold til samtidig pådømmelse. Det betyder, at der ved udmålingen af den samlede bøde, som udgangspunkt, skal ske sammenlægning af den fulde straf for hver af overtrædelserne. Resultatet er en betydeligt højere bøde end ved modereret kumulation. Absolut kumulation finder ikke anvendelse i sager, hvor der også idømmes fængselsstraf.

Lovforslaget lægger op til, at strafferammen under skærpende omstændigheder er op til 2 års fængsel. Det foreslås, at følgende situationer anses som skærpende omstændigheder: Overtrædelser eller undladelser har fremkaldt fare for sikkerhed eller sundhed, overtrædelser eller undladelser har medført en ulykke med alvorlig personskade eller døden til følge. Desuden anses det som skærpende omstændighed, hvis der er tale om gentagelsestilfælde, hvor virksomheden tidligere har begået en lignende overtrædelse eller undladelse, overtrædelser eller undladelser er begået som led i en systematisk overtrædelse af reglerne med økonomisk vinding for øje eller den erhvervsdrivende har forsøgt at omgå eller unddrage sig kontrolmyndighedens kontrol.

Muligheden for fængselsstraf findes allerede i § 7 i den gældende fyrværkerilov, som kan anvendes, når der er tale om særligt grove overtrædelser. At brede fængselsstraf ud på de øvrige produkter under lovens anvendelsesområde sender et klart signal om, at produktsikkerhed og beskyttelse af brugerne skal tages særdeles alvorligt. Brugere skal kunne have tillid til de produkter, der bringes i omsætning i Danmark, både for så vidt angår sikkerhed, sundhed og at produkterne er i overensstemmelse med de gældende krav. En stor del af produkterne, som er omfattet af lovforslaget, kan potentielt udsætte brugerne for livsfare eller alvorlig personskade. I lyset af de særlige farer, der kan være forbundet med disse produkter, vurderes det hensigtsmæssigt, at strafferammen fastsættes til fængselsstraf på op til 2 år, hvis overtrædelser sker under skærpende omstændigheder. Det bemærkes i denne henseende, at fængselsstraf forudsætter, at overtrædelser eller undladelser er begået ved grov uagtsomhed eller forsæt. Når strafferammen lyder på fængselsstraf i op til 2 år, giver det desuden mulighed for at straffe for forsøg, jf. straffelovens § 21, stk. 3.

Lovforslaget giver mulighed for at erhvervsministeren kan fastsætte fængselsstraf i bekendtgørelser, der udstedes med hjemmel i loven, hvis overtrædelser sker under de samme skærpende omstændigheder, som er gældende for overtrædelse af reglerne i lovforslaget. Det foreslås, at fængselsstraffen kan være op til 2 år, for at holde den samme linje, som lovforslaget lægger. De mere konkrete krav til produktet og forpligtelser for de erhvervsdrivende vil komme til at fremgå af bekendtgørelserne. Det gælder blandt andet krav til produktets sikkerhed, mærkning og dokumentation, implementering af relevante direktiver og gennemførelse af produktforordninger. Der vil i udgangspunktet blive fastsat regler om bødestraf, men særligt for de erhvervsdrivendes forpligtelser og essentielle krav til produktets sikkerhed vil fængselsstraf også være en mulighed, hvis der foreligger skærpende omstændigheder. Et essentielt sikkerhedskrav til et produkt kan f.eks. være krav om flammeovervågning på et gaskomfur til husholdningen, beskyttelsesforanstaltninger mod farlige bevægelige dele på maskiner, umiddelbart tilgængelige knapcellebatterier i legetøj til børn under 3 år eller et elapparat, hvor spændingsførende dele kan berøres af brugeren.

Muligheden for fastsættelse af fængselsstraf i bekendtgørelser er begrænset til produktområderne omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-11, nr. 13-15 og stk. 2, nr. 1 og 2. Erhvervsministeren skal vurdere de konkrete bestemmelser i bekendtgørelserne, om det er nødvendigt, at anvende fængselsstraf eller bødestraf er fuldt tilstrækkeligt middel til at nå målet, om at sanktionen skal være effektiv, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 42.

2.6. Salg og markedsføring af lattergas til forbrugere

2.6.1. Gældende ret

Som anført i pkt. 2.1.1.1. omfatter produktsikkerhedsloven, med visse undtagelser, ethvert forbrugerprodukt, der bringes i omsætning. Ved lattergas forstås produkter som lattergaspatroner og andre beholdere, som indeholder lattergas. For lattergas gælder det, som for andre produkter reguleret af produktsikkerhedsloven, at de skal være sikre for at kunne bringes i omsætning. At produkter skal være sikre betyder efter § 4, stk. 1, i den gældende produktsikkerhedslov, at der ikke må opstå risiko eller for visse produkter kun må opstå begrænset og acceptabel risiko, for sikkerheds- eller sundhedsmæssig fare for forbrugerne, når produktet anvendes under almindelige eller forudsigelige omstændigheder og inden for produktets levetid.

I medfør af produktsikkerhedsloven er det i dag forbudt at sælge lattergas, hvor salget åbenlyst foregår til beruselsesformål. Dette gælder både i forbindelse med internetsalg og salg i fysiske butikker, herunder både supermarkeder og isenkræmmere, men også barer og kiosker m.v. Produktsikkerhedsloven finder kun anvendelse på produkter, der som led i en handelsvirksomhed gøres tilgængeligt på markedet. Det er dog i dag yderst svært for Sikkerhedsstyrelsen at bevise et salg af lattergas til beruselsesformål.

Kontrollen med salget af lattergas sker på baggrund af §§ 4, 5 og 13 i produktsikkerhedsloven. Lattergas er i udgangspunktet ikke et farligt produkt, hvis det anvendes i overensstemmelse med produktets formål. Det betyder, at Sikkerhedsstyrelsen alene fører kontrol med salg af lattergas, som åbenlyst sælges til beruselsesformål.

Den, der forsætligt overtræder § 5 i produktsikkerhedsloven om kun at bringe sikre produkter i omsætning, kan straffes med bøde efter lovens § 35, stk. 1, nr. 1.

Sikkerhedsstyrelsens praksis for bødeindstillinger vedrørende almindelige overtrædelser på lattergasområdet er 10.000 kr. Som følge af bevismæssig vanskelighed er der imidlertid afsagt få domme vedrørende salg af lattergas til beruselsesformål. Indtil nu er der alene afsagt to byretsdomme, hvor bødestraffen af domstolene er fastsat til 20.000 kr. for overtrædelse af påbud om ikke at sælge lattergaspatroner til beruselsesformål. De nævnte domme er Retten i Koldings dom af 6. februar 2017, sagsnr. 2-8856/2016 og Retten i Viborgs dom af 23. november 2018, sagsnr. 2716/2018.

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Indtagelsen af lattergas, der ikke er beregnet til medicinske formål, kan ifølge Sundhedsstyrelsen have alvorlige sundhedsmæssige konsekvenser. Sundhedsstyrelsen beskriver om brugen af lattergas, at når den tryksatte lattergas frigives, er gassen meget kold og kan forårsage forfrysninger i mund, lunger og stemmebånd. Indtagelse af lattergas fra patroner og andre beholdere kan forårsage skader på hjerne og nervesystem såsom føleforstyrrelser, styringsbesvær og nerveskader, hvilket også er rapporteret i Danmark i den senere tid.

Vedvarende inhalering af lattergas kan i yderste konsekvens medføre kvælning. Lattergas er ren gas, der ikke er opblandet med ilt, og der kan ved inhalation af gassen opstå iltmangel (hypoxi), fordi gassen fortrænger ilten i indåndingsluften. Ren lattergas kan dermed medføre kvælningsdødsfald.

Sundhedsstyrelsen advarer samtidig om, at hvis lattergas indtages samtidigt med, at en person drikker alkohol eller indtager andre sløvende rusmidler som benzodiazepiner og opioider, giver det en forøget risiko for iltmangel, fordi de nævnte rusmidler påvirker hjernens evne til at reagere på iltmangel. Samtidig påvirker gassen balancen, hvilket giver risiko for svimmelhed og fald. Der er også set tilfælde, hvor lattergas i beruselsesøjemed kan påvirke lever og knoglemarv, hvilket kan give blodmangel.

På trods heraf er der fortsat erhvervsdrivende, der sælger lattergas til beruselsesformål. Sundhedsstyrelsen er løbende blevet bekendt med, at forbruget af lattergas til beruselse forekommer og muligvis i stigende omfang. Sundhedsstyrelsen har i den forbindelse vurderet, at de sundhedsmæssige risici, der er forbundet med indtag af lattergas i beruselsesøjemed, udgør en reel risiko for borgerne.

Udbredelsen af brugen af lattergas blandt unge er forsøgt kortlagt af Sundhedsstyrelsen i udgivelsen "Lattergas fra gaspatroner – Udbredelsen blandt elever på ungdomsuddannelser" fra 16. december

2019. Det fremgår bl.a. af rapporten, at 12 % og 15 % af de 15-25 årige på henholdsvis gymnasiale uddannelser og erhvervsskolerne har angivet, at de på et tidspunkt har indtaget lattergas fra gaspatroner. Af tallene fremgår endvidere, at der er markant flere drenge end piger, som har indtaget lattergas. Det fremgår desuden, at udbredelsen af lattergas er højere i hovedstadsregionen sammenlignet med landets øvrige regioner. Ca. hver 4. dreng i alderen 15-25 år på gymnasiale- og erhvervsuddannelser i hovedstadsregionen har prøvet at inhalere lattergas fra gaspatroner.

Erhvervsministeriet vurderer, at de gældende regler i produktsikkerhedsloven er utilstrækkelige til at opnå målet om at bringe salg af lattergas til beruselsesformål til ophør. På ovennævnte baggrunde vurderer regeringen, at der er et øjeblikkeligt behov for at fastsætte klare og specifikke regler om salg af lattergas til forbrugere, som kan træde i kraft snarest.

Sikkerhedsstyrelsen kan efter nuværende bestemmelser i den gældende produktsikkerhedslov gribe ind over for salg til beruselsesformål. Imidlertid er det efter styrelsens vurdering vanskeligt at løfte bevisbyrden for, hvornår et salg i en fysisk butik sker til beruselsesformål, da produktet typisk indgår i et bredere sortiment og kan anvendes til legitime formål, herunder til flødeskumssifoner til brug i køkkener.

Der er den 21. januar 2020 mellem regeringen (Socialdemokratiet), Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti og Alternativet indgået en aftale om indgreb mod misbrug af lattergas. Aftalepartierne er enige om, at der skal tages særlige hensyn til børn og unge. Der er derfor behov for en forstærket indsats over for anvendelsen af lattergas til beruselsesformål. Hensynet til unges sundhed ved anvendelse af lattergas til beruselsesformål vejer tungere end hensynet til de legitime formål, som lattergas kan anvendes til. Børn og unge har ofte ikke tilstrækkelige ressourcer, viden og netværk til at forstå, at anvendelsen af lattergas til beruselsesformål er forbundet med en betydelig risiko og i værste fald livsfare.

For at stoppe uønsket forbrug af lattergas til beruselsesformål, foreslås det derfor, at der indføres en aldersbegrænsning for personer under 18 år. Sælgere af lattergas er derfor ansvarlige for at kontrollere, om en forbruger, der ønsker at købe lattergas, er 18 år gammel. Derfor foreslås det også, at sælgere af lattergas på internettet skal have et alderskontrollsystem, som kan verificere forbrugernes alder. Det er afgørende, at der sker en effektiv håndhævelse af aldersgrænsen på 18 år. I forlængelse heraf foreslås det, at der kan fastsættes nærmere krav til alderskontrollsystemet, herunder indhold og anvendelse.

Kravet om et alderskontrollsystem bør imidlertid først sættes i kraft, når den rette løsning, som kan implementeres hos forhandlerne af lattergas, er tilgængelig. Det kan f.eks. være en løsning, hvor alderskontrollsystemet tilknyttes det anvendte betalingsmiddel. Under alle omstændigheder bør det være en løsning, som ikke forudsætter sælgers aftaleindgåelse med en specifik teknisk løsning på det private marked. Det skal sikres, at den rette tilgængelige løsning til et alderskontrollsystem kan implementeres hos forhandlerne, inden kravet sættes i kraft. Der vurderes ikke på nuværende tidspunkt at eksistere den rette løsning, og derfor foreslås det, at erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for kravets ikrafttrædelse.

Derudover foreslås med lovforslaget en mængdebegrænsning. På lægemiddelområdet findes en lignende mængdebegrænsning, hvor salget af svage smertestillende lægemidler i store pakninger i september 2013 blev gjort receptpligtige. Herefter blev det kun muligt at købe mindre pakninger i håndkøb med det resultat, at salget af svage smertestillende faldt i månederne efter indførelsen af mængdebegrænsningen. Dog er det ikke undersøgt, om denne udvikling er fortsat. Med lovforslaget fastsættes derfor en mængdebegrænsning ved salg og markedsføring af lattergas til forbrugere i Danmark. Det sker for at undgå, at personer kan skaffe sig adgang til store mængder af lattergas til beruselsesformål.

I forlængelse heraf fastsættes en mængdebegrænsning for danske forbrugeres indførelse af lattergas fra andre lande. Bestemmelsen skal sikre, at forbrugere ikke lovligt køber lattergas i større mængder i udlandet med henblik på indtagelse eller videresalg i Danmark.

Endelig er det Erhvervsministeriets vurdering, at forbrugere ikke bør ansøres til at købe lattergas. Det

vurderes derfor at være nødvendigt at fastsætte et forbud mod, at lattergas sælges fra udsalgssteder, hvor der sælges alkohol, tobaksvarer, tobakssurrogater, urtebaserede rygeprodukter eller elektroniske cigaretter. Samtidig er det vurderingen, at lattergas bør sælges i overensstemmelse med det formål, det er fremstillet til. Det betyder, at lattergas alene bør sælges fra udsalgssteder, hvor lattergas kan sælges som en naturlig bestanddel af et sortimentet og i overensstemmelse med lattergassens formål. Det kan f.eks. være i isenkrambutikker og specialforretninger m.v., hvor der f.eks. sælges flødeskumssifoner eller andre produkter, hvor lattergas f.eks. kan anvendes som drivmiddel. Som anført ovenfor advarer Sundhedsstyrelsen desuden imod, at indtagelse af lattergas samtidig med alkohol giver forøget risiko for iltmangel. Lattergas bør derfor ikke sælges samme sted som f.eks. alkohol og tobak m.v., hvor forbrugere kan få en fejlagtig opfattelse af, hvad formålet med lattergas er.

Det er ikke hensigten, at ovennævnte tiltag mod anvendelse af lattergas til beruselsesformål skal omfatte salg af lattergas fra virksomhed til virksomhed. Dermed vil de brancher, der anvender lattergas i deres produktion eller virksomhed ikke blive begrænset af reglerne, og erhvervsdrivende vil fortsat kunne sælge lattergas til andre erhvervsdrivende uden eksempelvis nogen alders- eller mængdebegrænsning.

Det er alene hensigten, at de ovennævnte regler skal gælde for salg til forbrugere. Dette gælder således både for fysiske butikker og handelsplatforme, men det gælder også for enhver anden form for salg, hvor der sælges lattergas til en forbruger. Reglerne skal dermed tillige finde anvendelse på salg mellem forbrugere.

Reguleringen af lattergas vurderes at være i overensstemmelse med EU-retten. Der henvises til pkt. 7.

Som udgangspunkt følger kontrollen med overholdelsen af reglerne om lattergas af lovforslagets §§ 9-11, hvorefter kontrolmyndigheden bl.a. fører kontrol med, at reglerne i lovforslaget overholdes, kan kræve de nødvendige oplysninger og skaffe sig adgang til erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler.

Med lovforslaget foreslås det endvidere, at erhvervsministeren bemyndiges til at kunne fastsætte nærmere regler om Sikkerhedsstyrelsens kontrol på området, herunder i relation til kravet om et alderskontrollsystem.

Under hensyn til muligheden for at føre en effektiv kontrol og sørge for, at der ikke er steder eller handelsplatforme, hvor ulovligt salg af lattergas foregår, uden kontrolmyndigheden kan gribe ind, er det nødvendigt, at kontrolmyndigheden får beføjelse til at handle under skjult identitet. Med lovforslaget lægges der derfor op til, at kontrollen med lattergas – som det er tilfældet med de øvrige produkter omfattet af lovforslaget – vil kunne ske under en skjult identitet.

Ved skjult identitet forstås, at Sikkerhedsstyrelsen kan købe lattergas under et andet navn end myndighedens eget eller i øvrigt undlade at oplyse sin identitet, hvis ikke den efterspørges. Et eksempel kan være en ansat hos Sikkerhedsstyrelsen, der køber lattergas under et alias for at foretage et testkøb af mere end to små lattergaspatroner. Sikkerhedsstyrelsen kan også anvende den skjulte identitet til kontrol på online handelsplatforme, herunder sociale medier og internetfora. Brugen af skjult identitet sker under myndighedens ansvar, og Sikkerhedsstyrelsen må aldrig anspore til ulovlige handlinger. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 14.

Derudover er det af væsentlig betydning for kontrollens effektivitet, at told- og skatteforvaltningen ligeledes kan yde kontrolmyndigheden bistand. Dette gælder særligt i forhold til forbrugeres indførsel af lattergas til Danmark. Det er således hensigten, at told- og skatteforvaltningen kan yde bistand til kontrollen med reglerne for salg af lattergas, herunder f.eks. når forbrugere forsøger at indføre mængder af lattergas, som overstiger den foreslåede mængdebegrænsning. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 30.

Det er hensigten, at reglerne om alderskontrollsystemer, som kan fastsættes i medfør af lovforslagets § 12, stk. 2, og reglerne om kontrol, herunder forbud og påbud, som kan fastsættes i medfør af lovforslagets § 13, stk. 1, vil blive strafbelagt i medfør af lovforslagets § 42.

Endelig foreslås det, at bødeniveauet for overtrædelser på lattergasområdet hæves på samme vis, som det foreslås med niveauet for overtrædelser af reguleringen af øvrige produkter, som omfattes af lovforslaget. Det betyder, at bødeniveauet skal tage udgangspunkt i en bødestørrelse på ca. 50.000 kr., afhængigt af overtrædelsens omstændigheder. Der henvises til lovforslagets pkt. 2.4. og bemærkningerne til § 42.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes ikke at indebære væsentlige økonomiske konsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget forventes i begrænset omfang at have konsekvenser for sagsmængden hos politiet, anklagemyndigheden og domstolene. Lovforslaget vurderes på det foreliggende grundlag således ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for Justitsministeriets område af betydning. Eventuelle merudgifter til politiet, anklagemyndigheden og domstolene afholdes inden for Justitsministeriets eksisterende økonomiske ramme.

Med lovforslagets § 30 etableres en hjemmel til, at erhvervsministeren efter forhandling med skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om, at Told- og skatteforvaltningen i visse tilfælde kan tilbageholde produkter på vegne af kontrolmyndigheden. Den foreslåede hjemmel medfører ikke i sig selv offentlige økonomiske konsekvenser, men et politisk ønske om et øget kontroltryk kan medføre offentlige økonomiske konsekvenser.

Det vurderes, at forslaget ikke medfører væsentlige implementeringskonsekvenser for staten, regioner og kommuner.

Lovforslaget lægger op til anvendelse af en datadrevet model, der skal benyttes til at føre en mere risikobaseret kontrol på området. Modellen er etableret og anvendes allerede i dag i forbindelse med kontrollen med installationer og anlæg på gassikkerhedsområdet. Der vil således ikke blive tale om systemunderstøttelse af en ny model.

I forbindelse med behandlingen af data forventes det, at der vil blive samkørt oplysninger fra en række registre, herunder eksempelvis visse oplysninger fra CVR-registeret og andre relevante oplysninger fra Arbejdstilsynet og Told- og skatteforvaltningen. Der forventes alene at blive samkørt persondata i form af oplysninger fra enkeltmandsvirksomheder.

Det foreslås i lovforslagets § 38, at der etableres et rådgivende organ, som kan rådgive Sikkerhedsstyrelsen vedrørende produkter og markedsovervågning efter denne lov og øvrige markedsovervågningsopgaver. Sekretariatsbetjeningen af det rådgivende organ foretages af Sikkerhedsstyrelsen og inden for styrelsens egen økonomiske ramme.

For så vidt angår Sikkerhedsstyrelsens fremtidige markedsovervågning af e-handel, arbejdes der på at udvikle og implementere ny teknologi i form af et digitalt værktøj baseret på billede- og tekstgenkendelse og kunstig intelligens, der kan afsøge relevante offentligt tilgængelige oplysninger på nettet. Værktøjet forventes at være færdigudviklet i løbet af 2020, og vil herefter kunne anvendes i markedsovervågningen. Der er i regi af regeringens Vækstplan for handel og logistik fra januar 2020 afsat midler til it-udvikling af værktøjet og håndhævelse, som følge af flere forventede sager i Sikkerhedsstyrelsen.

Der vurderes ikke at være risici relateret til it-projekter og databeskyttelse som følge af forslaget.

Princippet for digitaliseringsklar lovgivning

Det vurderes, at forslaget følger princippet for digitaliseringsklar lovgivning.

Det er hensigten med lovforslaget at tilvejebringe en enkel og klar lovgivning, som gør det lettere for virksomheder at følge reglerne inden for området, og som skaber grundlaget for en ensartet administration af reglerne på tværs af produktområder. Forslaget følger dermed princip 1 om enkle og klare regler.

Lovforslaget vil indeholde beføjelser til at fastsætte nærmere regler om digital kommunikation til og fra

myndigheder, bl.a. gennem brug af Digital Post og blanketløsninger på erhvervsportalen Virk. Forslaget følger dermed princip 2 om digital kommunikation og princip 6 om anvendelse af offentlig it-infrastruktur.

Indhentningen af oplysninger i relation til lovforslaget skal i højere grad baseres på automatiserede processer. Størstedelen af afgørelserne på området vil omhandle produkters overensstemmelse, hvorfor afgørelserne i udgangspunktet vil bero på et skøn. Det efterstræbes imidlertid med lovforslaget, at sagsbehandlingen så vidt muligt digitaliseres, herunder f.eks. i forbindelse med udviklingen af et intelligent digitalt værktøj, der kan afsøge relevante offentligt tilgængelige oplysninger på nettet. Ved brug af kunstig intelligens i form af billede- og tekstgenkendelse kan der foretages en langt mere omfattende overvågning og kontrol med ikke-overensstemmende produkter, der sælges på nettet. Forslaget understøtter dermed princip 3 om automatisk sagsbehandling.

Lovforslaget skal ensrette begreber og regler på tværs af de af loven omfattede produktområder, ligesom der lægges op til, at lovforslaget i visse tilfælde kan anvendes som en opsamlingslov for andre myndigheder. Endvidere skal forslaget sikre, at data kan deles mellem myndigheder. Forslaget følger dermed princip 4 om sammenhæng på tværs.

Med lovforslaget lægges der op til en mere risikobaseret kontrol, hvorefter det forventes, at kontrollen kan rettes derhen, hvor regelefterlevelsen er mindst. Forslaget følger dermed princip 7 om forebyggelse af snyd og fejl.

Den risikobaserede kontrol er baseret på en datadrevet model. Det foreslås derfor, at kontrolmyndigheden kan indhente, behandle og samkøre data til brug for kontrollen. I den forbindelse vil der ske behandling primært af relevante produkt- og virksomhedsinformationer. Det forventes dog, at persondata vil blive behandlet i mindre omfang. Det vurderes, at persondataene alene vil være i form af oplysninger fra enkeltmandsvirksomheder. Behandlingen af oplysninger vil ske inden for rammerne af databeskyttelseslovgivningen. Forslaget følger dermed princip 5 om tryk og sikker datahåndtering.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget forventes at medføre mindre økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, henset til salget af lattergas til legitime formål vurderes at være begrænset.

Der forventes således at være mindre løbende økonomiske omkostninger og omstillingsomkostninger for erhvervslivet i forbindelse med en alders- og mængdebegrænsning ved salg af lattergaspatroner. Endelig forventes mindre løbende konsekvenser i relation til kravet om et alderskontrollsystem ved salg af lattergas, hvilket dog først kan ske, når erhvervsministeren har fastsat et tidspunkt for bestemmelsens ikrafttrædelse.

Endelig forventes mindre økonomiske omkostninger for udbydere af informationssamfundstjenester, der ved domstolskendelse kan pålægges at blokere for onlinegrænseflader efter lovforslagets § 23.

Samlet set forventes lovforslaget at medføre økonomiske og administrative konsekvenser for under 4 mio. kr. årligt. Konsekvenserne vil derfor ikke blive kvantificeret yderligere.

Principperne for agil erhvervsrettede regulering

Det vurderes, at princip 1 og 4 ikke er relevante for forslaget.

De tekniske krav til produkter er i høj grad baseret på EU-regler. Som oftest indeholder EU-reglerne en række væsentlige sikkerhedskrav, som et produkt skal leve op til. Hvis produktet er i overensstemmelse med en harmoniseret standard, er der formodning for, at de væsentlige sikkerhedskrav er opfyldt, men det er ikke et krav, at standarden følges. Forslaget er dermed i overvejende grad funktionsbaseret regulering, hvilket endvidere vil være udgangspunktet for de regler, der fastsættes efter bemyndigelse i medfør af lovforslaget. Samtidig stilles der ikke i lovforslaget krav om specifikke teknologier eller løsninger som forudsætning for at overholde lovens formål. Forslaget understøtter dermed princip 2 og 3.

Det vil i regi af det fællesstatslige Center for Markedsovervågning blive undersøgt, hvorvidt en fælles internetportal er hensigtsmæssig for at sikre en brugervenlig formidling af produktlovgivningen. Det vil derfor blive undersøgt, hvorvidt princip 5 er relevant i forhold til forslaget. I samme forbindelse vil det blive undersøgt, om der er mulighed for at indgå samarbejdsaftaler kontrolmyndighederne imellem, så en internetportal i givet fald vil omfatte information om mest muligt relevant produktlovgivning.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget supplerer markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår produkter, som er omfattet af EU-regulering angivet i forordningens bilag 1, og som er omfattet af lovforslagets anvendelsesområde, jf. lovforslagets § 2. Det gælder således en række minimumsbeføjelser, som kræves efter markedsovervågningsforordningen. Derudover fastsættes straffebestemmelser for overtrædelse af forordningen i relation til de produktområder, som omfattes af lovforslaget.

Samtidig indebærer lovforslaget, at de påkrævede beføjelser i markedsovervågningsforordningen fastsættes, så de også kan anvendes på de øvrige produktområder omfattet af lovforslaget, som ikke er omfattet af bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Lovforslaget skal således gælde både produkter, der er produktspecifikke EU-krav til (harmoniserede produkter), produkter, der ikke er produktspecifikke EU-krav til, men som er omfattet af direktivet om produktsikkerhed i almindelighed (ikke harmoniserede produkter), og endelig produkter der er reguleret i dansk ret (nationalt regulerede produkter).

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.2. og pkt. 2.1.3.

Lovforslaget indeholder endvidere hjemmel til at kunne håndhæve Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tovbaneanlæg, Europa-Parlamentets og Rådets forordning om personlige værnemidler og Europa-Parlamentets og Rådets forordning om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof.

Det foreslås, at erhvervsministeren - ligesom det er tilfældet i dag - bemyndiges til at kunne fastsætte de nærmere regler administrativt, jf. lovforslagets § 8 og § 31, stk. 2. Det drejer sig eksempelvis om at fastsætte regler om sprogkrav og om udpegning af overensstemmelsesvurderingsorganer. Herudover foreslås det, at der på samme måde som i dag, kan fastsættes straffebestemmelser for overtrædelser af forordningerne, jf. lovforslagets § 42, stk. 7.

Lovforslaget implementerer delvist og indeholder hjemmel til at fastsætte regler, der implementerer følgende direktiver: produktsikkerhedsdirektivet, maskindirektivet, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære (omarbejdning), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om transportabelt trykbærende udstyr, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere, Rådets direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser (omarbejdning), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet (omarbejdning), legetøjsdirektivet, Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres

ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed.

Det foreslås ligesom anført i forrige afsnit om forordningerne, at erhvervsministeren bemyndiges til at kunne fastsætte de nærmere regler administrativt, jf. lovforslagets § 8 og § 31, stk. 2, herunder f.eks. de produktspecifikke krav, der følger af hvert enkelt direktiv. Der kan endvidere fastsættes straffebestemmelser for overtrædelser af reglerne, jf. lovforslagets § 42, stk. 7.

Rammebestemmelserne og bemyndigelserne i lovforslaget skal sikre, at Danmark fortsat kan leve op til de gældende EU-krav på de ovennævnte områder.

Endelig foreslås med lovforslaget en række bestemmelser vedrørende lattergas. Det foreslås, at der alene må sælges lattergas til forbrugere, der er fyldt 18 år, og at der maksimalt må sælges 17 gram lattergas pr. forbruger pr. dag. Derudover må der ikke sælges lattergas til forbruger fra udsalgssteder, hvor der sælges alkohol og tobak m.v. Tiltagene kan have direkte indvirkning på samhandlen i det indre marked, da erhvervsdrivende i mindre omfang kan sælge produkter til danske forbrugere. Derudover foreslås indførselsforbud af lattergas for personer under 18 år og en indførselsbegrænsning på ligeledes 17 gram pr. forbruger pr. dag.

De nævnte tiltag kan dermed udgøre handelsrestriktioner i strid med TEUF artikel 34. Det er dog Erhvervsministeriets vurdering, at tiltagene kan retfærdiggøres efter TEUF artikel 36, idet der er tale om regulering, som er begrundet i hensynet til beskyttelsen af menneskers sundhed. Det skyldes, at indtagelsen af lattergas kan have alvorlige sundhedsmæssige konsekvenser. Der henvises til pkt. 2.6.2.

De foreslåede tiltag vurderes at være egnede til at opnå det ønskede mål om at bringe brugen af lattergas til beruselsesformål til ophør. Det vurderes, at mindre restriktiv regulering ikke vil være tilstrækkeligt til at opnå det ønskede mål. Tiltagene sender samtidig et kraftigt signal om, at indtagelsen af lattergas er yderst farligt.

Erhvervsministeriet vurderer på den baggrund, at den foreslåede regulering vil være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og således ikke er i strid med EU-retten.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 12. november 2019 til den 10. december 2019 og igen fra den 22. januar 2020 til den 18. februar 2020, for så vidt angår reglerne for salg af lattergas, været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

Advokatrådet, Advokatsamfundet, Aerosol Industriens Brancheforening, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejds miljørådet, Børns Vilkår, Campingbranchen, Certificeringsorganernes Forum, DANAK – Den Danske Akkrediteringsfond, Danmarks Aktive Forbrugere, Dansk Brand- og sikringsteknisk Institut, Dansk Byggeri, Dansk Camping Union, Dansk El-tavle Forening, Dansk Erhverv, Dansk Gasteknisk Center, Dansk Industri, Dansk Standard, Dansk Varefakta Nævn, Danske Advokater, Danske Maskinstationer og Entreprenører, Drivkraft Danmark, Evida, FABA, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Forbrugerlaboratoriet, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet Tænk, Foreningen af Rådgivende Ingeniører, Foreningen Biogasbranchen, Foreningen Danske Kraftvarmeværker, Foreningen for Dansk Internethandel, Forsikring & Pension, Frederiksberg Forsyning, Fyrværkeribranche foreningen, Giftlinjen, HOFOR, Ingeniørforeningen i Danmark, KL, Kosmetik- og Hygiejnebranchen, Landbrug & Fødevarer, Legetøjsbranchen LEG, Offshoresikkerhedsrådet, SMVdanmark, TEKNIQ Arbejdsgiverne, Teknologisk Institut, Teleindustrien, TÜV Nord Danmark ApS, UL International Demko A/S, Ulykkesanalysegruppen, VELTEK, Videncenter for Allergi og Aalborg Gas.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Begrænsede merudgifter
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Begrænsede merudgifter
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Begrænsede merudgifter. Erhvervsministeriet vurderer, at lovforslaget ikke vil medføre økonomiske konsekvenser på over 10 mio. kr.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	<p>Lovforslaget vurderes at være i overensstemmelse med EU-retten, herunder i relation til reguleringen af lattergas.</p> <p>Lovforslaget supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011.</p> <p>Lovforslaget indeholder hjemmel til at kunne håndhæve Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/424 af 9. marts 2016 om tovbaneanlæg og om ophævelse af direktiv 2000/9/EF, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/425 af 9. marts 2016 om personlige værnemidler og om ophævelse af Rådets direktiv 89/686/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF.</p> <p>Lovforslaget implementerer delvist og indeholder hjemmel til at kunne fastsætte regler, der implementerer følgende direktiver med senere ændringer: Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner</p>	

	<p>og om ændring af direktiv 95/16/EF (omarbejdning), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringsystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære (omarbejdning), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 76/767/EØF, 84/525/EØF, 84/526/EØF, 84/527/EØF og 1999/36/EF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/29/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere, Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser (omarbejdning), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet (omarbejdning), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj, Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed.</p>
<p>Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering /Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)</p>	<p style="text-align: center;">JA NEJ</p> <p style="text-align: center;">X</p>

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Markedsovervågningsforordningen afløser delvist Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter bl.a. for så vidt angår de dele, der omhandler markedsovervågning. Det betyder bl.a., at kapitel 3 om markedsovervågning i forordning 765/2008 ophæves, men at reglerne om f.eks. CE-mærkning fortsat gælder efter forordning 765/2008.

I produktsikkerhedsloven er der i § 28 fastsat regler om uretmæssig CE-mærkning af produkter, som straffes efter § 35, stk. 1, nr. 2, og stk. 2. Det følger af artikel 30, stk. 6, i forordning 765/2008,

at medlemsstaterne skal sikre, at CE-mærkning gennemføres korrekt. Det indebærer, at der skal tages passende skridt i tilfælde af uretmæssig CE-mærkning, og at der skal indføres sanktioner i tilfælde af overtrædelser. Der er ikke i produktsikkerhedsloven fastsat yderligere bestemmelser vedrørende forordning 765/2008.

I lov om indretning m.v. af visse produkter er der fastsat bestemmelser i relation til forordning 765/2008, herunder bestemmelser om, at kontrolmyndigheden fører kontrol med overholdelse af forordningen og straffebestemmelser for overtrædelse af forordningen. En lovændring i 2017 medførte, at der i loven ikke længere henvises til forordning 765/2018, men derimod til ”forordninger om markedsovervågning”. Det skyldes, at markedsovervågningsforordningen ikke var vedtaget på tidspunktet for ændringen, og derfor blev en mere generel henvisning anvendt.

Der er ikke i elsikkerhedsloven, gassikkerhedsloven eller fyrværkeriloven fastsat regler, der supplerer eller gennemfører forordning 765/2008.

Det foreslås i § 1, at loven supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011 (markedsovervågningsforordningen).

Markedsovervågningsforordningen gælder umiddelbart i dansk ret, men den kræver visse gennemførelsesforanstaltninger. Forordningen forpligter således medlemslandene til at sikre, at markedsovervågningsmyndighederne har en række konkrete minimumsbeføjelser til rådighed. De fleste af disse beføjelser findes allerede i dansk ret i dag, mens enkelte enten er helt nye eller er skærpet i forhold til den eksisterende regulering. Medlemslandene forpligtes desuden til at fastsætte sanktioner for overtrædelser af forordningen.

Med bestemmelsen fastsættes de nødvendige supplerende bestemmelser på Sikkerhedsstyrelsens område, som kræves efter markedsovervågningsforordningen. Med lovforslaget sikres det derfor, at bestemmelserne i markedsovervågningsforordningen efterleves for så vidt angår de EU-harmoniseringsretsakter, der er angivet i lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 2-11 og 13-15. De nævnte bestemmelser vedrører EU-retsakter, som omfattes af markedsovervågningsforordningen, jf. forordningens artikel 2, stk. 1 og bilag 1.

Der henvises til lovforslagets pkt. 2.1.2. og 2.1.3.

Til § 2

Den foreslåede § 2 beskriver hvilke produkter, lovforslaget finder anvendelse på. Fælles for produkterne i lovforslagets § 2, stk. 1, er, at de alle er reguleret af direktiver eller forordninger. Retsakterne indeholder en række krav, herunder materielle krav til konstruktion og fremstilling af produkter, men også formelle krav til mærkning og overensstemmelsesvurdering m.v.

I det følgende gennemgås, hvor produkterne, der er omfattet af lovforslagets § 2, stk. 1, i dag er reguleret.

Af § 1 i den gældende produktsikkerhedslov fremgår det, at lovens anvendelsesområde er ethvert produkt, der som led i en handelsvirksomhed gøres tilgængeligt på markedet, når produktet er bestemt for forbrugerne, eller når det under forudsigelige omstændigheder kan forventes anvendt af forbrugerne, selvom det ikke er bestemt for dem. Det fremgår endvidere, at loven finder anvendelse, uanset om produktet er nyt, brugt eller istandsat, og uanset om det stilles til rådighed for forbrugerne mod vederlag eller vederlagsfrit. Herefter følger enkelte undtagelser til dette udgangspunkt.

Med hjemmel i produktsikkerhedsloven er der fastsat nærmere regler for legetøj i bekendtgørelse nr. 309 af 3. april 2017 om sikkerhedskrav til legetøjsprodukter.

Det fremgår af § 1, at bekendtgørelsens anvendelsesområde er produkter, der udelukkende eller delvist er konstrueret eller beregnet til at blive brugt af børn under 14 år under leg. Herefter følger en række

undtagelser af bestemte typer af legetøj og produkter, der ikke er en del af bekendtgørelsens anvendelsesområde.

Af § 1, 1. pkt., i elsikkerhedsloven fremgår det, at loven gælder for elektriske anlæg og elektriske installationer, hvor spændingen er så høj eller strømstyrken så stor, at der kan opstå fare. Det fremgår af § 1, 2. pkt., at loven gælder for elektrisk materiel. Efter § 2, stk. 3, forstås elektrisk materiel som materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i eller blive tilsluttet det elektriske anlæg eller den elektriske installation, bortset fra elektrisk materiel, som er særligt beregnet til brug om bord på skibe, på mobile offshoreanlæg eller i luftfartøjer og i køretøjer, der anvendes på jernbanenettet, samt elektrisk materiel i motorkøretøjer, der er beregnet til drift af motorkøretøjet, bortset fra ladestik, der er beregnet til at indgå i eldrevne motorkøretøjer.

Med hjemmel i elsikkerhedsloven er der fastsat nærmere regler for elektrisk materiel i bekendtgørelse nr. 311 af 30. marts 2016 om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser og i bekendtgørelse nr. 1285 af 4. november 2016 om sikkerhed for elektrisk materiel.

Det fremgår af § 2 i bekendtgørelse nr. 311 af 30. marts 2016 om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, at bekendtgørelsens anvendelsesområde er elektrisk materiel, der er bestemt til brug ved en mærkespænding på mellem 50 og 1.000 V for så vidt angår vekselstrøm og på mellem 75 og 1.500 V for jævnstrøm. Herefter henvises til bekendtgørelsens bilag 2, hvor der er anført en række undtagelser til dette udgangspunkt.

For elektrisk materiel, der ikke falder under ovenstående bekendtgørelsens anvendelsesområde, finder bekendtgørelse nr. 1285 af 4. november 2016 om sikkerhed for elektrisk materiel anvendelse. Det fremgår således af denne bekendtgørelses § 1, at bekendtgørelsen gælder for følgende: 1) Elektrisk materiel, der er bestemt til brug ved en mærkespænding på under 50 V vekselstrøm og 75 V jævnstrøm. 2) Elektrisk materiel, der er bestemt til brug ved en mærkespænding på over 1000 V vekselstrøm og 1500 V jævnstrøm. 3) Elmålere, spændingsgivere til elektriske hegn samt stikpropper og stikkontakter til husholdningsbrug og lignende, uanset at de ikke er omfattet af spændingsgrænserne i nr. 1-2. Bekendtgørelsen indeholder derfor alene nationale regler for elektrisk materiel.

Af § 1 i gassikkerhedsloven fremgår det, at loven gælder for gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel. Det fremgår af lovens § 2, nr. 4, at gasmateriel er materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i gasanlæg eller gasinstallationer.

Det fremgår af gasapparatforordningens artikel 1, nr. 1, at forordningen finder anvendelse på apparater og udstyr. Efter forordningens artikel 2, nr. 1, defineres apparater som apparater, der forbrænder gasformigt brændstof, og som anvendes til madlavning, køling, luftkonditionering, rumopvarmning, produktion af varmt vand, belysning eller vask, samt gasblæseluftbrændere og varmegeneratorer, der udstyres med sådanne brændere. Efter forordningens artikel 2, nr. 2, defineres udstyr som sikkerheds-, kontrol- og justeringsanordninger samt delmontager heraf til indbygning i et apparat eller til montering med henblik på at udgøre et apparat.

Med hjemmel i gassikkerhedsloven er der fastsat nærmere regler for gasmateriel i bekendtgørelse nr. 239 af 23. marts 2018 om sikkerhed for gasmateriel. Det fremgår af bekendtgørelsens § 1, at denne fastsætter sikkerhedskrav til gasmateriel, der ikke er omfattet af gasapparatforordningen eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 305/2011 af 9. marts 2011 om fastlæggelse af harmoniserede betingelser for markedsføring af byggevarer og om ophævelse af Rådets direktiv 89/106/EØF.

Fyrværkeriloven indeholder ikke en bestemmelse om lovens anvendelsesområde. Det fremgår i stedet af de enkelte bestemmelser i loven, hvad de finder anvendelse på.

I bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, som er fastsat med hjemmel i fyrværkeriloven, er anvendelsesområdet nærmere afgrænset. Det fremgår således af § 1, at bekendtgørelsen indeholder krav til konstruktion, funktion og mærkning af

fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, der gøres tilgængelige på markedet. Herudover fremgår det, at bekendtgørelsen også indeholder bestemmelser om fyrværkeriartikler, der ikke må gøres tilgængelig på markedet. Disse fyrværkeriartikler er oplyste i bekendtgørelsen § 10. Herefter er der i § 2 oplyst en række artikler og genstande, som bekendtgørelsen ikke finder anvendelse på f.eks. knaldhætter, specielt beregnet til legetøj.

Af § 2 i lov om indretning m.v. af visse produkter fremgår det, at loven finder anvendelse på følgende produkter, der er omfattet af direktiver eller forordninger om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning: 1) Maskiner, herunder dertilhørende udskifteligt udstyr, sikkerhedskomponenter, hejse- og løftetilbehør, kæder, tove, stropper, aftagelige kraftoverføringsaksler og delmaskiner, 2) Materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, herunder dertilhørende sikkerheds-, kontrol- og reguleringsanordninger og komponenter, 3) Elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, 4) Trykbærende udstyr, herunder beholdere, rørsystemer, sikkerhedstilbehør og trykbærende tilbehør, herunder eventuelle elementer, der er fastgjort til trykbærende dele, såsom flanger, studse og dyser, koblinger, understøtninger og løftekroge, 5) Transportabelt trykbærende udstyr, herunder alle trykbeholdere, tanke, batterikøretøjer, multielementgascontainere (MEGC'er) og dertilhørende ventiler og eventuelt andet tilbehør, når udstyret anvendes til transport af visse gasser og farlige stoffer, 6) Simple trykbeholdere, der er seriefremstillet, 7) Aerosolbeholdere, 8) Tovbaneanlæg til personbefordring, herunder dertilhørende delsystemer og sikkerhedskomponenter og 9) Personlige værnemidler, herunder dertilhørende udskiftelige dele, der er nødvendige for udstyrets beskyttende funktion, og forbindelsessystemer til udstyret.

Med hjemmel i lov om indretning m.v. af visse produkter er der fastsat en bekendtgørelse for hvert af lovens anvendelsesområder, med nærmere regler for netop dette områdes produkttyper.

Det fremgår af § 2 i samtlige af de ni bekendtgørelser, at den enkelte bekendtgørelse gælder for produkter, som de er defineret i det direktiv, som bekendtgørelsen implementerer. Se nærmere om, hvilke direktiver bekendtgørelserne implementerer i de almindelige bemærkninger afsnit 2.1.1.5.

Det foreslås med lovforslagets § 2, at loven finder anvendelse på produkter, som er omfattet af direktiver og forordninger nævnt i stk. 1, og på produkterne nævnt i stk. 2, hvor der er tale om national regulering. Det foreslås, at lovens anvendelsesområde i § 2 afgrænses ved, at der indsættes en henvisning til de direktiver og forordninger, i det omfang produkterne er omfattede af EU-retsakter. De omfattede produkter er bl.a. legetøj, generelle produkter bestemt for forbrugere, elektrisk materiel, gasmateriel, fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, maskiner, materiel til anvendelse i eksplosionsfarlig atmosfære, elevatorer, tovbaneanlæg til personbefordring, trykbærende udstyr, simple trykbeholdere, transportabelt trykbærende udstyr, aerosoler, personlige værnemidler og tovbaneanlæg.

For så vidt angår produktområder, der er omfattet af EU-regulering, henvises til de pågældende EU-retsakter alene ved navn. Der henvises til retsakterne uden numre og dato m.v. af hensyn til en fremtidssikring af loven, så en lovændring ikke bliver nødvendig, når eller hvis direktiver eller forordninger omfattet af lovforslaget bliver opdateret. Ændres et direktiv derimod til en forordning vil Folketinget skulle tage stilling til en ændring af loven.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af direktiver eller forordninger, som er oplyst i forslagets § 2, stk. 1, nr. 1-15.

Det foreslås i *nr. 1*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed.

Produktsikkerhedsdirektivet finder anvendelse på en lang række forskellige produkter rettet mod forbrugere.

Direktivet finder anvendelse på ethvert produkt, der som led i en erhvervsvirksomhed gøres tilgængeligt på markedet, når produktet er bestemt for forbrugere, eller når det under forudsigelige omstændigheder

kan forventes anvendt af forbrugere, hvad enten det er nyt, brugt eller istandsat, dog med undtagelse af antikviteter og produkter, der skal sættes i stand eller repareres.

Produktsikkerhedsdirektivet fungerer i almindelighed som et opsamlingsdirektiv, der dækker de forbrugerprodukter, som ikke er særskilt reguleret af anden EU-harmoniseringslovgivning, og finder derfor anvendelse på en meget bred vifte af produkter, herunder eksempelvis børneomsorgsprodukter, paraplyer, fejkekoste, sexlegetøj og køkkenskabe.

Det fremgår af artikel 1, stk. 1, i produktsikkerhedsdirektivet, at direktivet skal sikre, at markedsførte produkter er sikre. Det fremgår endvidere af artikel 1, stk. 2, at direktivets bestemmelser finder anvendelse på alle forbrugerprodukter, medmindre der findes EU-harmoniseringsretsakter med specifikke bestemmelser om sikkerheden ved de pågældende produkter, som har samme mål. Endvidere fremgår det, at hvis et produkt således er omfattet af mere specifik regulering, finder direktivet anvendelse på de aspekter og de risici eller kategorier af risici, som ikke er omfattet af de mere specifikke krav.

Med hensyn til forbrugerrettede produkter, er det vigtigt, at der altid er et grundlæggende regelsæt med sikkerhedskrav, der finder anvendelse i de tilfælde, hvor der hverken i EU eller Danmark er fastsat særlige regler for en given produkttype rettet mod forbrugere, eller som kan forventes anvendt af forbrugere. Dette gør sig også gældende inden for udviklingen af nye produkter, som ikke er omfattet af eksisterende regulering. Dette lovforslag skal som følge af produktsikkerhedsdirektivet have samme opsamlende funktion som produktsikkerhedsloven har i dag, så intet produkt er ureguleret – dog alene i det omfang, der er tale om forbrugerrettede produkter, som omfattes af produktsikkerhedsdirektivet og dermed af dette lovforslags § 2, stk. 1, nr. 1.

Bestemmelserne i lovforslaget vil dermed kunne finde anvendelse som minimumsbestemmelser i det omfang, at der ikke i anden lovgivning er fastsat regler om et konkret produkt eller produktområde, jf. lovforslagets § 3. Produkter, som er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, kan således være reguleret af særlovgivning som følge af mere specifikke risici.

Som en del af denne opsamlingsfunktion for ikke-regulerede forbrugerprodukter er det derfor hensigten at sikre, at lovforslaget kan supplere anden særlovgivning om produkter under forudsætning af, at det pågældende produkt er bestemt for forbrugere eller må forventes anvendt af forbrugere. Det betyder, at lovforslagets bestemmelser skal kunne anvendes på forbrugerprodukter, hvor der i den relevante særlovgivning ikke er tilstrækkelige beføjelser til at gribe ind.

På den baggrund regulerer lovforslaget således forholdet til forbrugerprodukter, der foruden at være omfattet af lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 1, er omfattet af anden specifik regulering, herunder regulering som hører under en anden myndighed end Sikkerhedsstyrelsen. Den pågældende mere specifikke regulering kan f.eks. være fastsat i medfør af anden EU-harmoniseringslovgivning, som er omfattet af markedsovervågningsforordningen, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

For så vidt angår ansvarsfordelingen mellem relevante kontrolmyndigheder henvises til lovforslagets § 14, stk. 1 og 2, og de specielle bemærkninger hertil.

Den nærmere afgrænsning af hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet er i dag implementeret ved produktsikkerhedsloven, som ophæves med lovforslaget. Implementeringen vil fremover både være foretaget i lovforslaget og i en bekendtgørelse for så vidt angår den resterende del af direktivet, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lovs § 8.

Det foreslås i *nr.* 2, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om maskiner.

Maskindirektivet finder anvendelse på produkter som maskiner, udskifteligt udstyr, sikkerhedskomponenter, hejse- og løftetilbehør, kæder, tove og stropper, aftagelige mekaniske kraftoverføringsaksler og delmaskiner.

Som eksempler på hvilke maskiner der er omfattet, kan nævnes boremaskiner, plæneklippere, gaffeltrucks, gravemaskiner, landbrugsmaskiner, maskiner til anvendelse i industrien og vindmøller.

Den nærmere afgrænsning af hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet er i dag implementeret ved lov om indretning m.v. af visse produkter og bekendtgørelse nr. 693 af 10. juni 2013 om indretning m.v. af maskiner. Implementeringen af direktivet vil fremover både være foretaget i lovforslaget og, for så vidt angår den resterende del af direktivet, i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lovs § 8.

Det foreslås i *nr. 3*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære (omarbejdning) finder anvendelse på materiel og sikringssystemer bestemt til anvendelse i eksplosiv atmosfære, samt visse sikkerheds-, kontrol- og reguleringsanordninger dertil.

Som eksempel kan nævnes maskiner, gearkasser og lign. til anvendelse i eksplosionsfarlig atmosfære samt eksplosionsafkastninger til støvfiltre og lign.

Den nærmere afgrænsning af hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i lovforslaget og, for så vidt angår den resterende del af direktivet, i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lovs § 8.

Det foreslås i *nr. 4*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer finder anvendelse på elevatorer, der permanent betjener bygninger og anlæg. Det finder ligeledes anvendelse på de sikkerhedskomponenter, der anvendes i de pågældende elevatorer.

Som eksempler på elevatorer kan nævnes personelevatorer, godselevatorer samt person-/godselevatorer.

Den nærmere afgrænsning af hvad der er omfattet fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i lovforslaget og, for så vidt angår den resterende del af direktivet, en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 8.

Det foreslås i *nr. 5*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr finder anvendelse på produkter som beholdere, rørsystemer, sikkerhedstilbehør og trykbærende tilbehør. Trykbærende udstyr omfatter ligeledes elementer, der er fastgjort til trykbærende dele, såsom flanger, studse, koblinger, understøtninger, løftekroge m.v.

Som eksempler på produkter kan nævnes dampkedler (industrikedler til fremstilling af damp til opvarmning og/eller procesdamp) og kraftværkskedler.

Den nærmere afgrænsning af hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i lovforslaget og, for så vidt angår den resterende del af direktivet, i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 8.

Det foreslås i *nr. 6*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om transportabelt trykbærende udstyr.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om transportabelt trykbærende udstyr finder anvendelse på

produkter som trykbeholdere og dertil hørende ventiler og evt. andet tilbehør, tanke, batterikøretøjer og multielement gascontainere (MEGC's) og dertil hørende ventiler og evt. andet tilbehør. Direktivet omfatter tillige gaspatroner.

Som eksempler på transportabelt trykbærende udstyr kan nævnes almindelige gasflasker og acetylenflasker til brug for svejsning.

Den nærmere afgrænsning af hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i lovforslaget og, for så vidt angår den resterende del af direktivet, i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 8.

Det foreslås i *nr. 7*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet.

Europa-Parlamentets og Rådets om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet finder anvendelse på seriefremstillede simple trykbeholdere. Simple trykbeholdere er svejsede beholdere, der udsættes for et indre overtryk, der er højere end 0,5 bar, og som er bestemt til at indeholde luft eller kvælstof, men som ikke er bestemt til at udsættes for fyring.

Som eksempler på simple trykbeholdere kan nævnes trykluftbeholdere, der indgår i kompressor anlæg til brug for f.eks. sprøjtemaling, pneumatisk håndværktøj og lign. med maksimalt tryk på 30 bar, og seriefremstillede trykbeholdere bestemt til at indeholde kvælstof til forskellige formål med maksimalt tryk på 30 bar.

Den nærmere afgrænsning af hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i lovforslaget og, for så vidt angår den resterende del af direktivet, i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 8.

Det foreslås i *nr. 8*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Rådets direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler.

Rådets direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler omfatter produkter som engangsbeholdere af metal, glas eller kunststof indeholdende en sammentrykket, fordråbet eller en under tryk opløst luftart med eller uden en væske, pasta eller pulver, og som er forsynet med en anordning, som muliggør udtømning af indholdet i form af faste eller flydende partikler som tåge eller i form af skum, pasta eller pulver eller i væsketilstand.

Som eksempler på produkter, der er omfattet af direktivet, kan nævnes engangsaerosolbeholdere (ikke-genopfyldelige), f.eks. hårlak, lightergas, spraymaling, smøremidler eller deodoranter.

Den nærmere afgrænsning af hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i lovforslaget og, for så vidt angår den resterende del af direktivet, i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 8.

Det foreslås i *nr. 9*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser (omarbejdning) finder bl.a. anvendelse på elektriske husholdningsprodukter som blendere og vaskemaskiner, men også andre elektriske produkter som f.eks. opladere, lamper og fjernsyn.

Den nærmere afgrænsning af hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i lovforslaget og, for så vidt angår den resterende del af direktivet, i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 8.

Det foreslås i *nr. 10*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets

og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet.

Europa-Parlamentets og Rådets om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet (omarbejdning) finder anvendelse på fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, herunder alt fra heksehyl til raketter og batterier.

Den nærmere afgrænsning af hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i lovforslaget og, for så vidt angår den resterende del af direktivet, i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 8.

Det foreslås i *nr. 11*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om sikkerhedskrav til legetøj.

Legetøjsdirektivet finder anvendelse på legetøjsprodukter som f.eks. rangler, badeænder og bamser, samt på legeredskaber som gymnastikringe til privat brug.

Den nærmere afgrænsning af hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i lovforslaget og, for så vidt angår den resterende del af direktivet, i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 8.

Det foreslås i *nr. 12*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed.

Direktivet finder anvendelse på produkter, der f.eks. på grund af deres form, duft eller udformning præsenterer sig som fødevarer uden, at der er tale om levnedsmidler.

Den nærmere afgrænsning af hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret i lovforslaget og, for så vidt angår den resterende del af direktivet, i en bekendtgørelse, som bliver fastsat i medfør af den foreslåede lov, jf. § 8.

Det foreslås i *nr. 13*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tovbaneanlæg.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tovbaneanlæg finder anvendelse på anlæg, der består af flere komponenter, og som konstrueres, opføres og monteres med henblik på personbefordring. Som eksempler kan nævnes skinnebundne tovbaner, svævebaner og slæbelifte f.eks. skilifte.

Den nærmere afgrænsning af hvad der er omfattet, fremgår af forordningen. Forordningen kræver visse gennemførelsesforanstaltninger, som fastsættes i en bekendtgørelse i medfør af den foreslåede lov, jf. § 8.

Det foreslås i *nr. 14*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om personlige værnemidler.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning om personlige værnemidler finder anvendelse på produkter, som er bestemt til at bæres eller anvendes af en person med henblik på at beskytte denne mod en eller flere risici, der kan true vedkommendes sundhed og sikkerhed, f.eks. hjelme, sikkerhedssko og øjenværn.

Den nærmere afgrænsning af hvad der er omfattet, fremgår af forordningen. Forordningen kræver visse gennemførelsesforanstaltninger, som fastsættes i en bekendtgørelse i medfør af den foreslåede lov, jf. § 8.

Det foreslås i *nr. 15*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof, finder anvendelse på gasmateriel som f.eks. gaskomfurer, gasvandvarmere, gasgrill og gaskøleskabe til campingvogne.

Den nærmere afgrænsning af hvad der er omfattet, fremgår af forordningen. Forordningen kræver visse gennemførelsesforanstaltninger, som fastsættes i en bekendtgørelse i medfør af den foreslåede lov, jf. § 8.

Som ovenfor anført gælder elsikkerhedsloven for elektrisk materiel, jf. § 1, 2. pkt. Elektrisk materiel forstås efter § 2, stk. 3, som materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i eller blive tilsluttet det elektriske anlæg eller den elektriske installation, bortset fra elektrisk materiel, som er særligt beregnet til brug om bord på skibe, på mobile offshoreanlæg eller i luftfartøjer og i køretøjer, der anvendes på jernbanenettet, samt elektrisk materiel i motorkøretøjer, der er beregnet til drift af motorkøretøjet, bortset fra ladestik, der er beregnet til at indgå i eldrevne motorkøretøjer.

Tilsvarende er det fastsat i § 1 i gassikkerhedsloven, at loven gælder for gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel, og at gasmateriel er materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i gasanlæg eller gasinstallationer, jf. gassikkerhedslovens § 2, nr. 4.

Det foreslås i *stk. 2*, at loven endvidere finder anvendelse på elektrisk materiel, gasmateriel og lattergas.

Bestemmelsen omfatter produkter, der allerede i dag er nationalt reguleret eller som fremover bør være nationalt reguleret. Det er vurderingen, at det fortsat er hensigtsmæssigt, at de pågældende produkter er underlagt nationale regler. Det er samtidig vurderingen, at den relevante kontrolmyndighed bør kunne anvende de samme beføjelser i relation til de nationalt regulerede produkter, og derfor foreslås produkterne omfattet af lovens anvendelsesområde.

Det foreslås i *nr. 1*, at loven finder anvendelse på elektrisk materiel, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, jf. forslaget § 2, stk. 1, nr. 9.

Nationalt reguleret elektrisk materiel er f.eks. spændingsgivere til elektriske hegn, materiel til højspændingsanlæg og øvrige produkter som falder uden for øvre eller nedre spændingsgrænse i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser.

Det foreslås i *nr. 2*, at loven finder anvendelse på gasmateriel, der ikke er omfattet af gasapparatforordningen, jf. forslaget § 2, stk. 1, nr. 15.

Nationalt reguleret gasmateriel er f.eks. ukrudtsbrændere, tagdækkerbrændere, gasslanger, pakmateriale og regulatorer til installationsformål.

Det foreslås i *nr. 3*, at loven finder anvendelse på lattergas.

Bestemmelsen medfører, at salg af lattergas til forbrugere omfattes af lovforslaget. Der henvises til lovforslagets pkt. 2.5.2 og bemærkningerne til forslaget §§ 9-13.

Til § 3

Den foreslåede § 3 omhandler lovforslagets forhold til mere specifik produktregulering af produkter, som er omfattet af lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 2-15, og anvendelsen af lex-specialis princippet.

Muligheden for at fastsætte bestemmelser, der på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter er i overensstemmelse med princippet i markedsovervågningsforordningens artikel 2, stk. 1, hvorefter forordningen finder anvendelse på produkter, der er omfattet af den EU-harmoniseringslovgivning, der er anført i forordningens bilag 1, medmindre der findes særlige bestemmelser med samme formål i den nævnte EU-harmoniseringslovgivning, der på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter.

Der er i betragtning 4 i forordningens præambel anført, at forordningens ramme for markedsovervågning bør supplere og styrke eksisterende bestemmelser i EU-harmoniseringslovgivningen vedrørende sikring af produktoverensstemmelse og rammen for samarbejde med organisationer, der repræsenterer erhvervsdrivende eller brugere, markedsovervågning af produkter og kontrol med produkter, der indføres på EU-markedet. I overensstemmelse med lex specialis-princippet bør forordningen imidlertid kun finde

anvendelse, hvis der ikke allerede findes specifikke bestemmelser med samme formål, karakter eller virkning i EU-harmoniseringslovgivningen.

Det følger af § 3 i lov om indretning m.v. af visse produkter at i det omfang, der er en særlig fare eller risiko ved et produkt, som er reguleret i anden lovgivning, der gennemfører EU-retsakter, finder loven kun anvendelse på de dele af produktet, der ikke er reguleret i den anden lovgivning.

Det foreslås i § 3, at loven finder anvendelse, medmindre der findes særlige bestemmelser med samme formål i anden lovgivning, som gennemfører eller supplerer EU-harmoniseringsretsakterne omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2-15, der på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter.

Bestemmelsen præciserer den grundlæggende præmis for lovforslaget om, at det på nogle områder er nødvendigt med særegulering som følge af bestemmelser i EU-retsakter. Anvendelsesområdet for § 3 er begrænset alene til produkter, der er omfattet af lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 2-15. Det er derfor uden betydning, om der er tale om et forbrugerprodukt.

Den foreslåede § 3 vedrører den situation, at der for produkter omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2-15, findes EU-retlige bestemmelser, som på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter. Bestemmelsen indebærer således, at lovforslaget – ligesom markedsovervågningsforordningen – viger for en sådan særregulering. Regler, som adskiller sig fra lovforslagets bestemmelser, kan fremgå direkte af forordninger, jf. § 2, stk. 1, nr. 13-15, regler som supplerer eller gennemfører forordningerne, eller af regler fastsat i medfør af lovforslaget, som implementerer direktiver, jf. § 2, stk. 1, nr. 2-12.

På den baggrund skal bestemmelsen sikre, at det er de eventuelt fastsatte og mere specifikke regler om de enkelte produkter, der skal finde anvendelse ud fra *lex specialis*-princippet. Det gælder f.eks. maskindirektivet, hvorefter en fabrikant også omfatter erhvervsdrivende, som producerer en maskine til eget brug, dvs. uden at markedsføre maskinen.

Til § 4

Hverken fyrværkeriloven eller lov om indretning m.v. af visse produkter indeholder definitionsbestemmelser.

Elsikkerhedslovens § 2, stk. 3, og gassikkerhedslovens § 2, nr. 4, indeholder få definitioner af de for områderne specifikke produkter, og herudover findes alene få andre definitioner, som er særlige for henholdsvis el- og gassikkerhedsområderne.

I produktsikkerhedsloven, som implementerer produktsikkerhedsdirektivet, er der imidlertid angivet en række definitioner, som dog ikke er i overensstemmelse med markedsovervågningsforordningens definitioner.

Med markedsovervågningsforordningen er definitionerne opdateret til den senest anvendte terminologi i EU. Der er således mindre forskelle i forhold til definitionerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008, som markedsovervågningsforordningen delvist afløser.

Markedsovervågningsforordningen indeholder i artikel 3 foruden et antal nye definitioner også definitioner af fabrikanter, importører og distributører. Markedsovervågningsforordningens definitioner supplerer dermed definitioner, som er fastsat i direktiver omfattet af lovforslaget, jf. § 2, stk. 1, nr. 1-12, og forordninger omfattet af lovforslaget, jf. § 2, stk. 1, nr. 13-15.

Definitioner i overensstemmelse med de enkelte produktområder kan fremgå af regler fastsat i medfør af lovforslagets § 8, som implementerer direktiver, jf. § 2, stk. 1, nr. 1-12 eller af forordninger, jf. § 2, stk. 1, nr. 13-15. Det er således de enkelte direktivers definitionsbestemmelser, der er gældende, hvis der ikke er overensstemmelse mellem direktivet og markedsovervågningsforordningens definitioner. For

de definitioner, der fremgår af markedsovervågningsforordningen, og som ikke er fastsat i de enkelte direktiver, finder markedsovervågningsforordningens definitionsbestemmelser anvendelse.

Det foreslås i § 4, nr. 1, at en erhvervsdrivende defineres som en fabrikant, bemyndiget repræsentant, importør, distributør, udbyder af distributionstjenester eller enhver anden fysisk eller juridisk person, der har forpligtelser i forbindelse med fremstillingen, tilgængeliggørelsen på markedet eller ibrugtagningen af produkter, som er omfattet af lovforslagets § 2, og enhver, der handler i en erhvervsdrivendes navn eller på en erhvervsdrivendes vegne som led i sit erhverv.

Efter markedsovervågningsforordningens artikel 3, nr. 13, defineres en erhvervsdrivende som fabrikan-ten, den bemyndigede repræsentant, importøren, distributøren, udbyderen af distributionstjenester eller enhver anden fysisk eller juridisk person, der har forpligtelser i forbindelse med fremstillingen af produk-ter, tilgængeliggørelsen på markedet eller ibrugtagningen af dem i overensstemmelse med den relevante EU-harmoniseringslovgivning.

Den foreslåede bestemmelse i nr. 1 adskiller sig dermed fra definitionen i markedsovervågningsforord-ningen, idet lovforslaget ligeledes omfatter produkter, som ikke er omfattet af markedsovervågningsfor-ordningen eller EU-harmoniseringslovgivning i øvrigt. Det gælder således produkter omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1 og 12 og stk. 2. Det er derfor nødvendigt med en definition, som kan rumme alle produkter, der omfattes af lovforslaget, og dermed de erhvervsdrivende, som i forbindelse hermed udøver erhvervsvirk-somhed.

Derudover præciseres det, at enhver, der handler i en erhvervsdrivendes navn eller på en erhvervsdri-venes vegne, ligeledes udgør en erhvervsdrivende. Det gælder f.eks. hvor en erhvervsdrivende betaler nogen for at varetage opgaver vedrørende produktrelaterede forhold.

Bedømmelsen af om en fysisk person kan anses for at udøve erhvervsvirksomhed beror på en samlet vurdering af den pågældendes forhold. Det kræves f.eks. ikke, at den pågældende udelukkende er beskæf-tiget som erhvervsdrivende eller har fast forretningssted. Det er heller ikke afgørende, om der tilsigtes opnået en gevinst ved virksomheden, men denne må dog have et vist omfang og være af en vis varighed.

Personer, der f.eks. fra deres hjem sælger produkter via internettet, og som søger en profit og/eller køber produkter med henblik på at sælge dem videre til en højere pris, kan efter en konkret vurdering også blive anset for at udøve privat erhvervsvirksomhed.

Det foreslås i nr. 2, at en forbruger defineres som en fysisk eller juridisk person, der hovedsageligt handler uden for sit erhverv.

Forbrugere er ikke defineret i markedsovervågningsforordningen. Forbrugere er dog omfattet af defi-nitionen i artikel 3, nr. 21, om brugere, der defineres som enhver fysisk eller juridisk person, der er bosiddende eller etableret i Unionen, og til hvem et produkt er gjort tilgængeligt enten som forbruger uden for et erhverv, en forretning, et håndværk eller fag, eller som erhvervsmæssig bruger som led i dennes industrielle eller erhvervsmæssige aktiviteter.

På den baggrund findes det nødvendigt at fastsætte en definition af forbrugere i lovforslaget. Den foreslåede bestemmelse svarer til det almindelige civile retlige forbrugerbegreb.

Det forudsættes imidlertid med bestemmelsen, at forbrugere ikke nødvendigvis skal handle med en erhvervsdrivende for at være omfattet af forbrugerdefinitionen. Således vil en forbruger, der handler med en anden forbruger, dvs. hvor begge hovedsageligt handler uden for deres erhverv, også være omfattet af definitionen. Det afgørende er dermed, at en person hovedsageligt handler uden for sit erhverv, uanset om modparten er erhvervsdrivende.

Derudover foreslås det, at der i nr. 3-5 fastsættes definitioner af elektrisk materiel, gasmateriel og lattergas. Disse områder og begreber er ikke omfattet af de direktiver og forordninger, som lovforslaget omfatter, jf. § 2, stk. 1. Da disse områder foreslås reguleret i medfør af dette lovforslag, jf. § 2, stk. 2, foreslås det, at begreberne også defineres heri.

Det foreslås i *nr. 3*, at elektrisk materiel defineres som materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i eller blive tilsluttet et elektrisk anlæg eller en elektrisk installation, bortset fra elektrisk materiel, som er særligt beregnet til brug om bord på skibe, på mobile offshoreanlæg eller i luftfartøjer og i køretøjer, der anvendes på jernbanenettet, samt elektrisk materiel i motorkøretøjer, der er beregnet til drift af motorkøretøjet, bortset fra ladestik, der er beregnet til at indgå i eldrevne motorkøretøjer.

Definitionen stammer fra elsikkerhedsloven, hvor det anføres, at elektrisk materiel efter lovforslaget vil omfatte elektrisk materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i eller blive tilsluttet et elektrisk anlæg eller en elektrisk installation.

Ved elektrisk materiel, der indgår i en elektrisk installation, forstås materiel, som er en del af den elektriske installation, f.eks. et belysningsystem. I dette tilfælde skal det elektriske materiel både overholde de bestemmelser, der gælder for elektrisk materiel, og installationsbestemmelserne.

Ved elektrisk materiel, der er beregnet til at indgå i en elektrisk installation, forstås materiel, som endnu ikke er blevet en del af det elektriske anlæg eller den elektriske installation. Elektrisk materiel kan f.eks. være fejlstrømsafbrydere, sikringer, kabler, afbrydere eller stikkontakter.

Elektrisk materiel omfatter også maskiner og apparater, der er beregnet til at blive tilsluttet det elektriske anlæg eller den elektriske installation. Med maskiner menes f.eks. et ventilationsanlæg. Med apparater menes blandt andet apparater, der bruges i husholdningen, f.eks. en kaffemaskine.

Elektrisk materiel, som er særligt beregnet til f.eks. brug om bord på skibe, i luftfartøjer, eller køretøjer, der anvendes på jernbanenettet, er ikke omfattet af den gældende elsikkerhedslov, hvilket foreslås videreført.

For så vidt angår elektrisk materiel til brug om bord på skibe, fastsætter Søfartsstyrelsen bestemmelser om skibes bygning, udstyr og drift. Af historiske grunde er det klassifikationsselskaberne, der godkender skibe og marineudstyr. Det kan f.eks. være en radar til et skib. En række internationale konventioner, EU-direktiver og Søfartsstyrelsens regulering kræver således, at skibene på disse områder lever op til de krav, som fastsættes af klassifikationsselskaberne. Elektrisk materiel, der er særligt beregnet til brug om bord på skibet, er således ikke omfattet af definitionen i forslagets nr. 1.

Elektrisk materiel, som f.eks. kan anvendes både på et skib eller i en almindelig husholdning, er dog omfattet af definitionen. Det kan f.eks. være en kaffemaskine. Selv om kaffemaskinen kan være specielt konstrueret, så den passer til brug på et skib, vil den være omfattet af definitionen. Det er derfor kun elektrisk materiel, der er særligt beregnet til brug om bord, der ikke er omfattet af definitionen i lovforslagets § 5, nr. 1. Tilsvarende gælder for så vidt angår materiel, der er særligt beregnet til brug i luftfartøjer, i motorkøretøjer eller i køretøjer, der anvendes på jernbanenettet.

Det følger af bekendtgørelse nr. 1407 af 4. december 2017 om anlægs, tilsluttet infrastrukturs og rørledningers konstruktion, indretning og udstyr i forbindelse med offshore olie- og gasaktiviteter m.v., at elektrisk materiel på mobile offshoreanlæg skal være i overensstemmelse med anerkendte normer og standarder på offshoreområdet, jf. § 62, stk. 2, og § 5 i bekendtgørelsen.

Ladestik, der er beregnet til eldrevne motorkøretøjer, idet sådanne ladestik er omfattet af elsikkerhedsloven, omfattes af definitionen elektrisk materiel i dette lovforslag.

Det foreslås i *nr. 4*, at gasmateriel defineres som materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i gasanlæg eller gasinstallationer.

Definitionen stammer fra gassikkerhedsloven, hvor det anføres at gasmateriel, defineres som materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i gasanlæg eller gasinstallationer.

Gasmateriel omfatter både apparater og komponenter i gasanlæg og gasinstallationer med gasteknisk funktion og komponenter, der er beregnet til opbygningen af gasanlæg og gasinstallationer. Det vil f.eks.

sige alle dele fra gaskomfurer over gasrør, fittings og regulatorer til aftræk til kedlen, der anvendes til opvarmning.

Det foreslås i *nr. 5*, at lattergas defineres som en beholder, der i overvejende grad indeholder N₂O, og hvis indhold ikke er beregnet til medicinske formål.

I den gældende produktsikkerhedslov findes der ikke en definition af lattergas. Med lovforslaget foreslås ny og klar regulering af salg af lattergas til forbrugere, jf. lovforslagets kapitel 3.

Den foreslåede definition skal medvirke til at afgrænse patroner og andre former for beholdere med lattergas fra andre produkter. Lattergas sælges i overvejende grad i patroner (lattergaspatroner) indeholdende 8-8,5 gram N₂O, også kendt som dinitrogenoxid eller kvælstofforilte. Lattergas kan imidlertid også sælges i væsentligt større eller mindre mængder end 8-8,5 gram N₂O, og derfor udelades den i almindelighed solgte mængde fra definitionen. Ligeledes foreslås det med definitionen, at det ikke er afgørende, om lattergassen indeholdes i en patron eller i en anden form for beholder.

Indholdet af f.eks. lattergaspatroner er ikke opblandet med ilt og er fremstillet som drivmiddel til f.eks. flødeskumssifoner. Lattergaspatroner og industriel lattergas i øvrigt er derfor ikke produceret med henblik på menneskelig indtagelse som sådan. Dette står i modsætning til medicinsk lattergas, som er opblandet med ilt med henblik på direkte menneskelig indtagelse, og som reguleres i lægemiddellovgivningen.

Lattergas er imidlertid anerkendt som et fødevarerilsætningsstof (E942), der er inkluderet på EU-listen over godkendte fødevarerilsætningsstoffer i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1333/2008 om fødevarerilsætningsstoffer. Lattergas og lattergaspatroner kan derfor lovligt markedsføres og bruges i fødevarer med henblik på menneskelig indtagelse. Specifikationerne for lattergas er i øvrigt fastsat ved Kommissionens forordning (EU) nr. 231/2012.

Det foreslås i *nr. 6*, at produktforordninger defineres som en samlet betegnelse for forordningerne i § 2, stk. 1, nr. 13-15.

Det forventes, at en del af direktiverne i § 2, stk. 1, nr. 1-12 ændres til forordninger, når de skal revideres. Definitionen fastsættes derfor for at fremtidssikre bestemmelserne, så der blot skal foretages ændring i § 2, stk. 1, og denne definitionsbestemmelse, når loven skal ændres som følge af ændringen – forudsat at forordningen følger den nye metode, som de øvrige nyere retsakter fra EU gør.

Til § 5

I § 4 i den gældende lov om indretning m.v. af visse produkter findes i dag en bestemmelse, der stiller krav om, at et produkt skal være i overensstemmelse med reglerne og være sikkert, før det må omsættes, tages i brug eller anvendes. Denne bestemmelse udgør det generelle sikkerhedskrav i disse produktregler. Princippet gør sig gældende i de øvrige love på dette område, men er ikke regelfæstet på samme måde som i lov om indretning m.v. af visse produkter.

Med hjemmel i lov om indretning m.v. af visse produkter er der fastsat nærmere regler for tovbaneanlæg i bekendtgørelse nr. 211 af 14. marts 2018 om indretning m.v. af tovbaneanlæg, personlige værnemidler i bekendtgørelse nr. 210 af 14. marts 2018 om indretning m.v. af personlige værnemidler, trykbærende udstyr i bekendtgørelse nr. 190 af 19. februar 2015 om indretning m.v. af trykbærende udstyr, transportabelt trykbærende udstyr i bekendtgørelse nr. 685 af 10. juni 2013 om indretning m.v. af transportabelt trykbærende udstyr, simple trykbeholdere i bekendtgørelse nr. 1304 af 23. november 2015 om indretning m.v. af simple trykbeholdere, aerosoler i bekendtgørelse nr. 247 af 14. marts 2014 om indretning m.v. af aerosoler, elevatorer i bekendtgørelse nr. 1540 af 10. december 2015 om indretning m.v. af elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, maskiner i bekendtgørelse nr. 693 af 10. juni 2013 om indretning m.v. af maskiner og materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære i bekendtgørelse nr. 1305 af 23. november 2015 om indretning m.v. af materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentiel eksplosiv atmosfære.

§ 4 i lov om indretning m.v. af visse produkter gælder og er direkte anvendelige for de ovennævnte bekendtgørelser, der er udstedt med hjemmel i loven.

Med hjemmel i produktsikkerhedsloven er der fastsat nærmere regler for legetøj i bekendtgørelse nr. 309 af 3. april 2017 om sikkerhedskrav til legetøjsprodukter. Det fremgår af kapitel 4 om de erhvervsdrivendes forpligtelser, at et produkt kun må bringes i omsætning, hvis det er i overensstemmelse med de væsentlige sikkerhedskrav. Fabrikantens, importørens og distributørens forpligtelse til at sikre dette fremgår af henholdsvis §§ 4, 13 og 20. Derudover skal et legetøjsprodukt være korrekt mærket før det bringes i omsætning, jf. § 32.

Med hjemmel i fyrværkeriloven, er der fastsat krav til artiklerne i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler. Med hjemmel i §§ 6, 8 og 9 a, er der fastsat krav for henholdsvis fabrikanter, importører og distributører om, at artikler der bringes i omsætning, skal være i overensstemmelsen med de væsentlige sikkerhedskrav. Derudover findes der § 7 a, stk. 1, et krav om, at fabrikanter skal sikre, at alle artiklerne er i overensstemmelse med reglerne.

Af elsikkerhedsloven fremgår det af § 4, at elektriske materiel ikke må være til fare for personer, husdyr eller ejendom. Samme regel findes for gasmateriel i § 4 i gassikkerhedsloven. I både elsikkerhedsloven og gassikkerhedsloven findes kun dette generelle sikkerhedskrav, og der er derfor hverken i loven eller i bekendtgørelse nr. 1285 af 4. november 2016 om sikkerhed for elektrisk materiel eller i bekendtgørelse nr. 239 af 23. marts 2018 om sikkerhed for gasmateriel, fastsat yderligere sikkerhedskrav.

Det foreslås i § 5, *stk. 1*, at den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt, der bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet, opfylder bestemmelsens nr. 1-3.

Bestemmelsen er udtryk for det almindelige princip om, at ansvaret for produkters overensstemmelse ligger hos den erhvervsdrivende. Den foreslåede bestemmelse skal tydeliggøre, at den erhvervsdrivende har pligt til at gøre en aktiv indsats for, at det produkt, den pågældende bringer i omsætning eller gør tilgængeligt på markedet, lever op til reglerne og er sikkert at anvende. Den erhvervsdrivende kan sikre dette ved forskellige typer af egenkontrol. Der behøver ikke være tale om et decideret kvalitetsledelsessystem. Det er fabrikanten eller importøren, som bringer et produkt i omsætning, og det er distributøren, som gør produktet tilgængeligt på markedet.

Bestemmelsen stiller overordnede krav til produkter. De konkrete krav til det enkelte produkt vil blive nærmere udmøntet i bekendtgørelser, som udstedes i medfør af lovforslagets § 8. Kravene til produkterne tager sigte på at tilvejebringe og sikre et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau. Kravene vil særligt være knyttet til bestemte risici i forbindelse med produktet, f.eks. fysisk og mekanisk modstandsdygtighed, berøringsbeskyttelse, antændelighed, elektriske egenskaber, påvirkning af andre produkter, nøjagtighed m.m., eller til produktets brugsegenskaber, eksempelvis bestemmelser vedrørende materialer, konstruktion, opbygning, fremstillingsproces, holdbarhed og instrukser opstillet af fabrikanten, advarsel og aldersmærkning.

Det foreslås således i *nr. 1*, at den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt opfylder de regler, der er fastsat i denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov.

At et produkt lever op til reglerne, er en bred betegnelse for, at produktet skal opfylde de relevante krav, der stilles til det både i den produktspecifikke lovgivning, herunder ved implementeringen af produktspecifikke direktiver, og mere overordnet i dette lovforslag.

Derudover foreslås det i *nr. 2*, at den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt opfylder regler i produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

Ligesom produktet skal leve op til de nationalt fastsatte regler i bestemmelsens nr. 1, skal den erhvervsdrivende sikre, at produktet lever op til de produktspecifikke forordninger nævnt i § 2, stk. 1, og til markedsovervågningsforordningens bestemmelser som relaterer til dette lovforslags anvendelsesområde.

Det foreslås i *nr. 3*, at den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt ikke indebærer en risiko, når det installeres og vedligeholdes på passende vis og anvendes til den forudsatte anvendelse eller anvendes under forhold, der med rimelighed kan forudses.

Hvorvidt et produkt er sikkert vil blandt andet bero på fabrikantens egen risikovurdering, såvel som en vurdering af, hvad der med rimelighed burde kunne forventes ved et sådant produkt.

For visse produkter vil risiko ikke være et parameter, og *nr. 3* vil derfor kun finde anvendelse for produkter, hvor risiko er relevant.

Det foreslås i *litra a*, at et produkt ikke må indebære en risiko, når det installeres og vedligeholdes på passende vis.

Herudover foreslås i *litra b*, at produktet ikke må indebære en risiko, når det anvendes til den forudsatte anvendelse eller anvendes under forhold, der med rimelighed kan forudses.

Bestemmelsen i stk. 1 indeholder de almindelige, overordnede krav til, hvornår et produkt kan bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet.

Der er således to overordnede betingelser for, at et produkt lovligt kan bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet. Produktet skal opfylde de regler, der er fastsat i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, og det må ikke indebære en risiko, når det installeres og vedligeholdes på passende vis og anvendes til den forudsatte anvendelse eller anvendes under forhold, der med rimelighed kan forudses.

Et produkt frembyder fare, hvis der opstår risiko for sikkerheds- eller sundhedsmæssig fare for brugere, eller produktet udgør en risiko for andre samfundsinteresser, når produktet anvendes under almindelige eller forudsigelige omstændigheder og inden for produktets forventede levetid. Produktet betragtes ikke som farligt, hvis risikoen ved at anvende det er begrænset og acceptabel, og et produkt anses ydermere ikke for at være farligt, alene fordi det er muligt at øge sikkerheden eller skaffe et andet og mere sikkert produkt. Ved vurderingen af om et produkt udgør en risiko, lægges der vægt på produktets egenskaber, herunder dets sammensætning og emballering. Herudover lægges der vægt på betingelser for montering og i givet fald installation og vedligeholdelse. Dertil kommer produktets virkning på andre produkter, hvis det kan forudses anvendt sammen med sådanne produkter og dets præsentationsmåde, mærkning, eventuelle advarsler og anvisninger vedrørende dets anvendelse og bortskaffelse samt alle andre angivelser eller oplysninger om produktet. Slutteligt udgør kategorien af brugere, der anvender produktet, et moment.

Risiko som begreb er et udtryk for sammenhængen mellem sandsynlighed og konsekvens af en uønsket hændelse, hvor sandsynlighed eller hyppighed udtrykkes ved antallet af forekomster af en hændelse, og hvor konsekvensen af en uønsket handling er udtrykt ved den fare, som kan opstå for personer, husdyr og ejendom.

En risiko er acceptabel, når den er forenelig med produktets anvendelse og tager hensyn til et højt beskyttelsesniveau for brugernes sikkerhed og sundhed. Som led i vurderingen skal der blandt andet ses på produktets egenskaber. En kniv skal således være skarp for at fungere efter hensigten, uanset den dermed også er farlig. Det vil imidlertid blive betragtet som en acceptabel risiko, da kniven ellers ikke vil kunne fungere efter hensigten. En risiko kan også være acceptabel, hvis det er muligt at advare på tilstrækkelig måde mod den anvendelse, der gør, at produktet bliver farligt.

Ved vurderingen af om en risiko er acceptabel, må også indgå, hvilken kategori af personer produktet er bestemt for. Eksempelvis må en sut eller tandbørste være konstrueret på en måde, så den ikke volder skade, når den kommer i hænderne på små børn, mens en erfaren hobbymekaniker kan anvende potentielt farlige produkter, så længe de er forsynet med de nødvendige beskyttelsesanordninger, herunder oplysning om risikoen.

Et produkt anses ikke for at frembyde fare, hvis faren er opstået ved brug af produktet på en måde, som fabrikanten ikke med rimelighed har kunnet forudse. Derfor er det en afgørende del af risikovurde-

ringen, om produktet er anvendt til den forudsatte anvendelse eller under forhold, der med rimelig kan forudses. Det betyder, at der ved vurderingen skal tages hensyn til, om produktet er anvendt forkert eller atypisk eller sammen med et andet produkt, der kan resultere i uventede følger. Det gør som udgangspunkt ikke et produkt usikkert og dermed farligt, at der kan opstå skader som følge af brug i strid med de forskrifter, der følger med produktet.

Det foreslås i *stk. 2*, at et produkt, der ikke opfylder *stk. 1*, ikke må installeres, tages i brug eller anvendes.

Bestemmelsen tager sigte på bl.a. installatører og montører af elektrisk materiel, gasmateriel, maskiner og elevatorer. Det er hensigten, at installatøren eller montøren skal foretage en vurdering af, om det pågældende produkt opfylder betingelsen i *stk. 1*, før produktet installeres.

Den foreslåede bestemmelse finder ligeledes anvendelse, hvor det produktspecifikke direktiv også regulerer produkter fremstillet til eget brug. Det kan eksempelvis være en maskine, som en virksomhed selv har fremstillet til et specifikt formål. Denne maskine bliver således ikke bragt i omsætning eller gjort tilgængelig på samme måde som f.eks. produkter, der sælges i en butik. Maskinen bliver fremstillet til eget brug og må ikke installeres, tages i brug eller anvendes, hvis den ikke er i overensstemmelse med reglerne eller udgør en risiko, jf. lovforslagets *stk. 1*.

Af § 11, *stk. 1* i den gældende produktsikkerhedslov følger det, at den erhvervsdrivende straks skal underrette kontrolmyndigheden om de forholdsregler der er truffet, når den erhvervsdrivende ved, at et produkt, denne har gjort tilgængeligt, ikke opfylder reglerne. Tilsvarende følger af § 5, *stk. 3*, i elsikkerhedsloven, som udmøntet i §§ 9, 17 og 22 for henholdsvis fabrikanter, importører og distributører i bekendtgørelse nr. 311 af 30. marts 2016 om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser. På anvendelsesområdet for gassikkerhedsloven findes tilsvarende bestemmelser i gasapparatforordningens artikel 7, *stk. 8*, for fabrikanten, artikel 9, *stk. 7* for importøren og artikel 10, *stk. 4* for distributøren. Efter § 3, nr. 13, i fyrværkeriloven, som udmøntet i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler gælder i §§ 7 c, 8 b og 9 a for henholdsvis fabrikanter, importører og distributører, at erhvervsdrivende skal underrette kontrolmyndigheden, hvis denne har viden eller burde have viden om, at et produkt ikke opfylder kravene. På baggrund af bemyndigelserne i lov om indretning m.v. af visse produkter henholdsvis § 6, *stk. 3*, nr. 8, for fabrikanter, § 8, *stk. 3*, nr. 7, for importører, samt § 9, *stk. 3*, nr. 5, er der fastsat krav om, at erhvervsdrivende skal underrette kontrolmyndigheden, hvis den erhvervsdrivende finder eller har grund til at tro, at produktet ikke lever op til reglerne. Kravene er fastsat på følgende produktområder: elevatorer, trykbærende udstyr, transportabelt trykbærende udstyr og simple trykbeholdere.

Det foreslås i *stk. 3*, at får en erhvervsdrivende viden om, at et produkt, som vedkommende har bragt i omsætning eller har gjort tilgængeligt på markedet, ikke opfylder *stk. 1*, nr. 3, skal denne straks underrette kontrolmyndigheden herom og træffe de nødvendige foranstaltninger.

Oplysningerne skal blandt andet gøre det muligt præcist at identificere det pågældende produkt eller produktparti, og skal til det formål indeholde oplysninger, der kan være nyttige for at finde frem til produktet, f.eks. lister over hvem produktet er solgt til. Samtidig skal orienteringen indeholde en nærmere beskrivelse af, på hvilke punkter produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne og den risiko, som produktet frembyder.

Pligten til at orientere kontrolmyndigheden påhviler alle erhvervsdrivende led i afsætningen af produktet, det vil sige både fabrikanter, importører, distributører, handelsagenter, detailforhandler og andre led i omsætningskæden.

Bestemmelsen afgrænses af det almindelige forbud mod at udsætte andre for selvinkriminering, som det blandt andet kan udledes af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 og § 10 i lov nr. 442 af 9. juni 2004 om retssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter

(retssikkerhedsloven). Er der konkret mistanke om, at det af oplysningerne i underretningen vil fremgå, at den pågældende har begået noget strafbart, kan det således ikke kræves, at oplysningerne udleveres.

Det følger af § 3 a, i lov om indretning m.v. af visse produkter, at lovens kapitel 2 om forpligtelser ikke finder anvendelse, i det omfang der i en forordning er fastsat bestemmelser om forpligtelser for fabrikanter, importører og distributører m.fl.

Det foreslås i *stk. 4*, at stk. 1-3 ikke finder anvendelse, i det omfang der i en forordning er fastsat bestemmelser om forpligtelser for erhvervsdrivende.

Bestemmelserne i § 5, stk. 1-3, vedrører erhvervsdrivendes forpligtelser. Den foreslåede bestemmelse i stk. 4 indebærer, at stk. 1-3 ikke gælder for erhvervsdrivendes forpligtelser i relationer til produkter omfattet af lovforslaget, hvis der i EU-forordninger er fastsat bestemmelser om samme forhold. På den måde sikres det, at lovforslagets § 5 ikke er i strid med EU-retten.

Til § 6

I § 6, stk. 2, i den gældende produktsikkerhedslov fremgår det, at et produkt formodes at være sikkert, jf. § 4, nr. 1, når det er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med de sikkerheds- og sundhedsmæssige krav, der er fastsat i nationale standarder, som gennemfører europæiske standarder, hvis referencer er offentliggjort af Kommissionen i EU-Tidende. Offentliggørelsen skal være sket i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed.

I § 8, stk. 1, i elsikkerhedsloven fremgår det, at hvis regelgrundlaget henviser til standarder, anses sikkerhedskravet efter loven for opfyldt, hvis produktet er fremstillet i overensstemmelse med disse standarder. Tilsvarende gør sig gældende i § 7, stk. 1, i gassikkerhedsloven hvor det er fastsat, at hvis reglerne henviser til anerkendte standarder, anses sikkerhedskravet for opfyldt, hvis disse standarder er fulgt.

I § 5, stk. 2, i den gældende lov om indretning m.v. af visse produkter fremgår det, at et produkt formodes at være sikkert, når det er fremstillet i overensstemmelse med harmoniserede standarder, hvis referencer er offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende.

En tilsvarende bestemmelse findes ikke i fyrværkeriloven. Denne regel findes derimod i § 6, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, hvor det fremgår, at fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler formodes af opfylde de væsentlige sikkerhedskrav, hvis de er i overensstemmelse med de danske standarder, der gennemfører de harmoniserede standarder, hvis referencer er offentliggjort af Kommissionen i EU-tidende.

Det foreslås i § 6, *stk. 1*, at et produkt formodes at være i overensstemmelse med denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, når det er fremstillet i overensstemmelse med standarder, hvis referencer er offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende.

Der er tale om en formodningsregel. Den betyder i praksis, at når en erhvervsdrivende har fremstillet sit produkt i overensstemmelse med de standarder, der er anført i EU-tidende som gældende for denne type produkt, så er produktet ”compliant”, det vil sige i overensstemmelse med reglerne.

I § 5, stk. 1, i den gældende lov om indretning m.v. af visse produkter fremgår det, at et produkt formodes at være sikkert, når det er fremstillet i overensstemmelse med harmoniserede standarder, hvis referencer er offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende.

Formodningsreglen vil blive uddybet i de produktspecifikke bekendtgørelser, der fastsættes med hjemmel i lovforslagets § 8, da der er enkelte områder, som afviger en smule fra dette udgangspunkt.

Det foreslås i *stk. 2*, at et produkt formodes at være i overensstemmelse med denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, når det, hvis relevant, er forsynet med overensstemmelsesmærkning, og hvor det er påkrævet, er ledsaget af en overensstemmelseserklæring.

Overensstemmelsesmærkning er typisk CE-mærket, der sættes på bl.a. maskiner, elektrisk materiel og legetøj, eller spejlvendt epsilon (3), der sættes på aerosolbeholdere.

Når overensstemmelsesmærkningen er anbragt på et produkt, og overensstemmelseserklæringen er vedlagt, angiver det, at den fysiske eller juridiske person, der har anbragt mærket, har sikret sig, at produktet opfylder alle relevante regler, og at det er blevet underkastet de relevante procedurer for overensstemmelsesvurdering. Når et produkt har været igennem denne proces og er forsynet med overensstemmelsesmærkning, formodes produktet at opfylde alle bestemmelser i de relevante regler, hvor mærkningen er beskrevet.

Kravet om overensstemmelseserklæring gælder ikke aerosolbeholdere, som omfattes af direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler.

Hvis et produkt er omfattet af andre direktiver, der vedrører andre aspekter, som ligeledes foreskriver anbringelsen af overensstemmelsesmærkning, angiver mærkningen, at produktet også opfylder bestemmelserne i disse andre direktiver.

Kontrolmyndighederne må ikke indføre begrænsninger i salg og ibrugtagning af produkter, som er forsynet med overensstemmelsesmærkning, medmindre sådanne foranstaltninger kan begrundes med produktets manglende opfyldelse af de relevante krav.

Til § 7

For forbrugerprodukter er der i de specielle bemærkninger til § 1 i den gældende produktsikkerhedslov nævnt, at hvis et produkt, der er leveret i tilknytning til en tjenesteydelse, vurderes at være farligt, vil produktet fortsat være omfattet af loven. Denne formulering har dannet grundlag for en praksis om, at i en udlejningssituation skal det udlejede produkt være sikkert, hver gang det udlejes.

På elsikkerhedslovens og gassikkerhedslovens områder findes der i de gældende bekendtgørelser om installationer regler, om at udlejer skal sikre vedligeholdelsen af el- og gasprodukter, der anvendes til udlejning, så de ikke udgør en fare for personer, husdyr eller ejendom.

Som noget nyt foreslås det i § 7, *stk. 1*, at den, der som privatperson eller i sameje med andre privatpersoner, stiller et produkt til rådighed for andre mod vederlag eller anden modydelse, skal vedligeholde produktet i henhold til fabrikantens anvisninger.

Formålet med bestemmelsen er at imødekomme deleøkonomi-konstellationer. Det forventes, at der inden for kort tid vil komme flere udlejningskoncepter, hvor det som privatperson f.eks. vil være muligt at leje en hækklipper eller en slagboremaskine af en anden privatperson i nabolaget, så den enkelte ikke behøver at eje produktet selv. I dag findes allerede eksempler på, at familiemedlemmer eller naboer slår sig sammen om at købe et produkt og skiftes til at benytte det. Det gør sig f.eks. gældende ved køb af haveredskaber og snerydningsudstyr, men også faststillede og andre produkter, som ikke anvendes så ofte.

Private er omfattet af bestemmelsen i det omfang, de modtager en form for vederlag eller anden modydelse for at stille produktet til rådighed. Andre modydelser kunne eksempelvis være point, der kan bruges til at leje produkter hos andre.

Bestemmelsen omfatter ikke de tilfælde, hvor en privatperson eksempelvis låner sin grill til sin nabo. Her gælder de almindelige erstatningsretlige principper.

I *stk. 2* foreslås det, at den juridiske person, der stiller et produkt til rådighed mod vederlag eller vederlagsfrit, skal sikre, at produktet vedligeholdes i henhold til fabrikantens anvisninger, og at produktet er egnet til denne anvendelse.

En juridisk person kan være en virksomhed i selskabsform, men det kan også være eksempelvis en grundejerforening, fond eller sportsklub.

Denne bestemmelse er primært rettet mod deleøkonomiske tjenesteudbydere, der selv ejer de produkter, der udlånes eller udlejes. Det er underordnet, om produktet stilles til rådighed gratis, mod betaling eller

anden form for modydelse. I denne sammenhæng skal anvendelsen forstås på den måde, at det skal sikres, at det produkt, der stilles til rådighed, er egnet til at blive brugt mange gange og af forskellige brugere.

Visse produkter på lovforslagets område er tillige dækket af § 30 i arbejdsmiljøloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1084 af 19. september 2017, om bl.a. apparater, redskaber, maskiner, tekniske hjælpemidler og personlige værnemidler. Lovforslaget ændrer ikke på dette. Reglen skal alene udfylde, hvor der ikke findes regler for produktet i forvejen. Det gælder f.eks. hoppeborge, der udlejes til børnefødselsdage eller en foodtruck med gasapparater, der udlejes til en kok eller lignende.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at ved erhvervsmæssig udlejning af et produkt skal udlejer sikre, at det udlejede er vedligeholdt og i overensstemmelse med reglerne.

Visse produkter på lovforslagets område er tillige dækket af § 30 i arbejdsmiljølovens om bl.a. apparater, redskaber, maskiner, tekniske hjælpemidler og personlige værnemidler. Det er ikke intentionen at ændre på dette.

Reglen skal alene udfylde, hvor der ikke findes regler for produktet i forvejen. Det gælder f.eks. hoppeborge, der udlejes til børnefødselsdage eller en foodtruck med gasapparater, der udlejes til en kok eller lignende.

Ved erhvervsmæssig udlejning forstås, at udlejer af produktet handler i erhvervsøjemed. Det er uden betydning, om lejeren er en forbruger eller en bruger, der skal anvende produktet erhvervsmæssigt.

Om produkt er i overensstemmelse med reglerne beror på en vurdering af om produktet lever op til reglerne i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov og regler i produktforordningerne.

I *2. pkt.*, foreslås det, at udlejer desuden skal instruere brugeren af produktet i sikker anvendelse af det udlejede.

Bestemmelsen medfører, at udlejer forpligtes til at instruere brugeren i sikker brug af produktet, når udlejningen sker. Heri ligger også en forpligtelse til at sikre, at produktet er egnet til udlejningsformålet. For visse produkter har det stor betydning, om produktet er beregnet til professionel brug og udlejning eller til almindelige forbrugeres private eje, de kan f.eks. være konstrueret sådan at almindelig anvendelse kun er nogle enkelte gange om året. Det vil typisk fremgå af brugsanvisningen, hvilken type brug produktet er fremstillet til.

Til § 8

I § 30 i den gældende produktsikkerhedslov findes bemyndigelse til at fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre eller anvende EU-retsakter om sikkerhedskrav til legetøj og produkter, der på grund af ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte regler til gennemførelse af kommissionsbeslutninger, der vedrører produkter omfattet af produktsikkerhedsdirektivet. Hvis produkter, der omfattes af en kommissionsbeslutning, hører under et andet ministerium, fastsættes reglerne af den pågældende minister. Hjemlen i lovens § 30 er anvendt til at fastsætte legetøjsbekendtgørelsen, nr. 309 af 3. april 2017 og bekendtgørelse nr. 1116 af 12. december 2003 om sikkerhedskrav til legetøj og produkter, som på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med levnedsmidler. Bestemmelsen hjemler endvidere gennemførelse af kommissionsbeslutninger, der er truffet i medfør af artikel 13 i produktsikkerhedsdirektivet, inden for 20 dage. Hvis Kommissionen konstaterer, at en bestemt produktkategori udgør en risiko for brugernes sikkerhed og sundhed i flere medlemsstater, kan den vedtage en beslutning, som pålægger medlemsstaterne en forpligtelse til at gribe ind over for de pågældende produkter. Det kan f.eks. kræves, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at det i forbindelse med salget af et produkt angives hvilke særlige forholdsregler, brugeren skal iagttage, for at produktet kan anses for sikkert.

I § 5 i elsikkerhedsloven bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte regler om elektrisk materiel,

fastsætte krav om dokumentation for det elektriske materiel og fastsætte regler, der gennemfører EU-regulering om elektrisk materiel. I de særlige bemærkninger til bestemmelsen begrænses hjemlen til alene at omfatte implementering og eventuelle ændringer af direktiver om elektrisk materiel (herunder eksempelvis Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser).

I § 5 i den gældende gassikkerhedslov bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte regler om gasmateriel, fastsætte krav om dokumentation for gasmateriellet og til at fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen af gasapparatforordningen i Danmark. Heller ikke her er der hjemmel til at implementere afgørelser fra Kommissionen.

Fyrværkeriloven indeholder i § 1, stk. 3, og 5, § 2, nr. 5, § 3, nr. 2, 3, og 13 og § 5 nr. 1, 2 og 4, bemyndigelser, der alle vedrører fastsættelse af krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, salg og markedsføring heraf og implementering af EU-retsakter.

Bemyndigelsesbestemmelserne i lov om indretning m.v. af visse produkter findes dels i § 4, stk. 3, hvorefter ministeren kan fastsætte nærmere krav til produktet, dels i § 6, stk. 3, § 8, stk. 3, § 9, stk. 3, og § 11, som bemyndiger til at fastsætte krav til de erhvervsdrivende og om dokumentation, mærkning og krav om orientering af kontrolmyndigheden ved farlige produkter. Derudover findes der i § 13 bemyndigelse til at fastsætte regler om, at kontrolmyndigheden skal underrette Kommissionen og de øvrige medlemsstater om resultaterne af kontrollen, og om de foranstaltninger, som kontrolmyndigheden har pålagt de i lovens §§ 6-11 nævnte personer at træffe, hvis kontrolmyndigheden finder, at et produkt ikke er i overensstemmelse med gældende krav. Efter § 20, stk. 2 og 3, kan erhvervsministeren fastsætte regler om udpegning af bemyndigede organer. I henhold til § 21 kan der fastsættes regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve retsakter vedtaget af Den Europæiske Unions institutioner vedrørende produkter omfattet af denne lov.

For at skabe det bedst mulige administrationsgrundlag foreslås det, at bemyndigelserne samles i lovforslagets § 8, og at de relevante EU-retsakter ligeledes gennemføres med hjemmel i denne bestemmelse.

Det bemærkes, at der for området for generel produktsikkerhed bliver en anden struktur end hidtil. Produktsikkerhedsdirektivet er i gældende ret implementeret ved produktsikkerhedsloven. Direktivet implementeres delvist ved dette lovforslag, mens de resterende krav til de erhvervsdrivende og produktspecifikke regler kommer til at fremgå af en bekendtgørelse fastsat i medfør af den foreslåede § 8.

Det foreslås derfor i § 8, *stk. 1*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om de sikkerhedsmæssige, tekniske og formelle krav til et produkt, herunder krav til et produkts egenskaber, udførelse, mærkning og markedsføring.

Bestemmelsen vil hjemle fastsættelse af bekendtgørelser, der enten implementerer eller gennemfører EU-retsakter om produkter omfattet af lovforslagets anvendelsesområde, jf. § 2, stk. 1, eller fastsætter krav til produkter, der ikke er omfattet af EU-lovgivning, jf. lovforslagets § 2, stk. 2.

Den overordnede plan for de bekendtgørelser, der skal fastsættes med hjemmel i dette lovforslag, er, at der fastsættes en bekendtgørelse for hvert produktområde, dog med den undtagelse, at der kan fastsættes bekendtgørelser på tværs af områderne, hvor dette giver mening. Det kunne f.eks. være for bemyndigede organer, hvis opgaver kan foregå på tværs af produktområder.

Bemyndigelsen skal bl.a. anvendes til at fastsætte nærmere regler, der uddyber formodningsreglen i forslaget § 6 og kravene i § 5. Herudover skal bemyndigelsen bruges til at fastsætte sikkerhedskrav til produkterne og krav til dokumentation, vejledning og mærkning, herunder også sprogkrav.

Begrebet markedsføring skal forstås i sammenhæng med EU-direktiverne og er en samlet betegnelse for det at bringe et produkt i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til de erhvervsdrivende, som er forpligtede i henhold til denne lov.

Bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte nærmere regler og forpligtelser for de erhvervsdrivende. De erhvervsdrivende kan både være fabrikanter, importører og distributører, men kan eksempelvis også være handelsagenter, udbydere af distributionstjenester, udbydere af informationssamfundstjenester eller andre aktører, der handler erhvervsmæssigt.

Bemyndigelsen kan anvendes til at fastsætte regler om en fabrikants forpligtelser til at fremstille produkter i overensstemmelse med de sikkerhedsmæssige og tekniske krav, som fremgår af lovforslaget, regler fastsat i medfør af dette lovforslag, produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen for så vidt angår dette lovforslags anvendelsesområde.

Der vil også kunne fastsættes regler om forpligtelser for importører om at sikre, at lovens regler overholdes, hvis en importør har til hensigt at bringe et produkt i omsætning fra en fabrikant uden for EU, og denne fabrikant ikke har iagttaget de relevante krav i harmoniseringslovgivningen og herunder ikke har overensstemmelsesmærket produktet.

Derudover vil bemyndigelsen også kunne anvendes til at lave regler om en fabrikants mulighed for at udpege en bemyndiget repræsentant, hvilket vil sige, at en fysisk eller juridisk person kan udpeges til at handle i fabrikantens sted. Hvis den foreslåede bemyndigelse anvendes hertil, skal overdragelsen af opgaver fra fabrikanten til repræsentanten være udtrykkelig og ske skriftligt, navnlig for at definere indholdet af opgaverne og afgrænsningen af repræsentantens beføjelser.

Den foreslåede bemyndigelse skal også sikre, at det fortsat er en mulighed for erhvervsdrivende at udpege en bemyndiget repræsentant i relation til de produkter, som ikke er omfattet af EU-harmoniseringslovgivning, der er angivet i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 5.

Ovenstående er ikke en udtømmende liste over hvilke krav til de erhvervsdrivende, der kan fastsættes efter den foreslåede bemyndigelse i *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve retsakter vedtaget af Den Europæiske Unions institutioner vedrørende produkter, der er omfattet af denne lov.

Bestemmelsen skal sikre, at der kan foretages den nødvendige tilpasning af lovgivningen på baggrund af relevante EU-retsakter.

Fra tid til anden kan det være nødvendigt at opdatere f.eks. et direktiv eller en forordning, så indholdet afspejler udviklingen inden for det pågældende produktområde eller med henblik på at sikre, at det gennemføres korrekt. Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at reguleringen af produkter kan tilpasses delegerede retsakter eller gennemførelsesretsakter, der vedtages af Kommissionen. På den baggrund kan fastsatte regler, som implementerer eller supplerer EU-retsakter, som fremgår af lovforslagets § 2, stk. 1, ændres i overensstemmelse med den pågældende EU-retsakt.

Ligeledes kan bestemmelsen anvendes til at gennemføre afgørelser fra Kommissionen vedrørende bestemte produkter, som er omfattet af lovforslagets anvendelsesområde. Bestemmelsen viderefører dermed princippet i § 30 i den gældende produktsikkerhedslov der hjemler gennemførelse af kommissionsafgørelser, der er truffet i medfør af artikel 13 i produktsikkerhedsdirektivet. Hvis Kommissionen konstaterer, at en bestemt produktkategori udgør en risiko for brugernes sikkerhed og sundhed i flere medlemsstater, kan den vedtage en afgørelse, jf. TEUF artikel 288, som pålægger medlemsstaterne at gribe ind over for de pågældende produkter. Det kan f.eks. kræves, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at det i forbindelse med salget af et produkt angives hvilke særlige forholdsregler, brugeren skal iagttage, for at produktet kan anses for sikkert. Med bestemmelsen er det muligt at gennemføre disse afgørelser i dansk ret inden for 20 dage efter deres vedtagelse, hvilket følger af produktsikkerhedsdirektivet, jf. artikel 13, stk. 4.

Hvis en kontrolmyndighed ikke i almindelighed er bemyndiget til at udstede regler på ministerens vegne inden for det pågældende særlovsområde, vil der, i forhold til muligheden for at kunne effektuere kommissionsafgørelser inden for en frist på 20 dage, kunne gives den relevante kontrolmyndighed en konkret bemyndigelse til at udstede de nødvendige regler med hjemmel i § 8, stk. 1. Der bør således ikke være begrænsninger i de kompetencer, en myndighed har fået tilført, der bevirker, at det ikke er muligt at gennemføre kommissionsafgørelser inden for den givne frist. De relevante kontrolmyndigheder bør i stedet søge på forhånd at tage stilling til, hvordan gennemførelse af kommissionsafgørelser inden for deres særlovsområde kan ske inden for fristen.

Til § 9

Lattergas er ikke omfattet af produktspecifik regulering og er derfor omfattet af de generelle krav i den gældende produktsikkerhedslov. Sikkerhedsstyrelsen udøver i dag kontrol på området efter §§ 4, 5 og 13 i produktsikkerhedsloven.

Det betyder, at Sikkerhedsstyrelsen alene fører kontrol med salg af lattergas, som åbenlyst sælges til beruselsesformål. Efter styrelsens vurdering er det vanskeligt at bevise, hvornår salg af lattergaspatroner sker til beruselsesformål. På den baggrund ønsker regeringen at tage yderligere skridt for at komme salg af lattergaspatroner til beruselsesformål til livs, og det skal bl.a. ske ved hjælp af en aldersbegrænsning.

Der er ikke i produktsikkerhedsloven eller i anden regulering fastsat regler om mængdebegrænsning ved salg og markedsføring af lattergas eller om mængdebegrænsning ved indførsel af lattergas fra andre lande.

Det foreslås i § 9, stk. 1, at det er forbudt at sælge mere end 17 gram lattergas til hver enkelt forbruger pr. dag, jf. dog stk. 2.

Bestemmelsen angiver den præcise mængde af lattergas (N₂O), som lovligt kan sælges til hver enkelt forbruger pr. dag. Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 medfører således, at der alene må sælges 17 gram lattergas til hver enkelt forbruger, som er fyldt 18 år, pr. dag, da det følger af stk. 2, at lattergas ikke må sælges eller markedsføres til forbrugere under 18 år.

Mængdebegrænsningen svarer til 2 små lattergaspatroner indeholdende hver ca. 8-8,5 gram lattergas. Det er dog uden betydning, om de i alt tilladte 17 gram lattergas sælges i en eller flere beholdere. Lattergas kan således sælges i andre beholdere, som indeholder mere eller mindre lattergas end små lattergaspatroner.

Indholdet af lattergas i små lattergaspatroner varierer i dag i mindre omfang afhængigt af fabrikanten. Derfor foreslås det, at der tillades salg af op til i alt 17 gram lattergas, som dermed kan rumme indholdet af 2 små lattergaspatroner, selvom en fabrikant f.eks. måtte vælge at producere lattergaspatroner indeholdende 8,5 gram lattergas. Forslaget skal derfor imødekomme, at nogle fabrikanter producerer små lattergaspatroner, som ikke indeholder nøjagtigt præcist samme mængde lattergas. Mængdebegrænsningen fastsættes således med udgangspunkt i, at der bør kunne sælges højst 2 små lattergaspatroner i det omfang, at det samlede indhold af lattergas maksimalt er 17 gram.

Derudover fastsættes mængdebegrænsningen på baggrund af en afvejning af, at forbrug af blot en enkelt lattergaspatron er sundhedsskadelig efter Sundhedsstyrelsens vurdering, men at det ligeledes skal være muligt for forbrugere at købe lattergas til legitime formål, herunder til flødeskumssifoner til brug i køkkener. Derfor forbydes salg af lattergas, der overstiger den ovenfor anførte mængde, som vurderes ikke at kunne rummes af legitime formål.

Det foreslås i stk. 2, at lattergas ikke må sælges eller markedsføres i Danmark til forbrugere under 18 år.

Med bestemmelsen gøres salg og markedsføring af lattergaspatroner til forbrugere under 18 år ulovligt. Sundhedsstyrelsens udgivelse "Lattergas fra gaspatroner – Udbredelsen blandt elever på ungdomsuddannelser" fra 19. november 2019 peger på, at der i Danmark og især i hovedstadsregionen er et højt

antal af unge, der har prøvet er inhalere lattergas. Bestemmelsen skal derfor tjene som en beskyttelse mod risikoen og det potentielle misbrug, som nogle unge under 18 år kan udvikle ved anvendelse af lattergas til beruselsesformål. Derudover er hensigten med bestemmelsen at fjerne den bevismæssige usikkerhed, der hidtil har været på området. Dermed vil alle tilfælde, hvor der sælges lattergas til forbrugere under 18 år, være en ulovlig handling, som kan straffes med bøde, jf. lovforslagets § 42, stk. 1, nr. 3.

Det foreslås, at bestemmelsen skal gælde uanset, om der er tale om erhvervsdrivende eller forbrugere, som sælger lattergas. Dermed vil der ikke alene være tale om forbud i relation til almindeligt detailsalg i overensstemmelse med købelovens definition af forbruger køb i almindelighed. Bestemmelsen betyder, at en forbruger ikke må sælge lattergas til en anden forbruger, hvis salget er i strid med aldersgrænsen.

Ligeledes indebærer bestemmelsen, at der med salg og markedsføring omfattes enhver tilgængeliggørelse af lattergas til forbrugere.

Sælger er ansvarlig for at sikre, at en forbruger, som køber lattergas, ikke er under 18 år. Sælgeren kan således kræve fremvisning af gyldig billedlegitimation, hvis sælgeren er i tvivl om, at forbrugeren er fyldt 18 år.

Det forudsættes, at kontrolmyndigheden kan føre kontrol med den foreslåede bestemmelse i § 9 efter bestemmelserne i lovforslagets §§ 14-16, og at told- og skatteforvaltningen kan yde bistand til gennemførelsen af kontrol efter lovforslagets § 30.

Der henvises til pkt. 2.6.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 10

Det foreslås i § 10, stk. 1, at forbrugere ikke må indføre mere end 17 gram lattergas til Danmark pr. dag, jf. dog stk. 2.

Bestemmelsen om en lovlig indførselsmængde skal medvirke til at sikre, at lattergas ikke købes i store mængder i andre lande af forbrugere med henblik på indførsel til Danmark. Det vurderes således ikke at være hensigtsmæssigt, hvis forbrugere lovligt kan købe lattergas i andre lande for herefter eksempelvis selv at anvende lattergassen til beruselsesformål eller for at videresælge lattergas til andre forbrugere.

Det foreslås i stk. 2, at lattergas ikke må indføres til Danmark af forbrugere under 18 år.

Den foreslåede mængdebegrænsning for indførsel i stk. 1 gælder således ikke for personer under 18 år, hvor indførsel af lattergas er forbudt.

I forlængelse af stk. 1 foreslås det, at forbrugere under 18 år ikke skal kunne indføre lattergas til Danmark. Bestemmelsen skal sikre, at forbrugere under 18 år ikke omgår lovforslagets § 9, stk. 2, ved lovligt at købe eller hente lattergas i udlandet for derefter at medbringe, sende eller på anden måde indføre lattergas til Danmark.

Det forudsættes, at kontrolmyndigheden kan føre kontrol med den foreslåede bestemmelse i § 10 efter bestemmelserne i lovforslagets §§ 14-16, og at told- og skatteforvaltningen kan yde bistand til gennemførelsen af kontrol efter lovforslagets § 30.

Der henvises til pkt. 2.6.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 11

Der er ikke i produktsikkerhedsloven eller i anden regulering fastsat særlige regler om salg og markedsføring af lattergas til forbrugere fra udsalgssteder, hvor der sælges andre specifikt angivne varer.

Det foreslås i § 11, at det er forbudt at sælge lattergas til forbrugere fra udsalgssteder, hvor der sælges alkohol, tobaksvarer, tobakssurrogater, urtebaserede rygeprodukter eller elektroniske cigaretter og genopfyldningsbeholdere med og uden nikotin.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at lattergas anvendes til legitime formål. Lattergas er ikke beregnet til direkte menneskelig indtagelse, men alene som et fødevarer til sætningstof, og Sundhedsstyrelsen

advarer om, at der er en forøget risiko for iltmangel og i værste fald kvælning, hvis lattergas indtages samtidig med f.eks. alkohol, da alkohol påvirker hjernens evne til at reagere på iltmangel.

Det foreslås derfor, at lattergas ikke må sælges på steder, hvor der sælges rusmidler som alkohol i form af f.eks. øl, vin eller spiritus, eller hvor der sælges tobaksvarer (produkter, som kan anvendes, og som helt eller delvist består af tobak, uanset om den er generisk modificeret samt varer, der fortrinsvist benyttes i forbindelse med tobaksrygning), tobakssurrogater (produkter med indhold af nikotin, der ikke er tobaksvarer, jf. § 2, nr. 2, i lov om tobaksvarer m.v., eller elektroniske cigaretter, jf. § 2, nr. 1, i lov om elektroniske cigaretter m.v., og som ikke er godkendt ved en markedsføringstilladelse efter lov om lægemidler eller EU-retlige regler om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse af humanmedicinske lægemidler, samt udstyr, der er beregnet til at anvende sammen med disse produkter) eller urtebaserede rygeprodukter (produkter baseret på planter, urter eller frugter, som ikke indeholder tobak, og som kan forbruges via en forbrændingsproces).

I forlængelse heraf foreslås det, at lattergas heller ikke må sælges, hvor der sælges elektroniske cigaretter (et produkt, der kan anvendes til forbrug af nikotinholdig eller ikke-nikotinholdig damp gennem et mundstykke, eller dele af et sådant produkt, herunder en patron, en genopfyldelig tank og en anordning uden patron eller genopfyldelig tank. Elektroniske cigaretter kan være til engangsforbrug eller genopfyldelige ved hjælp af en genopfyldningsbeholder og en genopfyldelig tank eller genlades med engangspatroner).

Salg af lattergas på steder, hvor ovennævnte produkter markedsføres, kan give forbrugere et uhensigtsmæssigt indtryk af, at lattergas kan anvendes til beruselsesformål. Forslaget indebærer på den baggrund, at lattergas alene bør sælges på steder, hvor lattergassen kan indgå som en naturlig del af produktporteføljen, hvilket eksempelvis er isenkrambutikker eller specialforretninger, som primært sælger lattergas.

Det forudsættes, at kontrolmyndigheden kan føre kontrol med den foreslåede bestemmelse i § 11 efter bestemmelserne i lovforslagets §§ 14-16.

Salg af lattergas i strid med den foreslåede § 11 sanktioneres efter lovforslagets § 42, stk. 1, nr. 3.

Der henvises til pkt. 2.6.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 12

Der er ikke i produktsikkerhedsloven eller i anden regulering fastsat regler om et alderskontrollsystem ved salg af lattergas på internettet.

Det foreslås i § 12, stk. 1, at forhandlere af lattergas skal ved forbrugerrettet internethandel drive et effektivt alderskontrollsystem.

Sikkerhedsstyrelsen har igennem markedsovervågningen af lattergas igennem flere år konstateret, at lattergas er let tilgængeligt at købe på internettet, herunder også på mange danske hjemmesider. Erhvervsministeriet vurderer derfor, at der er et væsentligt behov for et alderskontrollsystem i forbindelse med salg af lattergas på internettet.

Alderskontrollsystemet vil derfor skulle benyttes ved handel over internettet. Bestemmelsen indebærer et krav til forhandlerne om at sikre et system, der effektivt verificerer køberens alder. Det er således ikke tilstrækkeligt med en pop-up boks, der spørger, om den besøgende er over 18 år, som det ses på nogle hjemmesider i dag. På den måde skal det sikres, at personer under 18 år ikke kan købe lattergas.

Det foreslåede alderskontrollsystem er udtryk for, at myndighederne skal have de bedste muligheder for at håndhæve aldersgrænsen for salg af lattergas.

Samtidig skal det sikres, at den rette tilgængelige løsning til et alderskontrollsystem kan implementeres hos forhandlere af lattergas, inden kravet sættes i kraft. Derfor er det med lovforslagets § 43, stk. 4, foreslået, at erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af kravet om et alderskontrollsystem.

Kravet om et alderskontrollsystem træder således ikke i kraft samtidig med resten af lovforslaget.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om alderskontrollsystemet nævnt i *stk. 1*, herunder om de nærmere krav til systemet, og om forhandleres pligt til at give kontrolmyndigheden oplysninger om systemets indhold og anvendelse.

Bestemmelsen kan bl.a. anvendes til at fastsætte krav til, hvordan systemet på sikker vis kan kontrollere, at købere er over 18 år. Bemyndigelsen kan imidlertid alene anvendes til at fastsætte regler i det omfang, der er nødvendigt for at sikre, at lattergas ikke sælges til forbrugere under 18 år.

Det er ikke hensigten, at der vil blive udviklet en central løsning, som sælgere kan benytte til alderskontrol ved salg af lattergas. Det vil således være den enkelte sælgers ansvar at have et alderskontrollsystem, der effektivt kan anvendes til at verificere køberes alder i forbindelse med et salg til en forbruger.

Det forudsættes, at reglerne, som vil kunne fastsættes i medfør af *stk. 2*, kan blive strafbelagt i medfør af lovforslagets § 42, *stk. 6*. Efter § 42, *stk. 6*, kan det i regler fastsat i medfør af den lov fastsættes, at overtrædelse af reglerne straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* er ligeledes omfattet af lovforslagets § 43, *stk. 4*. Bestemmelsen medfører således, at erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af bemyndigelsen til at fastsætte nærmere regler om alderskontrollsystemet, hvilket forventes at ske, når den rette tilgængelige løsning til et alderskontrollsystem kan implementeres hos forhandlere af lattergas.

Der henvises til pkt. 2.6.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 13

Der er ikke i produktsikkerhedsloven eller i anden regulering fastsat særlige regler om kontrol med salg og markedsføring af lattergas til forbrugere.

Lovforslagets kapitel 4 om kontrol indeholder en række bestemmelser, der vedrører kontrolmyndighedens mulighed for at føre kontrol med produkter, som er omfattet af lovforslaget. Når lattergas indeholdes i en patron eller anden beholder og markedsføres som et produkt, er det omfattet af produktsikkerhedsdirektivet, jf. lovforslagets § 2, *stk. 1*, nr. 1. Der henvises til pkt. 2.6.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 13, *stk. 1*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om kontrol med salg og markedsføring af lattergas til forbrugere, herunder om udstedelse af forbud og påbud.

Efter Erhvervsministeriets vurdering er det ikke tilstrækkeligt, hvis der kun kan føres kontrol med, at de beholdere, som indeholder lattergas, er i overensstemmelse med produktkravene, som følger af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed. Erhvervsministeriet vurderer i den forbindelse, at f.eks. de hyppigt solgte små lattergaspatroner indeholdende ca. 8-8,5 gram lattergas i udgangspunktet er sikre og overensstemmende produkter, når de anvendes i overensstemmelse med deres tiltænkte formål. Det samme vil formentlig være tilfældet med andre beholdere, som indeholder lattergas.

Flere af kontrolbestemmelserne i lovforslagets kapitel 4 kan finde anvendelse også på andre krav end de egentlige produktkrav til lattergas, som nævnes i afsnittet ovenfor. Efter lovforslagets § 14, *stk. 3*, fører kontrolmyndigheden således kontrol med, at bl.a. denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov overholdes.

Erhvervsministeriet vurderer dog, at det er nødvendigt med en bemyndigelse, der sikrer, at Sikkerhedsstyrelsen effektivt kan føre kontrol med de foreslåede tiltag vedrørende salg af lattergas til forbrugere. Den foreslåede bestemmelse i § 13, som supplerer lovforslagets kapitel 4, medfører således, at der kan fastsættes kontrolbestemmelser særligt vedrørende lattergas, herunder påbud og forbud.

Det fremgår af lovforslagets § 14, *stk. 1*, at det er Sikkerhedsstyrelsen, der varetager opgaven som kontrolmyndighed, medmindre andet er angivet. Dette udgangspunkt gælder således i relation til kontrollen med salg af lattergas til forbrugere.

Den foreslåede bemyndigelse i *stk. 1*, forventes at blive anvendt til at fastsætte regler om Sikkerhedssty-

relsens kontrol med, om forhandlere af lattergas har effektive alderskontrollsystemer, men bestemmelsen er ikke begrænset hertil.

Det er hensigten, at Sikkerhedsstyrelsen kan tildeles kontrollbeføjelser, der gør det muligt at føre kontrol på den mest hensigtsmæssige og effektive måde, og som samtidig tager hensyn til regelrette borgere og virksomheder. Afhængigt af udviklingen på området kan måden, hvorpå der føres kontrol, således ændre sig over tid. Sikkerhedsstyrelsens har derfor mulighed for, men er ikke begrænset til, at føre tilsyn efter en risikobaseret tilsynsmodel.

Det forudsættes, at reglerne om kontrol, som vil kunne fastsættes i medfør af stk. 1, kan blive strafbelagt i medfør af lovforslagets § 42, stk. 6. Efter § 42, stk. 6, kan det i regler fastsat i medfør af denne lov fastsættes, at overtrædelse af reglerne straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Til § 14

Det følger af § 13 i elsikkerhedsloven, at Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol med, at denne lov og regler fastsat i medfør heraf overholdes. Ligeledes følger det af § 12 i gassikkerhedsloven, at Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol med, at denne lov og regler fastsat i medfør heraf overholdes. Derudover følger det af § 3 a i fyrværkeriloven, at Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol og tilsyn med lovens overholdelse.

Det fremgår bl.a. af § 19, stk. 1, i lov om indretning m.v. af visse produkter, at opgaven som kontrolmyndighed efter loven varetages af Arbejdstilsynet (nu Sikkerhedsstyrelsen), medmindre andet følger af stk. 2. Det følger af stk. 2, at det er den relevante kontrolmyndighed, der påser overholdelsen af eventuel anden lovgivning om et produkts anvendelse, funktion eller særlige placering.

Af § 15, stk. 1 i den gældende produktsikkerhedslov fremgår, at hvis der i eller i medfør af særlovgivningen er fastsat regler om forebyggelse af specifikke risici ved særlige produkter, er det den myndighed, der påser overholdelsen af særlovgivningen, som er at betragte som kontrolmyndighed på området. Ministeren på særlovgivningsområdet kan fastsætte regler om sagsbehandling og klageadgang, der afviger fra bestemmelserne i produktsikkerhedsloven.

I § 14, stk. 1, foreslås det, at Sikkerhedsstyrelsen varetager opgaven som kontrolmyndighed efter denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov, medmindre andet følger af stk. 2.

Bestemmelsen i stk. 1 adskiller sig ikke fra gældende ret, hvor Sikkerhedsstyrelsen er ressortmyndighed for de af lovforslaget omfattede produktområder, og der er dermed tale om en videreførelse.

Der findes dog områder, hvor andre myndigheder varetager kontrol med produkter, der hører under lovens anvendelsesområde. Et eksempel er Miljøstyrelsen, som varetager kontrollen med kemi i legetøj, jf. § 57, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 309 af 3. april 2017 om sikkerhedskrav til legetøjsprodukter. Et andet eksempel er Arbejdstilsynet, som varetager kontrollen med bl.a. maskiner fremstillet til eget brug, jf. bekendtgørelse nr. 860 af 24. juni 2018 om ændring i forretningernes fordeling mellem ministrene.

Det foreslås i *stk. 2*, at er der i eller i medfør af særlovgivningen fastsat regler om forebyggelse af specifikke risici ved særlige produkter, er den relevante kontrolmyndighed, der påser risici af produkter omfattet af § 2, stk. 1, for så vidt angår sådanne særlige produkter, den myndighed, der påser overholdelsen af særlovgivningen.

Bestemmelsen i *stk. 2* medfører, at kontrol med overholdelse og håndhævelse af reglerne, herunder politianmeldelse af overtrædelser, føres af den myndighed, som i øvrigt fører kontrol inden for det relevante område. Dette betyder eksempelvis, at myndighederne for miljø, søfart, luftfart og offshoreanlæg varetager rollen som kontrolmyndighed for produkter, som er placeret eller anvendes inden for disse områder, selvom det pågældende produkt måtte være omfattet af dette lovforslags anvendelsesområde.

Der kan være situationer, hvor ikke alle de risici, der kan være ved produktet, er reguleret i særlovgivningen. Hvis særlovgivningen f.eks. regulerer aspekter som et solaries udstråling, men ikke regulerer andre sikkerhedsmæssige aspekter som skarpe kanter eller risikoen for at få stød ved berøring af produk-

tet, vil lovforslagets bestemmelser kunne anvendes af den kontrolmyndighed, der er kompetent efter særloven, i dette tilfælde Sikkerhedsstyrelsen, til at gribe ind over for de risici, der ikke er reguleret i særlovgivningen, men som alligevel gør produkterne farlige.

En anden situation, hvor kontrolmyndigheden efter en særlov kan anvende lovforslagets bestemmelser, er, hvor særlovgivningen ikke indeholder tilstrækkelige kontrol- og indgrebsbeføjelser. Det kan være, hvis særlovgivningen fastsætter krav til sikkerheden ved et produkt, men reglerne ikke indeholder beføjelser til f.eks. at udtage produkter til kontrol eller hjemler til at sanktionere overtrædelser. I sådanne tilfælde kan den pågældende kontrolmyndighed udstede påbud om tilbagetrækning og afhjælpning i en konkret sag i medfør af lovforslagets bestemmelser, selvom myndigheden ikke har beføjelser til det i den relevante særlovgivning.

Hvis et produkt ikke er omfattet af særlovgivningen, men det alligevel må anses for at have en sådan nær sammenhæng med de produkter, der er omfattet heraf, vil den myndighed, der er ansvarlig i medfør af særlovgivningen, være den, der er nærmest til at vurdere de sikkerhedsmæssige aspekter ved produktet. Da produktet imidlertid ikke er reguleret i særlovgivningen, vil myndigheden skulle anvende lovforslagets bestemmelser i alle henseender.

Det følger af § 13, stk. 1, i produktsikkerhedsloven, at kontrolmyndighedens opgave er at føre kontrol med, at produkter er sikre. Af § 13, stk. 1, i elsikkerhedsloven og § 12, stk. 1 i gassikkerhedsloven fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol med, at loven og regler fastsat i medfør af loven overholdes. Af § 3 a i fyrværkeriloven fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol og tilsyn med lovens overholdelse. Af § 12, stk. 1, i om indretning m.v. af visse produkter fremgår det, at kontrolmyndigheden fører kontrol med, at produkter er indrettet i overensstemmelse med de krav, som er fastsat i loven, regler fastsat i medfør af loven eller i forordninger om markedsovervågning af produkter.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at den relevante kontrolmyndighed fører kontrol med, at regler i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov overholdes. I *2. pkt.*, foreslås det, at kontrolmyndigheden desuden fører kontrol med, at regler fastsat i produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, overholdes.

Bestemmelsen i stk. 3 adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er tale om en sammenskrivning af bestemmelserne i de ovennævnte regelsæt med henblik på ensretning. Bestemmelsen viderefører den forpligtelse, som Sikkerhedsstyrelsen har som kontrolmyndighed på områderne. Bestemmelserne i § 13, stk. 1, i elsikkerhedsloven, i § 12, stk. 1, i gassikkerhedsloven, og i § 3 a i fyrværkeriloven vedrører også kontrol med andre områder end produkter, og derfor ophæves bestemmelserne ikke. Der er tale om, at bestemmelserne vedrørende produkter foreslås flyttet til denne lov, hvorefter kontrollen på de øvrige områder kan fortsætte. Det drejer sig blandt andet om kontrol med installationer og anlæg, transport af produkter og virksomheders placering og indretning.

Kontrolbestemmelserne vil alene kunne finde anvendelse på indgreb over for produkter, der er gjort tilgængelige på det danske marked og erhvervsdrivende, som driver virksomhed i eller fra Danmark. Et produkt anses for at være gjort tilgængeligt på det danske marked, hvis den pågældende erhvervsdrivende på en hvilken som helst måde retter sine aktiviteter mod Danmark. Aktiviteter rettet imod det danske marked kunne f.eks. være produkter, som er tilgængelige i danske butikker eller markedsføres på en onlinegrænseflade, der sælger til danske brugere.

Kontrolmyndigheden kan først og fremmest kontrollere, om produkterne har formelle eller materielle mangler.

De formelle mangler ved et produkt kan f.eks. være, at der ikke er udarbejdet en overensstemmelseserklæring, at overensstemmelseserklæringen ikke er udarbejdet korrekt, at den tekniske dokumentation enten ikke er til rådighed eller er ufuldstændig, eller at der mangler CE-mærke, sikkerhedsinformation eller brugsanvisning.

Ved materielle mangler forstås mangler i forbindelse med indretningen af produktet. Kravene til produkterne fremgår af bekendtgørelser, der vil blive fastsat i medfør af denne lov, jf. lovforslagets § 8.

Det er ikke intentionen, at der skal ændres på den allerede eksisterende måde praktisk at udføre markedsovervågning på. Det bliver muligt at supplere markedsovervågningen dels med den allerede beskrevne risikomodell og dels med nye teknologier som f.eks. brug af kunstig intelligens til billed- og tekstgenkendelse i den digitale markedsovervågning af internettet. Denne metode kan eksempelvis anvendes, når der modtages en notifikation fra det europæiske Rapid Alert System, Safety Gate RAPEX, til at undersøge, om produktet findes på det danske marked.

Kontrolmyndigheden kan yderligere kontrollere, om en erhvervsdrivende lever op til de forpligtelser, den erhvervsdrivende har i henhold til loven, regler fastsat i medfør af loven, forordninger om produkter, der er omfattet af § 2 og markedsovervågningsforordningen. Det kan blandt andet dreje sig om forpligtelsen til at have en bemyndiget repræsentant i EU, forpligtelsen til at have procedurer, der sikrer, at alle produktionsserier er i overensstemmelse med overensstemmelseserklæringen, om der er foretaget stikprøvekontroller af markedsførte produkter, om der er ført register over klager eller produkter, der ikke opfylder kravene, eller om der sker underretning af fabrikanten i tilfælde af ikke-overensstemmende produkter.

Endelig er der i lovforslagets kapitel 3 fastsat særlige regler om lattergas. Kontrolmyndigheden kan således også kontrollere, om lattergas f.eks. er solgt til forbrugere under 18 år, jf. lovforslagets § 9, stk. 2, eller om der er solgt lattergas i strid med mængdebegrænsningerne, jf. lovforslagets § 9, stk. 1.

Kontrolmyndigheden kan indlede kontrollen af egen drift, som led i fælleseuropæiske indsatser eller på baggrund af f.eks. en anmeldelse, en ulykke eller på anden reaktiv måde.

I § 13, stk. 2, i produktsikkerhedsloven fremgår det, at kontrolmyndigheden skal udøve kontrol på en sådan måde, at der gribes ind med de midler og den hurtighed, som risikoens alvor kræver. Myndighederne skal i den forbindelse tage behørigt hensyn til den videnskabelige usikkerhed omkring et produkts indvirkning på menneskers sundhed (forsigtighedsprincippet), og hvor alvorlig risikoen er, for at et produkt vil medføre skade på personer.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at kontrolmyndigheden skal udøve kontrol efter stk. 3 på en sådan måde, at der gribes ind med de midler og med den hurtighed, som risikoens alvor kræver, herunder ved brug af en skjult identitet. I *2. pkt.*, foreslås det, at myndigheden i den forbindelse skal tage behørigt hensyn til den videnskabelige usikkerhed omkring et produkts indvirkning på menneskers sundhed og hensyn til, hvor alvorlig risikoen er for, at et produkt vil medføre skade på personer.

Forslagets *stk. 4* adskiller sig ikke væsentligt fra den gældende bestemmelse i produktsikkerhedsloven, med undtagelse af muligheden for at anvende skjult identitet i kontrollen. Bestemmelsen skal således videreføre kontrolmyndighedens forpligtelser. Bestemmelsen udbredes til at gælde for alle produktområder, som er omfattet af forslaget. Det sker allerede i praksis i dag, uden at det fremgår udtrykkeligt af lovene. Bestemmelsen er således udtryk for en kodificering af den bestående retstilstand.

I formuleringen ”med de midler og den hurtighed, som risikoens alvor kræver” ligger bl.a. en proportionalitetsvurdering, hvilket vil sige en afvejning af, hvor indgribende kontrolbeføjelser der skal anvendes i en given situation, og på hvilken måde kontrollen skal udføres. Det indebærer eksempelvis også en afvejning af, om der bør anvendes skjult identitet under kontrollen.

Ved skjult identitet forstås, at kontrolmyndigheden kan føre kontrol med produkter under et andet navn end myndighedens eget. Myndigheden kan også foretage kontrol på de sociale medier eller internetfora, hvor brugere og forhandlere interagerer. Brugen af skjult identitet sker under ansvar af myndigheden og det forudsættes, at anvendelsen ikke ansporer til ulovlige handlinger i sig selv. Under hensyn til kontrolmyndighedens mulighed for at føre en effektiv kontrol og at sørge for, at der ikke findes handelsplatforme, hvor salg af farlige produkter foregår, uden kontrolmyndigheden kan gribe ind, er det

nødvendigt, at kontrolmyndigheden får beføjelse til at handle under skjult identitet også i den brede og mere generelle kontrolindsats og ikke kun i forbindelse med en kontrol af ét konkret produkt, som markedsovervågningsforordningen lægger op til, jf. bemærkningerne til § 17.

Samtidig skal anvendelsen af skjult identitet bidrage til at sikre, at kontrollen med webbutikker og fysiske butikker sidestilles. Flere produkter end tidligere sælges via nethandel, hvilket stiller højere krav til de beføjelser, som kontrolmyndighederne kan anvende for at føre en effektiv kontrol. Der kan eksempelvis blive tale om at foretage overvågning af en hjemmesides indhold, hvor kontrolmyndigheden anvender en IP-adresse, som ikke er registreret som tilhørende kontrolmyndigheden eller myndighedens IT-udbyder.

Da der alene er tale om, at skjult identitet anvendes i forbindelse med udtagelse af produkter og ikke husundersøgelse, undersøgelse eller beslaglæggelse af breve eller andre papirer, beslaglæggelse af genstande, undersøgelse af personer eller lignende, vurderes det, at anvendelse af skjult identitet ikke er omfattet af anvendelsesområdet for reglerne om tvangsindgreb, jf. lov om retssikkerhedssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter § 1. Det vurderes, at prøveudtagning af produkter næppe i sig selv vil kunne anses for at være en undersøgelse eller beslaglæggelse af en genstand efter § 1, stk. 2, nr. 2, i lov om retssikkerhedssikkerhed ved forvaltningens anvendelse af tvangsindgreb og oplysningspligter.

Som det følger af den foreslåede bestemmelses 2. pkt., skal kontrolmyndigheden ved afvejningen af, hvor indgribende kontrolbeføjelser, der skal anvendes i den givne situation, altid tage ”behørigt hensyn” til den videnskabelige usikkerhed, der er omkring et produkts indvirkning på menneskers sundhed. Det betyder, at hvis der er videnskabelig usikkerhed omkring de mulige følger for mennesker sundhed ved anvendelsen af et produkt, skal kontrolmyndigheden tage de nødvendige hensyn hertil. Dermed skal myndigheden tage usikkerheden med i overvejelsen af, hvorvidt det er nødvendigt med et indgreb over for produktet. Hvis usikkerheden er for stor, kan det tale for, at der ikke skal foretages et indgreb, eller at indgrebet skal være af en meget lille karakter. Er der derimod tale om en mindre usikkerhed, kan det tale for, at usikkerheden ikke skal være af afgørende betydning for karakteren af indgrebet. Til denne vurdering kan kontrolmyndigheden anvende forsigtighedsprincippet.

Anvendelsen af forsigtighedsprincippet er således relevant i de tilfælde, hvor der foreligger videnskabelig usikkerhed omkring de mulige følger af anvendelsen af et produkt på f.eks. menneskers sundhed. Der kan altså være usikkerhed om, hvorvidt en given skade på menneskers sundhed vil indtræde og sandsynligheden for det. Hvis det alligevel besluttes at foretage et indgreb mod produktet i denne situation, kan forsigtighedsprincippet siges at være bragt i anvendelse. Det vil sige, at der er tale om forsigtighed i forhold til brugernes sikkerhed. Forsigtighedsprincippet må ikke forveksles med den risikovurdering, der foretages, hvor der anvendes en række risikovurderingsværktøjer for at opnå klarhed omkring et produkts evne til at forvolde skade og sandsynligheden for, at denne indtræffer. Her kan myndigheden vurdere, at risikoen ved et produkt er så uacceptabel, at der skal foretages et indgreb, også selv om produktet ikke forvolder skade ved enhver anvendelse. Indgrebet er i dette tilfælde ikke udtryk for anvendelse af forsigtighedsprincippet, fordi der er fuld klarhed omkring årsagssammenhængene.

Til § 15

I § 17, stk. 1, nr. 1, i den gældende produktsikkerhedslov fremgår det, at kontrolmyndigheden til brug for vurderingen af, om et produkt er omfattet af lovens bestemmelser, og om produktet er sikkert, kan kræve, at de berørte parter giver kontrolmyndigheden de oplysninger og dokumenter, der er nødvendige for vurderingen. Af lovens § 17, stk. 3, fremgår det yderligere, at producenter ikke kan nægte at meddele kontrolmyndigheden oplysningerne under henvisning til, at der er tale om forretningshemmeligheder.

I § 13, stk. 2, i elsikkerhedsloven fremgår det, at kontrolmyndigheden kan kræve alle oplysninger, der er nødvendige for udførelsen af kontrollen, meddelt af alle led i omsætningen.

Af § 12, stk. 2, i gassikkerhedsloven fremgår det, at kontrolmyndigheden kan kræve alle oplysninger, der er nødvendige for udførelsen af kontrollen.

Efter § 4, stk. 4, i fyrværkeriloven kan indehavere af en tilladelse eller godkendelse til at fremstille, herunder montere, indføre, opbevare, overdrage, erhverve eller anvende fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler samt forhandlere af fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler afkræves alle oplysninger, der er nødvendige for kontrollen.

I § 14, stk. 1, i lov om indretning m.v. af visse produkter fremgår det, at kontrolmyndigheden kan kræve at få meddelt alle oplysninger, der er nødvendige for udførelsen af kontrollen. Oplysningerne kan kræves af enhver, der er pålagt pligter efter reglerne, samt private ejere og brugere af produkter omfattet af loven. Af samme lovs § 14, stk. 1, 2. pkt., fremgår tillige, at de nævnte personer ikke kan nægte at meddele kontrolmyndigheden oplysningerne under henvisning til, at der er tale om forretningshemmeligheder.

I § 15, stk. 1, foreslås det, at kontrolmyndigheden fra enhver kan kræve alle oplysninger, som skønnes nødvendige for kontrolmyndighedens virksomhed, herunder til afgørelse af, om et forhold hører under kontrolmyndighedens kompetence.

Det er hensigten med den foreslåede bestemmelse, at det som udgangspunkt er erhvervsdrivende, som defineret i lovforslagets § 4, nr. 1, der kan indhentes oplysninger fra. Herudover kan der også blive tale om, at der kan indhentes oplysninger fra brugere, hvis det findes nødvendigt. Oplysninger fra brugere kan være nødvendige ved f.eks. kontrollen af transportabelt trykbærende udstyr, hvor også brugeren har forpligtelser ved anvendelsen af udstyret. Det vil dog i overvejende grad være de erhvervsdrivende, som kontrolmyndigheden skal forsøge af få de nødvendige oplysninger fra.

Bestemmelserne adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser for så vidt angår de typer af oplysninger, som kontrolmyndigheden kan kræve. Der er tale om en sammenskrivning af bestemmelserne med henblik på ensretning, men bestemmelserne skal videreføre kontrolmyndighedens mulighed for at indhente alle relevante oplysninger til brug for sagen. Der sker dog en mindre udvidelse for enkelte produktområder som følge af markedsovervågningsforordningen.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra a-c, at kontrolmyndigheden som minimum skal tillægges beføjelser til at pålægge erhvervsdrivende at forelægge relevante dokumenter, tekniske specifikationer, data eller oplysninger om overensstemmelse og tekniske aspekter af produktet, herunder adgang til indlejret software i det omfang en sådan adgang er nødvendig for at vurdere produktets overensstemmelse med lovgivningen. Samtidig skal kontrolmyndigheden have beføjelser til at pålægge erhvervsdrivende at levere oplysninger om forsyningskæden og distributionsnettet, om mængder af produkter på markedet og om andre produktmodeller, der har de samme tekniske egenskaber som det pågældende produkt, og oplysninger om ejerskabet til et websted, når de pågældende oplysninger er nødvendige for sagen. Den foreslåede bestemmelse giver kontrolmyndigheden mulighed for at bede om alle disse typer af oplysninger.

Oplysningspligten er af væsentlig betydning for, at kontrolmyndigheden kan udføre en effektiv kontrol. Vurderingen af, hvilke oplysninger der vil blive indhentet i forbindelse med en kontrol, vil altid bero på en proportionalitetsvurdering og karakteren af den dokumentation, der kan kræves, vil variere fra sag til sag. De oplysninger, kontrolmyndigheden vil kunne kræve, skal være relevante for det, kontrollen skal belyse, og være tilgængelige for virksomheden. Der er således ikke tale om, at kontrolmyndigheden kan kræve, at f.eks. en erhvervsdrivende foretager nye test, som efterfølgende dokumenteres over for myndighederne. Bestemmelsen afgrænses af det almindelige forbud mod at udsætte andre for selvinkriminering, som det blandt andet kan udledes af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 og § 10 i retssikkerhedsloven. Er der konkret mistanke om, at det af oplysningerne vil fremgå, at den pågældende har begået noget strafbart, kan det således ikke kræves, at oplysningerne udleveres. I et sådant tilfælde må sagen overlades til politiets efterforskning.

I de gældende regelsæt er det alene i produktsikkerhedsloven og i lov om indretning m.v. af visse produkter eksplicit angivet, at den erhvervsdrivende ikke kan nægte at meddele kontrolmyndigheden oplysningerne under henvisning til, at der er tale om forretningshemmeligheder. Dette gælder dog på samtlige områder efter nugældende praksis.

Det forudsættes derfor med stk. 1, at oplysninger ikke kan nægtes udleveret til kontrolmyndigheden under henvisning til, at oplysningerne har karakter af forretningshemmeligheder eller lignende. Forretningshemmeligheder forstås i overensstemmelse med definitionen i lov om forretningshemmeligheder nr. 309 af 25. april 2018.

For så vidt angår personkredsen, hvor kontrolmyndigheden kan indhente de pågældende oplysninger, medfører den foreslåede § 15, stk. 1, en udvidelse af personkredsen i forhold til de nugældende regler i elsikkerhedsloven, fyrværkeriloven, og om indretning m.v. af visse produkter, da den foreslåede bestemmelse ikke afgrænser, hvem kontrolmyndigheden kan afkræve oplysninger til brug for sagen, men henviser til, at oplysninger kan indhentes hos enhver.

På området for produktsikkerhedsloven og gassikkerhedsloven vurderes ændringen at videreføre den nuværende retstilstand, hvor enhver kan afkræves oplysninger til brug for sagen.

I forhold til bestemmelsen i elsikkerhedsloven udvides personkredsen fra alle led i omsætningen af elektrisk materiel til også at omfatte eksempelvis private ejere og brugere af det pågældende elektriske materiel. Det samme gør sig gældende inden for fyrværkeriloven, hvor den foreslåede bestemmelse også vil medføre at led i omsætningen, der ikke er indehaver af en tilladelse eller godkendelse, eller som er forhandler, kan afkræves oplysninger til brug for sagen.

For så vidt angår lov om indretning m.v. af visse produkter udvides personkredsen ligeledes i forhold til den nugældende formulering, hvor oplysninger kan kræves af erhvervsdrivende, som er pålagt forpligtelser efter loven og regler fastsat i medfør af loven, og efter forordninger om produkter, der er omfattet af loven eller efter forordninger om markedsovervågning. Personkredsen udvides ikke for private ejere og brugere af produkter omfattet af loven, da disse allerede er omfattede af den nugældende bestemmelse.

Hensigten med den påtænkte formulering er at sikre kontrolmyndigheden tilstrækkelig mulighed for at søge sagen oplyst, idet enhver med oplysninger af relevans for sagen hermed forpligtes til at meddele de relevante oplysninger. Det er essentielt for både erhvervsdrivende og brugere, at en afgørelse om påbud eller forbud træffes på så oplyst et grundlag som muligt. Dette har blandt andet stor betydning for vurderingen af hvor indgribende en foranstaltning, der skal træffes.

Det gælder eksempelvis også, når kontrolmyndigheden har behov for at indhente oplysninger hos udbydere af informationssamfundstjenester med henblik på at afklare ejerskabet til et websted og dermed den korrekte modtager af et påbud, jf. lovforslagets § 22.

Som noget nyt foreslås det i *stk. 2*, at billedmateriale, som er indhentet ved en kontrol, kan efterfølgende bruges i forbindelse med oplysninger til offentligheden, jf. § 27.

Bestemmelsen skal sikre, at billedmateriale kan offentliggøres i tilfælde af, at et produkt ikke lever op til reglerne. Det kan i mange tilfælde være en væsentlig forudsætning for at kunne identificere et produkt, at en offentliggørelse efter § 27 suppleres af relevant billedmateriale. For bedst muligt at kunne advare offentligheden om ulovlige produkter kan det være nødvendigt at offentliggøre billedmateriale. Anvendelse af billedmateriale, som den erhvervsdrivende har udarbejdet til markedsføringsformål, tjener tillige det formål at skabe genkendelighed hos brugeren, der i mange tilfælde har erhvervet produktet på baggrund af det pågældende billedmateriale på webbutikken eller på produktets emballage. Det kan i nogle situationer derfor være hensigtsmæssigt at offentliggøre samme billedmateriale, som er anvendt til markedsføringen af produktet.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 27.

Til § 16

Efter § 18 i den gældende produktsikkerhedslov har kontrolmyndigheden, hvis det skønnes nødvendigt, uden retskendelse og mod behørig legitimation adgang til producenter eller distributørers fabrikations-, salgs- og lagerlokaler m.v. samt transportmidler, om nødvendigt med politiets bistand.

Efter § 15 i elsikkerhedsloven og § 14 i gassikkerhedsloven, har kontrolmyndigheden i kontroløjemed til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse adgang til offentlige og private ejendomme og lokaliteter, om fornødent med politiets bistand. Adgangshjemlen omfatter også den, som kontrolmyndigheden har bemyndiget dertil.

I § 4, stk. 1, i fyrværkeriloven har kontrolmyndigheden og kommunalbestyrelsen til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til virksomheder, der fremstiller, herunder monterer, indfører, opbevarer eller forhandler fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler. Det følger af bemærkningerne, at politiet om fornødent yder bistand.

Af § 14, stk. 3, i lov om indretning m.v. af visse produkter fremgår at kontrolmyndigheden uden retskendelse til enhver tid mod behørig legitimation har adgang til arbejdspladser, fabrikations-, salgs- eller lagerlokaler eller øvrige erhvervmæssige lokaler og transportmidler m.v., hvor der kan forefindes produkter, som er omfattet af loven, og at politiet om fornødent yder bistand.

Det foreslås i § 16, stk. 1, 1. pkt., at kontrolmyndigheden til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til alle erhvervmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes produkter, som er omfattet af denne lovs anvendelsesområde. Samtidig foreslås det i stk. 1, 2. pkt., at adgangen tillige omfatter private lokaliteter, hvor elevatorer og andet løfteudstyr, trykbærende udstyr, elektrisk materiel og gasmateriel måtte være opstillet eller opbevaret, i det omfang det er påkrævet for at føre kontrol, jf. § 14.

Bestemmelsen i stk. 1, adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er tale om en sammenskrivning af bestemmelserne med henblik på ensretning. Som tilfældet er med de gældende bestemmelser, sker anvendelsen af stk. 1 under hensyntagen til bestemmelserne i retssikkerhedsloven, herunder de almindelige regler om fravigelse af varsling af tilsyn. Herudover skal særligt retssikkerhedslovens § 10, om retten til ikke at inkriminere sig selv, iagttages ved anvendelsen af bestemmelsen. Det gør sig især gældende i tilfælde, hvor kontrolmyndigheden anvender muligheden for adgang uden retskendelse, fordi myndigheden har en mistanke om et strafbart forhold.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra d og e, at kontrolmyndigheden skal tillægges beføjelser til uden forudgående varsel at foretage inspektion på stedet og fysisk kontrol af produkter, samt at få adgang til alle lokaler, arealer eller transportmidler, som den erhvervsdrivende anvender som led i sit erhverv, sin forretning, sit håndværk eller sit fag, for at identificere manglende overensstemmelse og indhente dokumentation.

Det er kun muligt for kontrolmyndigheden at anvende bestemmelsen til at tilvejebringe oplysninger til brug for kontrollen. Det betyder, at bestemmelsen kan anvendes med henblik på at konstatere, om produkter er i overensstemmelse med reglerne eller en erhvervsdrivende lever op til sine forpligtelser. Det kan f.eks. være en kontrol, hvor der er behov for at udtage produkter fra en lokalitet uden offentlig adgang. Det skal således være formålet med adgangen, at der skal indhentes oplysninger, der er nødvendige for selve kontrollen. Adgangshjemlen gælder både i relation til proaktive kontroller, hvor kontrolmyndigheden har planlagt kontrolopgaven på forhånd, og reaktive kontrolopgaver, som oftest sker efter en udefrakommende begivenhed, som f.eks. en anmeldelse eller ulykke.

Kontrolmyndighederne kan efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1, hvis det skønnes nødvendigt for at føre en effektiv kontrol, udtage produkter fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter m.v., samt føre kontrol med opstillingen af produkterne, hvor dette er relevant, uden der på forhånd er en konkret formodning om, at produkterne ikke er i overensstemmelse med reglerne. For at kontrolmyndigheden kan føre en

effektiv kontrol, er det nødvendigt at få adgang til steder, hvor kontrolmyndigheden ikke på forhånd ved, at der er ikke-overensstemmende produkter. På den måde bliver kontrollen med produktområdet udført på baggrund af en risikobaseret tilgang til indsamlet data og kvalificering af risikobilledet, så kontroller kan sættes ind der, hvor der er størst risiko og tilrettelægges så effektivt som muligt.

Om det er nødvendigt at udtage eller kontrollere produkterne på ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter, beror bl.a. på, om kontrolmyndigheden vil kunne få et tilstrækkeligt retvisende billede af regelefterlevelsen, hvis der kun udtages produkter fra offentligt tilgængelige lokaliteter. Derudover indgår en vurdering af, om det er muligt at skaffe produkterne på anden måde, om det er nødvendigt, at myndigheden selv kan udvælge de produkter, der ønskes udtaget til kontrol, eller om det er tilstrækkeligt, at den erhvervsdrivende udvælger og eventuelt fremsender et produkt. Det indgår også i vurderingen af, om adgang må anses for nødvendig, om det udvalg, myndigheden har på den offentligt tilgængelige lokalitet, er tilstrækkeligt, eller om det vurderes at udgøre en så lille andel af de produkter, som den pågældende erhvervsdrivende er i besiddelse af, at der ikke vil være tale om repræsentative eksemplarer. Det indgår desuden i vurderingen, om det vil være muligt at vurdere, om kravene til produkternes indretning er opfyldt, medmindre kontrolmyndigheden får adgang til de steder, hvor produkterne er placeret eller opstillet, herunder også private ejere og brugeres lokaliteter. Dette gælder i relation til blandt andet trykbærende udstyr, elevatorer og andet løfteudstyr, hvor den konkrete opstilling er en del af de krav, der stilles til indretningen efter direktiverne. Endelig indgår det i vurderingen, hvordan kontrollen udføres mest effektivt. Der er her tale om en proportionalitetsafvejning.

Hvis det ud fra en samlet betragtning af blandt andet ovenstående elementer vurderes, at det vil være nødvendigt at kontrollere eller udtage produkter fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter, vil kontrolmyndigheden således kunne anvende bestemmelsen.

Konkret vil det f.eks. kunne være nødvendigt, hvis kontrolmyndigheden ikke kan foretage en effektiv kontrol, fordi de produkter, der er tilgængelige på offentligt-tilgængelige lokaliteter, ikke gør det muligt at udtage repræsentative produkter til test. Hvis kontrolmyndigheden vurderer, at det er nødvendigt, at de produkter, der udtages, stammer fra samme parti, vil det således ikke altid være muligt at udtage et passende antal produkter fra samme butik. Samtidig er det ikke sikkert, at produkterne i en anden butik stammer fra samme parti. I den situation, vil det altså kunne være nødvendigt for at udføre en effektiv kontrol, at produkterne udtages hos eksempelvis fabrikanten eller importøren.

Et andet eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse er, hvor et givent produkt kun findes i butikken i ét eksemplar. Det kan være et produkt, som brugerne kan afprøve i butikken. Afhængigt af hvad produktet skal testes for, er det ikke sikkert, at et sådant produkt kan give et retvisende billede af kvaliteten af de produkter, der er på markedet. Hvis produktet skal testes for, hvilke ydre påvirkninger det kan holde til, vil produktet ikke kunne anvendes, da myndigheden ikke kender den belastning, produktet har været udsat for i butikken. Hvis produktet derimod skal testes for sikkerhedsmæssigt korrekte afstande mellem produktets enkelte bestanddele, vil en testmodel kunne være tilstrækkelig. Det vil dog forudsætte, at kontrolmyndigheden vurderer, at produktet er repræsentativt for produkttypen som sådan. Er dette ikke tilfældet, vil det være nødvendigt at udtage et andet eksemplar fra virksomhedens lager.

Et tredje eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse er, hvor kontrolmyndigheden har bedt den erhvervsdrivende om at udlevere repræsentative produkter til test, men hvor der enten ikke udleveres produkter, eller hvor de produkter, der udleveres, ikke udgør repræsentative produkter. I sådanne situationer, hvor kontrolmyndigheden uden held har forsøgt at få udleveret relevante produkter, kan det være nødvendigt at få adgang til lokaliteter uden offentlig adgang, for at kontrolmyndigheden selv kan udtage produkter med henblik på en effektiv kontrol.

Et fjerde eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse er webbutikker, butikker, der sælger via postordre og lignende. Her vil produkterne ikke kunne udtages til test i offentligt

tilgængelige butikslokaler, da sådanne ikke findes. Vurderingen af om det er nødvendigt at få adgang til at udtage testeksemplarer vil afhænge af det konkrete produkt, der skal testes, og hvor vigtigt det er, at det er kontrolmyndigheden selv, der udvælger produktet. Hvis det vurderes ikke at være nødvendigt, at myndigheden selv udvælger produkterne, vil den kunne bede om, at der tilsendes et eller flere eksemplarer af et givet produkt til myndigheden efter dette lovforslags § 17. Såfremt webbutikken drives fra en privat bolig, vil adgang dog alene kunne ske til de dele af boligen, der anvendes til erhvervsformål. Der vil således ikke være adgang til stuen, hvis produkter, der sælges via en internetvirksomhed, alene befinder sig i et kontor eller et annek.

Et femte eksempel på en situation, hvor bestemmelsen vil kunne finde anvendelse, er, hvor der af sikkerhedsmæssige hensyn ikke er tid til at afvente, at kontrolmyndigheden får tilsendt et produkt, eller foretager en repræsentativ kontrol i detailledet. I disse situationer, hvor der er tale om farlige produkter, der forudsætter en meget hurtig reaktion fra kontrolmyndighedens side, vil det således også kunne være nødvendigt, at kontrolmyndigheden kan få direkte adgang til den erhvervsdrivendes lokaler.

Hvis det derimod ikke skønnes at være nødvendigt, herunder proportionalt med det kontrolmyndigheden vil opnå ved at få adgang til de pågældende lokaler, vil bestemmelsen ikke kunne anvendes. Kontrolmyndigheden er så henvist til at udtage produkter fra lokaler, der er offentligt tilgængelige, eller til at bede om at få tilsendt produkterne.

Betegnelsen alle erhvervsmæssige lokaliteter, omfatter fabrikations-, salgs- og lagerlokaliteter og kan eksempelvis også være kontorlokaler, baglokaler eller udendørs oplag tilhørende den erhvervsdrivende.

For trykbærende udstyr, elevatorer og andet løfteudstyr vil det ikke være muligt at vurdere, om kravene til produkternes indretning er opfyldt, medmindre kontrolmyndigheden får adgang til de steder, hvor produkterne er placeret eller installeret, herunder også private ejere og brugeres lokaliteter. Dette gør sig gældende i sager, hvor direktiverne stiller krav til indretningen og den konkrete opstilling af produktet.

I § 14, stk. 4, i den gældende lov om indretning m.v. af visse produkter er det fastsat, at kontrolmyndigheden i forbindelse med kontrollen kan foretage fotografiske optagelser og lignende, samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Det foreslås i *stk. 2*, at kontrolmyndigheden, som led i kontrollbesøget, kan foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet.

Produktets beskaffenhed eller installation kan nødvendiggøre, at undersøgelsen eller tests udføres på stedet, mens kontrollbesøget pågår. Det kan f.eks. være størrelsen på produktet eller den måde det er installeret på, der gør det umuligt eller besværligt at medtage produktet til yderligere undersøgelse. Det vil i disse tilfælde typisk være langt mindre indgribende for ejeren af produktet, at undersøgelsen foretages på stedet.

I de gældende regelsæt er det alene i § 14, stk. 4, i lov om indretning m.v. af visse produkter eksplicit angivet, at kontrolmyndigheden kan foretage fotografiske optagelser og lignende, samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse. I produktsikkerhedsloven, i elsikkerhedsloven, i gassikkerhedsloven, og i fyrværkeriloven er spørgsmålet om retten til at optage fotografier ikke nærmere angivet i bestemmelserne, der regulerer adgangen uden retskendelse. Det følger dog af almindelig praksis på de nævnte områder, at der kan tages fotografier eller optages video i det omfang, det er relevant for kontrolmyndighedens efterfølgende sagsbehandling.

Det foreslås i *stk. 3*, at kontrolmyndigheden kan, som en del af dokumentationen af kontrollbesøget, fotografere og optage video samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Den foreslåede bestemmelse er en formalisering af retstilstanden.

Optagelse af fotografier eller video vil til eksempel være relevant i sager, hvor det kontrollerede produkt er af en art eller størrelse, hvor det ikke er muligt eller relevant for kontrolmyndigheden at udtage et eksemplar. Det kan eksempelvis være, hvis produktet er af en størrelse, hvor det ikke umiddelbart

kan flyttes. Et andet eksempel er, hvis produktet indgår som en del af en installation eller et anlæg, eller hvis der gælder særlige krav til den konkrete opstilling af produktet, der gør, at kontrollen som udgangspunkt skal udføres, hvor produktet er opstillet. I de tilfælde, hvor det ikke er muligt eller relevant for kontrolmyndigheden at udtage et eksemplar af produktet, er det dermed nødvendigt for kontrollens udførelse, at kontrolmyndigheden på stedet kan dokumentere, hvordan produktet er udformet, opstillet eller mærket. Det tilstræbes, at der ikke fremgår personer på billederne.

Kontrolmyndigheden underretter de berørte parter om optagelsen af fotografier eller video, og om en eventuel udtagelse af et eller flere produkter.

For så vidt angår retten til at medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse følger dette af retten til at udtage produkter som angivet i § 17, stk. 1, nr. 2, i den gældende produktsikkerhedslov, § 19, stk. 1, i elsikkerhedsloven, § 18, stk. 1, i gassikkerhedsloven, og § 4, stk. 1, i fyrværkeriloven, og § 14, stk. 5, i lov om indretning m.v. af visse produkter. Der er således ikke tale om en udvidelse for anvendelsesområdet, men alene en formalisering af, at udtagelsen af produkter til nærmere analyse eller undersøgelse kan ske i forbindelse med kontrolmyndighedens kontrolbesøg. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 17

Bortset fra bestemmelser om sagkyndige erklæringer i produktsikkerhedsloven og lov om indretning m.v. af visse produkter, findes der ikke i de nævnte love eller i elsikkerhedsloven, gassikkerhedsloven, eller fyrværkeriloven, bestemmelser om, at sagkyndige kan yde kontrolmyndigheden bistand som led i adgangen uden retskendelse for at føre kontrol.

Som noget nyt foreslås i *stk. 4*, at kontrolmyndigheden kan være bistået af en eller flere uafhængige sagkyndige i forbindelse med adgangen efter *stk. 1* og tekniske undersøgelser efter *stk. 2*.

I forbindelse med kontrol, der kræver særligt udstyr eller specialistviden, kan kontrolmyndigheden have behov for bistand fra en eller flere sagkyndige med henblik på at oplyse sagen i tilstrækkeligt omfang. Den eller de sagkyndige har med bestemmelsens *stk. 4* adgang til samme sted som kontrolmyndigheden, så længe den eller de sagkyndige ledsages af mindst en medarbejder fra kontrolmyndigheden.

Det beror på en konkret og individuel vurdering, om en sagkyndig er uafhængig. Eksempelvis kan kontrolmyndigheden ikke medbringe en sagkyndig til et kontrolbesøg hos en erhvervsdrivende, hvis den pågældende sagkyndige samtidig er konkurrent til den erhvervsdrivende. Er der tale om et område, hvor der er meget få sagkyndige, vil der således skulle foretages en afvejning af, hvor stort behovet er for at medbringe en sagkyndig over for beskyttelsen af den erhvervsdrivendes forretningshemmeligheder, der må anses som tungtvejende.

Som indledningsvist nævnt i bemærkninger til denne bestemmelse, følger det af gældende ret, at politiet kan bistå kontrolmyndigheden.

Det foreslås i *stk. 5, 1. pkt.*, at politiet om nødvendigt yder bistand til kontrollens gennemførelse.

Politiets bistand kan være aktuelt i en situation, hvor kontrolmyndigheden nægtes adgang til en lokalitet ad frivillighedens vej. Der kan i sådanne særlige tilfælde være behov for, at politiet anvender magt for at få adgang til lokaliteten.

I *2. pkt.*, foreslås det, at erhvervsministeren kan efter forhandling med justitsministeren fastsætte nærmere regler herom.

Der er alene tale om en videreførelse af de gældende regler, da forslagets formulering ikke adskiller sig fra de gældende bestemmelser.

Det kan endvidere være nødvendigt at fastsætte nærmere regler om, hvordan politiets bistand skal foregå, hvilket erhvervsministeren i så fald kan gøre efter forhandling med justitsministeren.

Til § 17

Det fremgår af § 17, stk. 1, nr. 2, i produktsikkerhedsloven, at kontrolmyndigheden kan udtage prøve-

eksemplarer eller bestanddele heraf uden betaling. I § 19, stk. 1, i elsikkerhedsloven fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen uden betaling kan udtage elektrisk materiel til brug for kontrollen efter § 13, stk. 1. I § 18 i gassikkerhedsloven fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen uden betaling kan udtage gasmateriel til brug for kontrol. I § 4, stk. 1, i fyrværkeriloven, fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen og kommunalbestyrelsen kan udtage prøver af fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler. Den, der fremstiller eller indfører fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler, afholder omkostningerne ved prøveudtagningen. I § 14, stk. 5, 1. pkt., i lov om indretning m.v. af visse produkter fremgår det, at kontrolmyndigheden kan udtage prøveeksemplarer af produktet eller bestanddele heraf uden betaling.

Det foreslås i § 17, stk. 1, 1. pkt., at kontrolmyndigheden, som led i kontrollen med overholdelse af reglerne, jf. § 14, kan udtage ethvert produkt, som er omfattet af denne lovs anvendelsesområde, herunder ved brug af en skjult identitet.

Med bestemmelsen sikres det, at kontrolmyndigheden har mulighed for at udtage produkter med henblik på at kunne vurdere, om et produkt er i overensstemmelse med reglerne. Bestemmelsen gennemfører artikel 8, litra a, pkt. i-iii, i produktsikkerhedsdirektivet og artikel 14, stk. 4, litra j, i markedsovervågningsforordningen.

Det foreslås som noget nyt, at kontrolmyndigheden får mulighed for at udtage produkter under skjult identitet. Forsyningskæderne har ændret sig væsentligt og den stigende nethandel har ført til, at det er blevet sværere at udtage produkter. I dag bestemmer kontrolmyndigheden, hvilket produkt der udtages, når udtagningen foregår i en fysisk butik, hvorimod webbutikken bestemmer hvilket produkt, der udtages i webbutikken. Med henblik på at sikre lige konkurrence mellem fysiske butikker og webbutikker foreslås det, at kontrolmyndigheden kan gøre brug af skjult identitet. Dette sikrer samtidig, at kontrolmyndigheden ikke modtager særligt gode produkter, såkaldte golden samples eller får besked om, at produktet er udsolgt, selvom det måske ikke er tilfældet.

Med skjult identitet menes situationer, hvor myndigheden køber et produkt uden at give sig til kende eller identificere sig som kontrolmyndigheden i forbindelse med købet. Kontrolmyndigheden kan skjule sin identitet på forskellige måder. Det kan eksempelvis ske ved at foretage køb af produkter i en medarbejders navn, ved brug af et særligt kreditkort til formålet, ved opgivelse af en anden mailadresse end kontrolmyndighedens sædvanlige eller ved at få sendt produktet til en anden adresse end kontrolmyndighedens officielle postadresse. Der kan også være tale om en kombination af flere forskellige tiltag. Målet er, at kontrolmyndigheden i købsituationen ligestilles med enhver anden aftager af det pågældende produkt.

Ved anvendelse af skjult identitet vil den tilsynsførende kunne agere som en almindelig kunde i butikken og vil således ikke påkalde sig særlig opmærksomhed. I sådanne tilfælde vil anvendelse af skjult identitet kunne virke ressourcebesparende, da alternativet vil være, at der sendes flere tilsynsførende ud til stedet eller at der anmodes om assistance fra politiet.

Når en vare er udtaget til kontrol under skjult identitet, vil sagsbehandlingen fortsætte på samme måde som ved varer udtaget, hvor den tilsynsførende har givet sig til kende ved udtagelsen.

Udtagningen af produkter kan umiddelbart ske fra offentligt tilgængelige lokaliteter eller fra webbutikker. Udtagning fra ikke-offentligt tilgængelige lokaliteter kræver særskilt hjemmel. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 16.

Kontrolmyndigheden har ejendomsretten til udtagne produkter. Den erhvervsdrivende kan dog få produktet udleveret efter endt sagsbehandling, hvis denne måtte ønske dette, og hvis der ikke er noget til hinder for en udlevering. I vurderingen skal der bl.a. tages hensyn til, om produktet efter test er defekt eller farligt eller om kontrolmyndigheden er nødt til at beholde produktet af bevismæssige hensyn. Kontrolmyndigheden udtager kun de produkter, som er nødvendige for en effektiv kontrol. Det er ikke en

forudsætning for, at et produkt kan udtages, at kontrolmyndigheden har en konkret mistanke om, at produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at udtagelsen kan foretages af kontrolmyndigheden uden betaling eller kontrolmyndigheden kan kræve udgiften refunderet, hvis udtagelsen af produktet har nødvendiggjort en betaling.

Der er tale om en sammenskrivning af de gældende bestemmelser med henblik på ensretning, og bestemmelsen viderefører den beføjelse, som Sikkerhedsstyrelsen har som kontrolmyndighed på områderne, til at udtage produkter uden betaling.

Kontrolmyndigheden udtager produkter uden betaling eller kræver udgiften refunderet hos virksomheder. Privatpersoner, der anmelder et produkt, og i den forbindelse bliver bedt om at indsende et produkt til kontrolmyndigheden, vil blive kompenseret for produktet, hvis de ønsker dette. Denne udgift vil kontrolmyndigheden kunne kræve refunderet hos den erhvervsdrivende.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at en erhvervsdrivende, som udgør et led i omsætningen af et produkt, er forpligtet til at indsende eller udlevere produktet til kontrol på kontrolmyndighedens anmodning, jf. *stk. 1*.

Det foreslås i *2. pkt.*, at den erhvervsdrivende, som produktet udtages fra, skal afholde udgiften til eventuel fragt til den lokalitet, kontrolmyndigheden anviser.

Formålet med bestemmelsen er dels at tage højde for webbutikker og handelsplatforme, som udgør en voksende del af den samlede handel, og som samtidig ikke har et offentligt tilgængeligt salgslokale, hvor kontrolmyndigheden kan udtage et produkt. Dels at kunne tilrettelægge kontroller, hvor der er behov for at produktet fragtes til et bestemt testlaboratorie i Danmark eller udlandet. Dels at tage hensyn til kontrolmyndighedens planlægning af effektive kontroller og forsøge at undgå ressourcospild, ved først at sende produktet til kontrolmyndigheden, som derefter sender produktet videre til testlaboratoriet. Kontrolmyndigheden afholder fragtomkostninger, hvis der er behov for yderligere transport af produktet ud over den anviste lokalitet.

Bestemmelsen finder anvendelse over for både internetbaserede virksomheder og fysiske butikker, og gør det således muligt at anmode såvel webbutikker som fysiske butikker om at indsende produkter til kontrol.

I § 17, *stk. 1, nr. 3*, i produktsikkerhedsloven fremgår det, at kontrolmyndigheden kan foretage relevante og nødvendige undersøgelser af produktet, og i § 23 i samme lov fremgår det, at kontrolmyndigheden afholder udgifterne til indhentelse af sagkyndige erklæringer, som myndigheden skønner nødvendige til afgørelse af, om et påbud eller et forbud skal meddeles. Udgifterne hertil kan myndigheden kræve refunderet af den, som har fået meddelt et påbud eller et forbud.

I § 19, *stk. 2*, i elsikkerhedsloven fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen kan foretage eller få foretaget en teknisk undersøgelse af elektrisk materiel, og at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostningerne ved eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den, som i forbindelse med undersøgelsen får meddelt et påbud eller forbud.

I § 18, *stk. 2*, i gassikkerhedsloven fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen kan foretage eller få foretaget en teknisk undersøgelse af gasmateriel, og at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger ved eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den, som i forbindelse med undersøgelsen får meddelt et påbud eller et forbud eller bliver pålagt en foranstaltning efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof.

I § 4, *stk. 3*, i fyrværkeriloven fremgår det, at der kan foretages en teknisk undersøgelse af prøver udtaget i forbindelse med kontrolbesøg, og at Sikkerhedsstyrelsen eller kommunalbestyrelsen kan kræve omkostningerne ved eksterne tekniske undersøgelser, herunder omkostningerne til transport, refunderet af den, som har fået meddelt et påbud eller et forbud.

I § 17, stk. 3, i lov om indretning m.v. af visse produkter fremgår det, at kontrolmyndigheden afholder udgifterne til indhentelse af sagkyndige erklæringer, som myndigheden skønner nødvendige til afgørelse af, om et påbud skal gives. Udgifter hertil kan myndigheden kræve refunderet af den, som har fået et påbud.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at kontrolmyndigheden kan foretage eller få foretaget tekniske undersøgelser af produkter udtaget i medfør af stk. 1.

En teknisk undersøgelse kan være nødvendig for at afgøre, om et produkt er i overensstemmelse med de relevante produktregler. Bestemmelsen skal sikre, at kontrolmyndigheden har mulighed for at teste ethvert produkt, der er udtaget efter stk. 1, hvis det skønnes at være nødvendigt. Testen kan foretages af kontrolmyndigheden selv eller f.eks. af et testlaboratorium.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at kontrolmyndigheden kan kræve omkostninger forbundet med de eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den erhvervsdrivende, der, jf. §§ 18, 19 og § 21, stk. 1, træffes afgørelse over for i forbindelse med undersøgelsen.

Bestemmelsen fastsættes i overensstemmelse med artikel 15 i markedsovervågningsforordningen, hvorefter markedsovervågningsmyndigheder kan tillades at opkræve alle omkostninger ved deres aktiviteter fra den relevante erhvervsdrivende for så vidt angår tilfælde af manglende overensstemmelse.

Bestemmelsen skal bidrage til at sikre en højere regelefterlevelse på tværs af produktområder. Erhvervsministeriet vurderer, at det er hensigtsmæssigt, at det er kontrolmyndigheden, der i udgangspunktet afholder omkostningerne til eksterne tekniske undersøgelser, der skønnes nødvendige for vurderingen af, om der skal træffes foranstaltninger i relation til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med de gældende regler.

Samtidig finder Erhvervsministeriet det rimeligt, at omkostningerne kan kræves refunderet af den erhvervsdrivende i det tilfælde, hvor et produkt ikke er i overensstemmelse med de gældende regler. Kontrolmyndighedens omkostningsdækning kan således alene ske, når en erhvervsdrivende får meddelt et påbud eller et forbud efter forslaget §§ 18, 19 og § 21, stk. 1. Omkostningsdækningen gælder alle kontrolmyndighedens udgifter, herunder også eventuelle fragtomkostninger.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at kontrolmyndigheden kan indhente erklæringer fra sagkyndige, som myndigheden skønner nødvendige for at kunne træffe afgørelse.

I lighed med det anførte til stk. 3, 1. pkt., kan det være nødvendigt for kontrolmyndigheden at indhente erklæringer fra sagkyndige for at afgøre, om et produkt er i overensstemmelse med de relevante produktregler. Det kan f.eks. være, hvis kontrolmyndigheden ikke besidder den fornødne kompetence.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at myndigheden kan kræve udgifterne hertil refunderet af afgørelsens modtager, jf. §§ 18, 19 og § 21, stk. 1.

Forslagets stk. 4 adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er tale om en sammenkrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelsen viderefører de gældende regler og praksis.

Er produktet i overensstemmelse med reglerne under kontrollen, afholder virksomheden ikke udgifterne for erklæringer fra sagkyndige, men bærer alene omkostningen ved udtagelse og eventuel fragt af produktet, der udtages til kontrol. Det er således kun i sager, hvor produktet ikke er i overensstemmelse og den erhvervsdrivende modtager en afgørelse, at refusion af kontrolmyndighedens udgifter kan ske.

I tilfælde hvor det er nødvendigt at udstede et midlertidigt forbud, skal den erhvervsdrivende først refundere eventuelle udgifter til tests o.lign., når den endelige afgørelse foreligger, og sagen således er fuldt oplyst.

Det foreslås i *stk. 5*, at erhvervsministeren kan bemyndige en anden offentlig myndighed eller en

offentlig eller privat virksomhed til at varetage de beføjelser, som kontrolmyndigheden har i medfør af stk. 1.

Bemyndigelsen kan gives i et enkeltstående tilfælde eller den kan gives som en mere permanent ordning.

Bestemmelsen skal sikre, at kontrolmyndigheden kan tilrettelægge sin kontrolindsats så hensigtsmæssigt som muligt. I det omfang det f.eks. vurderes, at ressourceanvendelsen kan optimeres ved at lade en anden offentlig myndighed eller en offentlig eller privat virksomhed udtage produkterne eller ved at indgå i et samarbejde med en anden myndighed, giver bestemmelsen således mulighed for dette. Den anden offentlige myndighed eller en offentlig eller privat virksomhed vil i den forbindelse skulle undergives kontrolmyndighedens kontrol.

Det er ikke hensigten, at en anden offentlig myndighed eller en offentlig eller privat virksomhed skal kunne bemyndiges til at bruge skjult identitet ved udtagning af produkter. Det er alene kontrolmyndigheden, der skal have kompetencen til anvendelsen af skjult identitet. Bestemmelsen kan derfor ikke anvendes til at lade en anden offentlig myndighed eller en offentlig eller privat virksomhed udtage produkter ved brug af skjult identitet.

Ved bemyndigelse af en anden offentlig myndighed eller en offentlig eller privat virksomhed til at udtage produkter til test, skal det fremgå entydigt af bemyndigelsesbeskrivelsen, hvor langt bemyndigelsen rækker. Det kan være ved beskrivelse af, om der er tale om en engangs- eller flergangsbemyndigelse, antallet af produkter der skal udtages, antallet af butikker, hvor produkterne skal udtages, antallet af produkter der må udtages i den enkelte butik og lignende information.

Ved bemyndigelse af en privat virksomhed, vil den private virksomhed være omfattet af reglerne efter forvaltningsloven, jf. forvaltningslovens § 1, stk. 2, nr. 2, og offentlighedsloven, jf. offentlighedslovens § 3, stk. 1, nr. 2, ligesom en offentlig myndighed eller virksomhed vil være det.

Bestemmelsen kan desuden anvendes i de situationer, hvor et gasdistributionsselskab foretager tilsyn efter gassikkerhedslovens § 24 og i den forbindelse bliver opmærksom på et gasapparat, som ikke er i overensstemmelse med reglerne. I denne situation vil den tilsynsførende efter bemyndigelse fra Sikkerhedsstyrelsen kunne medtage produktet til nærmere undersøgelse af styrelsen.

Til § 18

Det fremgår af § 21 i den gældende produktsikkerhedslov, at kontrolmyndigheden kan træffe en midlertidig afgørelse om forbud mod levering, markedsføring, udstilling eller anden tilgængeliggørelse af et produkt, der vurderes at kunne være farligt. Forbuddet kan rettes mod enhver, der har gjort et produkt tilgængeligt på markedet og strækker sig alene over den tidsperiode, der er nødvendig for undersøgelse eller vurdering af produktets sikkerhed.

Muligheden for at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om et midlertidigt forbud, findes ikke tilsvarende i henholdsvis elsikkerhedsloven, gassikkerhedsloven, fyrværkeriloven, eller lov om indretning m.v. af visse produkter. Det har dog været muligt at benytte hjemlen i § 21 i produktsikkerhedsloven, hvis behovet for at udstede et midlertidigt forbud skulle opstå på de øvrige lovområder.

Det foreslås i § 18, 1. pkt., at kontrolmyndigheden kan udstede et midlertidigt forbud mod levering, markedsføring, udstilling eller anden tilgængeliggørelse af et produkt, hvis produktet vurderes at kunne udgøre en risiko.

Bestemmelsen giver mulighed for at træffe en midlertidig afgørelse om forbud mod et givent produkt, mens kontrolmyndighedens sagsbehandling og oplysning af sagen pågår. Kontrolmyndigheden foretager i den forbindelse en proportionalitetsafvejning, så de midler, der anvendes, ikke er mere indgribende end nødvendigt i forhold til det formål, kontrolmyndigheden ønsker at opnå.

Bestemmelsen finder alene anvendelse i sager, hvor der er formodning for, at produktet udgør en fare,

og hvor hensynet til brugeren gør, at det ud fra et forsigtighedsprincip vurderes uforsvarligt, at produktet forsat er i omsætning, imens kontrolmyndigheden foretager de nødvendige undersøgelser eller tests af produktet for derved endeligt at afklare risikoen og træffe endelig afgørelse. Risikobegrebet er nærmere beskrevet i de specielle bemærkninger til lovforslagets § 5, stk. 1.

Det er en betingelse for anvendelsen af bestemmelsen, at der ikke er tale om en formodning for så bagatelagtige mangler ved produktet, at produktet ikke kan anses for at udgøre en fare for brugeren. En bagatelagtig mangel i denne henseende kan f.eks. være konstatering af mindre formelle mangler ved et produkt, som i sig selv ikke kan danne baggrund for en vurdering af, at et produkt udgør en fare.

I 2. pkt. foreslås det, at forbuddet kan rettes mod enhver, der har gjort et produkt tilgængeligt på markedet.

Forbuddet kan rettes mod den, der har gjort et produkt tilgængeligt på markedet.

Bestemmelsen finder alene anvendelse for produkter, der er bragt i omsætning. Produkter, der endnu ikke er bragt i omsætning, foreslås behandlet i overensstemmelse med fremgangsmåden i forslagets § 21.

Endelig foreslås det i 3. pkt., at forbuddets varighed kan ikke strække sig ud over, hvad der er nødvendigt for at træffe kontrolforanstaltninger til brug for undersøgelser eller vurderinger af produktets sikkerhed.

Angivelsen af, at forbuddets varighed ikke kan strække sig ud over, hvad der er nødvendigt for at foretage de nævnte undersøgelser, er ligeledes udtryk for det almindelige proportionalitetsprincip. Kontrolmyndigheden sikrer i den forbindelse, at de nødvendige undersøgelser foretages uden unødigt ophold for derved at mindske eventuelle gener for den erhvervsdrivende.

Til § 19

Af § 20, stk. 1, i den gældende produktsikkerhedslov fremgår det, at kontrolmyndigheden kan påbyde enhver, der har bragt et farligt produkt i omsætning, eller som har været et led i afsætningen af produktet at advare forbrugerne om de risici, der er ved produktet, at afhjælpe forhold, som er årsag til faren, at trække produktet tilbage fra markedet, at tilbagekalde produktet fra forbrugerne eller at destruere produktet.

Af § 20 i elsikkerhedsloven fremgår det, at kontrolmyndigheden kan påbyde afhjælpning af fejl og mangler ved elektrisk materiel. Af § 21 i samme lov fremgår det, at kontrolmyndigheden kan forbyde salg, udlevering, installation eller brug af elektrisk materiel, der ikke overholder reglerne, samt at kontrolmyndigheden kan påbyde elektrisk materiel omfattet af forbuddet tilbagetrukket fra markedet, tilbagekaldt fra brugerne eller destrueret. Kontrolmyndigheden kan desuden påbyde, at elektrisk materiel omfattet af forbuddet frakobles. Tilsvarende findes i §§ 19 og 20 i gassikkerhedsloven.

I § 3 a, stk. 4, i fyrværkeriloven bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte regler om kontrolmyndighedens mulighed for at meddele påbud eller forbud. Denne hjemmel er udmøntet i § 32 i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, hvoraf det fremgår, at kontrolmyndigheden kan forbyde, at fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler gøres tilgængelige på markedet, hvis de ikke opfylder kravene, eller hvis de udgør en risiko for menneskers sundhed eller sikkerhed eller for andre samfundsinteresser. Desuden kan kontrolmyndigheden meddele påbud om, at artikler underlagt dette forbud tillige trækkes tilbage fra markedet, tilbagekaldes fra forbrugerne eller destrueres.

Af § 17 i lov om indretning m.v. af visse produkter fremgår det, at kontrolmyndigheden kan påbyde at forhold stridende imod lovgivningen eller produkter, som udgør en risiko for menneskers sundhed eller sikkerhed, eller udgør en risiko for husdyrs eller formuegoders sikkerhed, bringes i orden. Kontrolmyndigheden har også mulighed for at påbyde, at overtrædelser bringes til ophør eller at der gennemføres begrænsninger i adgangen til at bringe produktet i omsætning, gøre det tilgængeligt på markedet eller

ibrugtage et produkt, som er fremstillet til eget brug. Hvis det er proportionalt, kan kontrolmyndigheden også forbyde at produktet bringes i omsætning, gøres tilgængeligt på markedet eller ibrugtages. Slutteligt kan kontrolmyndigheden påbyde, at produktet kaldes eller trækkes tilbage fra markedet. Udgør produktet en alvorlig risiko for sikkerhed og sundhed, kan kontrolmyndigheden påbyde, at produktet destrueres.

Det foreslås i § 19, stk. 1, at hvis et produkt ikke i overensstemmelse med eller lever en erhvervsdrivende ikke op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, kan kontrolmyndigheden træffe afgørelse over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning, eller som har været et led i afsætningen af et produkt, om en række foranstaltninger, som fremgår af bestemmelsens nr. 1-7.

Forslagets § 19 adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er tale om en sammenkrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelsen viderefører i hovedtræk kontrolmyndighedens påbuds- og forbudsmuligheder.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 16, stk. 2, at kontrolmyndigheden straks skal påbyde den erhvervsdrivende at træffe passende og forholdsmæssige korrigerende tiltag for at bringe den manglende overensstemmelse til ophør eller at eliminere risikoen inden for en frist, som kontrolmyndigheden fastsætter. I den forbindelse fremgår det af artikel 16, stk. 3, litra a-e og g, at kontrolmyndigheden skal kunne træffe afgørelse om, at den erhvervsdrivende skal afhjælpe mangler, forhindre at produktet gøres tilgængeligt på markedet, trække eller kalde produktet tilbage, destruere produktet eller på anden vis gøre det ubrugeligt, anføre advarsler på produktet om de risici, der kan være forbundet med det eller advare de brugere, der udsættes for risiko, herunder ved udsendelse af særlige advarsler.

Den foreslåede bestemmelse omhandler den situation, hvor det er konstateret, at et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne, eller hvor en erhvervsdrivende ikke lever op til sine forpligtelser, og hvor de tiltag, den erhvervsdrivende eventuelt har foretaget, ikke er tilstrækkelige. Bestemmelsen kan også anvendes i situationer, hvor produktet er i overensstemmelse med de produktspecifikke regler, men alligevel udgør en risiko, jf. lovforslagets § 5, stk. 1, nr. 2. Myndigheden kan i disse situationer være nødt til at gribe ind med et påbud.

Påbuddet kan både rette sig mod den, der har bragt produktet i omsætning og imod senere led i afsætningskæden, hvis det er relevant. For spørgsmålet om hvorvidt et produkt er bragt i omsætning, er det uden betydning, om dette er sket mod eller uden vederlag.

Det vil oftest være relevant at rette et påbud eller forbud imod så tidligt et led i afsætningskæden som muligt. Hvis et påbud eller forbud rettes imod det første led i hele afsætningskæden (den, der har bragt produktet i omsætning), vil efterlevelsen af påbuddet eller forbuddet give den største effekt, da produktet fjernes fra alle senere led i afsætningskæden. Rettes påbuddet eller forbuddet i stedet imod et senere led i afsætningskæden, vil det ikke have en effekt over for de tidligere led, uanset at påbuddet eller forbuddet efterleves. Det følger af EU's harmoniseringsretsakter, at medlemslandenes markedsovervågningsmyndigheder har mulighed for at pålægge erhvervsdrivende, der er lokaliseret i EU, at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre produkters overensstemmelse eller om nødvendigt at trække eller tilbagekalde produkterne fra markedet. Det medfører, at markedsovervågningsmyndighederne kan træffe afgørelse over for enhver erhvervsdrivende med hjemsted i EU, også på tværs af landegrænser. Da de danske myndigheder imidlertid ikke har jurisdiktion uden for Danmarks grænser, vil det ikke være muligt for de danske myndigheder at håndhæve og sanktionere en sådan afgørelse, hvis den erhvervsdrivende ikke efterlever denne. Her giver det europæiske system i stedet muligheden for, at der kan rettes henvendelse til markedsovervågningsmyndigheden i det medlemsland, hvor den relevante erhvervsdrivende har hjemsted. Herefter vil den pågældende markedsovervågningsmyndighed kunne håndhæve afgørelsen.

Processen gennem det europæiske system, hvor en markedsovervågningsmyndighed i en anden medlemsstat skal håndhæve en afgørelse, truffet af den danske kontrolmyndighed, kan være lang. Det må

derfor indgå i risikovurderingen af produktet, hvorvidt det er mest hensigtsmæssigt at træffe afgørelse over for det første led i EU eller det første led i Danmark.

Under hensyn til ønsket om at føre en målrettet og effektiv kontrol og i den forbindelse at undgå unødige gene for erhvervslivet, vil påbud og forbud i medfør af bestemmelserne som hovedregel blive rettet mod det første danske led i afsætningen af produktet. Det betyder, at hvis det første led i afsætningskæden i Danmark er den, der har bragt produktet i omsætning, vil et påbud eller forbud som udgangspunkt blive rettet mod denne. Hvis den, der har bragt et produkt i omsætning, er lokaliseret et andet sted end i Danmark, vil det i stedet være den, der har gjort produktet tilgængeligt på markedet i Danmark, som et påbud eller forbud vil blive rettet mod. Vedrørende det sidstnævnte tilfælde kan det være relevant yderligere at rette et påbud eller forbud mod det første led, der er lokaliseret i EU. Et sådan påbud eller forbud vil ikke kunne håndhæves eller sanktioneres i Danmark, hvilket derimod er tilfældet med påbud og forbud over for danske erhvervsdrivende. Det vil altid være den, afgørelsen er truffet over for, der skal betale de udgifter, der kan være i forbindelse med at efterkomme afgørelsen.

Bestemmelsen i § 19 er formuleret, så de mindst indgribende foranstaltninger nævnes først, mens de mest indgribende nævnes til sidst. I overensstemmelse med det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip bør der ikke bruges mere indgribende foranstaltninger end nødvendigt for at opnå formålet. Der kan opstå tilfælde, hvor én eller flere af bestemmelserne anvendes på samme tid for at sikre, at der træffes effektive foranstaltninger for at imødegå manglerne ved produktet.

Af § 20, stk. 1, nr. 1, i den gældende produktsikkerhedslov fremgår det, at kontrolmyndigheden kan påbyde enhver som har bragt et produkt i omsætning eller været et led i afsætningen at advare forbrugerne om de risici, der er forbundet med produktet. Bestemmelsen findes ikke tilsvarende på de øvrige lovområder.

I det foreslåede *nr. 1*, kan kontrolmyndigheden pålægge enhver, der har bragt produktet i omsætning, eller som har været et led i afsætningen af produktet, at advare brugerne om de risici, der er ved produktet.

I nogle tilfælde vil det være tilstrækkeligt at advare behørigt om de risici, der er ved produktet. I forbindelse med vurderingen af hvilken foranstaltning der skal anvendes, vil den effekt, der forventes at kunne opnås, skulle afvejes i forhold til de omkostninger, der vil være ved eksempelvis at kalde produktet tilbage fra brugerne. Eksempelvis bør relevant advarselsinformation – i hvad der må anses for et rimeligt omfang, når de mulige skaders alvorlighed tages i betragtning – anvendes frem for tilbagekaldelse, hvis det er tilstrækkeligt til at forhindre skader. Bestemmelsen kan anvendes i tilfælde, hvor de pågældende risici vurderes at kunne imødegås med advarsler eller ved at foretage tilpasning eller ændre opbevaringen af produktet. Bestemmelsen vil efter en konkret vurdering ligeledes kunne finde anvendelse i kombination med en eller flere af de øvrige påbuds- eller forbudsmuligheder.

Advarsler kan gives på selve produktet, på indlægssedlen eller i brugsanvisningen, på skilte i fysiske butikker eller på hjemmesider, der sælger produktet, eller på anden måde, som myndigheden måtte finde nødvendig for at oplyse brugerne om risikoen ved produktet. Der kan være tale om blandt andet at angive alderskrav, håndteringsvejledning, oplysninger om materialets holdbarhed eller relevante sikkerhedsforanstaltninger, der skal udøves af brugeren. Hvis produktet er særligt farligt for visse kategorier af personer, skal advarslen målrettes denne gruppe. Der kan altså i denne situation være behov for at anvende andre kanaler for meddelelse af advarslen, end det normalt vil være tilfældet, for at sikre at advarslen når ud til modtagergruppen.

Advarslen skal være udfærdiget på dansk. Dette udelukker dog ikke, at advarslen derudover kan angives på andre sprog. Kontrolmyndighederne bør kun anvende bestemmelsen, hvis den erhvervsdrivendes egne forholdsregler ikke vurderes at være tilstrækkelige, eller hvis den erhvervsdrivende ikke har truffet nogen forholdsregler.

Det foreslås i *nr. 2*, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om at stoppe markedsføring, der kan vildlede brugerne.

Bestemmelsen skal sikre, at det er muligt at hindre fortsat markedsføring af et produkt, der ikke er i overensstemmelse med de gældende regler. Markedsføring forstås i den henseende som reklame, udstilling, salg m.v. af produkter, der kan give brugere et fejlagtigt indtryk af, at et produkt er i overensstemmelse med reglerne, hvis det fortsat markedsføres.

Det foreslås i *nr. 3*, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om at afhjælpe forhold, som ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Det vil være relevant at kræve afhjælpning i situationer, hvor det efter en proportionalitetsvurdering ikke findes hensigtsmæssigt, eksempelvis at forbyde salg af produktet, hvis fejlen kan afhjælpes på en mindre indgribende måde. Afhjælpning kan både ske ved, at det tilbydes brugeren, at manglen på produktet afhjælpes af den erhvervsdrivende, eller ved at brugeren selv foretager en udskiftning af enkle dele for at opnå den fornødne sikkerhed. I sidstnævnte situation vil den erhvervsdrivende kunne tilbyde sine kunder, at de kan fremsende kontaktdata, hvorefter de vil modtage de nødvendige reservedele. Denne løsning er alene egnet til ukomplicerede afhjælpninger.

Uanset om udbedringen foretages af den erhvervsdrivende eller af brugeren, vil det være den erhvervsdrivende, som skal afholde udgifterne til udbedring af manglerne ved produktet, herunder også betale omkostningen til at en autoriseret fagperson foretager udbedringen, hvis dette er nødvendigt. Påbud om afhjælpning kan både være relevant over for produkter, som allerede er solgt til brugeren, og over for produkter, som befinder sig på et lager.

Det foreslås i *nr. 4*, at den erhvervsdrivende kan påbydes at stoppe salg eller udlevering af produktet.

Ved salg forstås salg fra fysiske butikker, webbutikker, på markeder eller lignende med fortjeneste for øje. Ved udlevering forstås produkter, der ikke er solgt med fortjeneste for øje, men som f.eks. er udleveret gratis. Forbud mod salg angår de produkter, som stadig befinder sig i butikkerne. Ved et salgsstop forpligtes den erhvervsdrivende ikke til at returnere produkterne til et tidligere led i afsætningen af produktet, men alene til at ophøre med at sælge produktet. Påbud om salgsstop vedrører alene den konkrete erhvervsdrivende.

Salgsstop vil sjældent være en relevant foranstaltning i situationer, hvor parten i sagen er et led i en større omsætningskæde, da salgsstoppet kun vedrører eksempelvis distributøren og således ikke de detailbutikker, som produktet er solgt til.

I situationer hvor detailforhandler og importør er sammenfaldende, eller hvor der eksempelvis er tale om en erhvervsdrivende, der selv både producerer og sælger produktet, vil salgsstoppet være relevant, da produktet afsættes direkte til brugeren, og der dermed ikke er yderligere erhvervsdrivende i afsætningskæden, som kan være relevante at omfatte af foranstaltningen.

Det foreslås i *nr. 5*, at kontrolmyndigheden kan påbyde, at produktet tilbagetrækkes fra markedet effektivt og øjeblikkeligt.

Det betyder, at den erhvervsdrivende påbydes at sikre, at de produkter, der er tilgængelige for, men endnu ikke erhvervet af brugerne, returneres til det tidligere led i afsætningen af produktet. Der vil således være tale om en foranstaltning med henblik på at forhindre, at produkter, der ikke lever op til gældende regler, distribueres, udstilles og tilbydes brugeren. Påbud om tilbagetrækning medfører en forpligtelse for den erhvervsdrivende til at sikre, at produktet trækkes tilbage fra eventuelle efterfølgende led i afsætningen af produktet. Foranstaltningen vil derfor typisk være relevant over for en fabrikant, importør eller distributør af produktet, da disse forpligtes til at kontakte de erhvervsdrivende, som produktet er afsat til med henblik på at trække produktet tilbage fra alle de erhvervsdrivende, som måtte udgøre et led i afsætningen af produktet.

Det er nødvendigt, at den erhvervsdrivende foretager effektive tiltag for at trække produktet tilbage

fra markedet efter et påbud herom. Med effektivt skal forstås, at den erhvervsdrivende skal sikre sig, at efterfølgende led i afsætningen af produktet også forstår vigtigheden af, at produktet skal trækkes tilbage og returneres til det tidligere led i afsætningskæden for derved at forhindre, at produktet distribueres, udstilles og tilbydes brugerne. Det vil som udgangspunkt betyde, at den erhvervsdrivende, som modtager et påbud efter nr. 5, skal give sine efterfølgende led i afsætningskæden direkte besked om, at produktet skal trækkes tilbage fra markedet.

Det foreslås i *nr. 6*, at kontrolmyndigheden kan påbyde, at produktet tilbagekaldes fra brugerne.

Der vil således være tale om enhver foranstaltning med henblik på brugerens returnering af produkter, der ikke lever op til gældende regler, og som tidligere har været leveret eller stillet til rådighed for brugeren. Påbud om tilbagekaldelse anvendes kun, når andre forholdsregler ikke er tilstrækkelige til at forebygge risici. Tilbagekaldelse er relevant, hvis de risici, produktet frembyder, ikke kan forebygges på anden vis.

Den erhvervsdrivende tilrettelægger tilbagekaldelsen således, at den ikke medfører væsentlige ulemper for brugeren. Det vil dog i praksis ikke være muligt helt at friholde brugeren for opgaver i relation til tilbagekaldelsen.

Reglerne om tilbagekaldelse af produkter har et andet sigte end købelovens regler om forbruger-køb. Muligheden for at gøre et mangelsansvar gældende i medfør af købeloven i forbindelse med en tilbagekaldelse, er et civilretligt anliggende og afhænger af de konkrete omstændigheder omkring erhvervelsen af produktet. Hvorimod det som oftest, ved en tilbagekaldelse efter dette lovforslag, vil fremgå af den information, som den erhvervsdrivende udsender eller på anden måde giver, om brugeren kan forvente omlevering, refundering af købesummen eller andet med henblik på at afhjælpe manglen ved det ikke-overensstemmende produkt.

Hvis der er tale om et brugt produkt, vil et påbud om tilbagekaldelse kun kunne meddeles den, der oprindeligt har solgt produktet som nyt. Påbud om tilbagekaldelse af produkter, som i brugt stand er solgt videre af privatpersoner, kan alene meddeles den erhvervsdrivende, der har udgjort et led i afsætningskæden, da produktet var nyt.

Er der tale om et produkt omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1, kan påbuddet dog tillige meddeles den, der erhvervsmæssigt har bragt det brugte produkt i omsætning. Det vil sige, at et auktionshus, der alene formidler et salg, uden at vedkommende kan siges at være distributør, også vil kunne modtage et påbud. Det er uden betydning, om formidlingen sker via internettet eller på anden måde.

Endelig foreslås det i *nr. 7*, at kontrolmyndigheden får mulighed for at træffe afgørelse om at destruere produktet på forsvarlig måde.

Med destruktion menes, at det pågældende produkt gøres ubrugeligt. At destruktionsen skal ske på forsvarlig måde indebærer, at destruktionsen skal være tilrettelagt og udført på en sikker måde, og at eventuelle rester og bestanddele af produktet bortskaffes i overensstemmelse med gældende regler, herunder evt. reglerne om bortskaffelse af farligt affald.

Foranstaltningen vil kunne have væsentlige økonomiske konsekvenser for den, påbuddet rettes imod, og vil derfor kun kunne begrundes, hvor ingen af de øvrige foranstaltninger vurderes at være tilstrækkelige. Påbud om destruktion forudsætter, at det anses for nødvendigt, rimeligt og hensigtsmæssigt at destruere produktet af hensyn til brugerne og af hensyn til at undgå, at produktet sendes til andre medlemsstater eller lande uden for EU. Det uoverensstemmende produkt skal udgøre en alvorlig risiko. Produktet må ikke på anden måde kunne lovliggøres eller ændres til at kunne anvendes sikkert.

Muligheden for at påbyde destruktionsen kan finde anvendelse, hvis det er den eneste måde, som er tilstrækkelig til at forhindre produktet i at blive tilbudt brugerne. Bestemmelsen kan desuden anvendes i situationer, hvor produktet udgør en fare i sig selv, hvorfor opbevaring af det vil være til fare for personer, husdyr eller ejendom eller hvor et produkt eksempelvis har en beskyttelsesfunktion, men grundet sine

mangler ikke giver den fornødne beskyttelse, og der dermed reelt er risiko for sygdom, legemsbeskadigelse eller død.

Kontrolmyndigheden kan ikke påbyde en fabrikant, importør eller distributør at destruere produkter, der befinder sig hos brugeren, og som derfor ikke længere er i deres besiddelse. Hvis kontrolmyndigheden træffer afgørelse om, at produktet skal tilbagekaldes hos brugeren, vil de tilbagekaldte produkter dog også blive omfattet af påbuddet om destruktion.

Til § 20

I § 13, stk. 3, i produktsikkerhedsloven fremgår det, at kontrolmyndigheden i forbindelse med kontrol kan kontrollere, om et produkt uretmæssigt er påført CE-mærkning.

Med hjemmel i produktsikkerhedsloven er der fastsat en tilsvarende bestemmelse for kontrol af legetøj i bekendtgørelse nr. 309 af 3. april 2017 om sikkerhedskrav til legetøjsprodukter. Det fremgår således af bekendtgørelsens § 57, stk. 3, at kontrolmyndigheden i forbindelse med kontrollen af, at legetøjsprodukter er sikre, kan kontrollere, om et legetøjsprodukt uretmæssigt er påført CE-mærkning, jf. § 13, stk. 3, i produktsikkerhedsloven.

I § 12, stk. 1, i lov om indretning m.v. af visse produkter fastsættes det, som tidligere nævnt, at kontrolmyndigheden fører kontrol med overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 765/2008/EF af 9. juli om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter.

Der findes ikke en tilsvarende regel i elsikkerhedsloven, gassikkerhedsloven, og fyrværkeriloven, eller bekendtgørelser udstedt med hjemmel heri.

I § 20, stk. 1 foreslås det, at kontrolmyndigheden skal kunne føre kontrol med, om et produkt uretmæssigt er påført CE-mærkning.

Bestemmelsen viderefører de forpligtelser, som Sikkerhedsstyrelsen har som kontrolmyndighed og som i vid udstrækning allerede følger af forordning 765/2008. CE-mærkning må ikke anbringes på produkter, hvor betingelserne for anbringelse af mærkningen ikke er opfyldt. Mærkningen må eksempelvis kun anbringes på produkter, der er omfattet af regler, der stiller krav om mærkningen, ligesom der er en række betingelser, der skal opfyldes, før mærkningen må påsættes. Krav om CE-mærkning og betingelserne, der skal opfyldes, før mærket må påsættes, vil fremgå af bekendtgørelser, der vil blive fastsat i medfør af denne lov, jf. lovforslagets § 8.

Det fremgår af § 28 i produktsikkerhedsloven, at hvis et produkt uretmæssigt er påført CE-mærkning, kan kontrolmyndigheden påbyde den ansvarlige at fjerne mærkningen inden for en nærmere angivet frist. Hvis dette ikke sker, kan kontrolmyndigheden påbyde enhver, der udbyder produktet, straks eller inden for en nærmere angivet frist, at standse salget af produktet og om nødvendigt at trække produktet tilbage fra markedet.

I artikel 40, stk. 1, litra a, i gasapparatforordningen er det fastsat, at hvis en medlemsstat konstaterer, at CE-mærkningen er anbragt på en måde, der ikke overholder artikel 30 i forordning 765/2008 eller artikel 17 i forordningen, skal medlemsstaten pålægge den erhvervsdrivende at bringe den manglende overensstemmelse med kravene til ophør. Efter stk. 2, skal medlemsstaten, hvis der fortsat er tale om manglende overensstemmelse efter stk. 1, træffe alle fornødne foranstaltninger for at begrænse eller forbyde, at apparatet eller udstyret gøres tilgængeligt på markedet eller sikre, at det kaldes tilbage eller trækkes tilbage fra markedet.

I § 17, stk. 1, i lov om indretning m.v. af visse produkter fremgår det, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om forhold, der i strid med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 765/2008/EF af 9. juli om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter, herunder påbyde, at forholdene bringes i orden straks eller inden en given frist.

Der findes ikke en regel tilsvarende ovenstående i de øvrige love inden for lovforslagets anvendelsesområde. På nogle områder er der dog fastsat lignende regler i bekendtgørelser udstedt i henhold til lovene.

Med hjemmel i elsikkerhedsloven er der i § 40, stk. 1, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 311 af 30. marts 2016 om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser fastsat regler om, at Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde den erhvervsdrivende inden for en nærmere angiven frist at bringe forholdet i orden, hvis CE-mærkning er anbragt i strid med artikel 30 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 765/2008/EF. Det fremgår herefter af § 40, stk. 2, at hvis forholdet ikke er bragt i orden inden for fristen i stk. 1, kan Sikkerhedsstyrelsen, forbyde at elektrisk materiel gøres tilgængelig på markedet, eller påbyde den erhvervsdrivende at tilbagetrække det elektriske materiel eller at kalde det tilbage.

Med hjemmel i fyrværkeriloven er det i § 32 d, stk. 1, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler fastsat, at Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde den erhvervsdrivende inden for en nærmere angivet frist at bringe forholdet i orden, hvis CE-mærkning er anbragt i modstrid med artikel 30 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 765/2008/EF. Efter stk. 2, kan Sikkerhedsstyrelsen, hvis ikke forholdet er bragt i orden inden for fristen, enten forbyde, at fyrværkeriet eller andre pyrotekniske artikler gøres tilgængelige på markeder, eller påbyde de erhvervsdrivende, der udbyder fyrværkeriet eller de andre pyrotekniske artikler at tilbagetrække eller tilbagekalde artiklen.

Det foreslås i *stk. 2*, at er et produkt uretmæssigt påført CE-mærkning, kan kontrolmyndigheden påbyde enhver, der udbyder produktet, at standse salg eller udlevering af produktet og om nødvendigt at tilbagetrække produktet fra markedet.

Bestemmelsen tager dermed sigte på den situation, hvor et produkt, der ikke må CE-mærkes, bærer mærkningen uretmæssigt. Den, der udbyder produktet, vil herefter blive pålagt at fjerne CE-mærket. Den ansvarlige erhvervsdrivende vil samtidig blive påbudt at stoppe salg eller udlevering af produktet og, hvis det er nødvendigt, trække produktet tilbage fra markedet for at fjerne mærkningen.

Hvis der er tale om forkert eller utilstrækkelig CE-mærkning af et produkt, som skal CE-mærkes, henvises i stedet til §§ 18, 19 og 21.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at kontrolmyndigheden kan påbyde den ansvarlige fabrikant eller importør at fjerne CE-mærkningen inden for en nærmere angivet frist.

I forordning 765/2008 fremgår det af artikel 30, stk. 6, at medlemsstaterne skal sikre, at reglerne om CE-mærkning gennemføres korrekt. Medlemsstaterne skal desuden tage passende skridt i tilfælde af uretmæssig anvendelse af mærkningen og skal desuden indføre sanktioner i tilfælde af overtrædelser. Disse sanktioner skal stå i forhold til, hvor alvorlig overtrædelser er, og skal have en effektiv præventiv virkning mod uretmæssig anvendelse af CE-mærkning.

Stk. 3, 1. pkt., giver mulighed for, at kontrolmyndighed kan fastsætte en tidsfrist for at fjerne CE-mærket i det påbud, der meddeles fabrikanten eller importøren i medfør af stk. 2.

Det forudsættes, at den tidsfrist, der fastsættes efter stk. 3, 1. pkt., giver modtageren af påbuddet rimelig tid til at fjerne det uretmæssigt påførte CE-mærke. Fristen forventes i udgangspunktet at udgøre 14 dage, som må anses for at være en rimelig frist til at fjerne et CE-mærke, der ikke burde være påført i første omgang. Fastsættelsen af den nærmere angivne frist, vil imidlertid altid bero på kontrolmyndighedens konkrete og individuelle vurdering af den enkelte sags omstændigheder. Derfor vil fristen på 14 dage også kunne fraviges og gøres både kortere og længere. Der kan f.eks. være tale om, at fristen skal være længere end 14 dage, hvis der er tale om uforholdsmæssigt mange enkeltprodukter, som CE-mærket skal fjernes fra, der er fordelt over mange forskellige forhandlere og derfor vil tage lang tid at finde frem til.

Det foreslås i *2. pkt.*, at salg af produktet kan genoptages, når CE-mærkningen er fjernet.

Det følger af *2. pkt.* i bestemmelsens stk. 3, at når efterkommelse af påbud efter stk. 2 er sket, det vil sige når det uretmæssige CE-mærke er fjernet, kan salg, herunder også udlevering, af produktet igen finde sted.

Bestemmelserne i § 20 giver kontrolmyndigheden hjemmel til at kontrollere, om produktet uretmæssigt er påført CE-mærkning og den giver endvidere mulighed for at kræve mærkningen fjernet.

Overtrædelse af bestemmelserne i stk. 2 og 3 er strafbelagte. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 42, nr. 6.

Til § 21

I § 19 i den gældende produktsikkerhedslov er det fastsat, at kontrolmyndigheden kan forbyde enhver at bringe et produkt i omsætning, hvis det er farligt, samt eventuelt påbyde den pågældende at destruere produktet.

Efter § 21, stk. 1, i elsikkerhedsloven og § 20, stk. 1, i gassikkerhedsloven kan kontrolmyndigheden forbyde salg, udlevering, installation og brug af produkter, der ikke overholder reglerne. Destruktion af produktet kan påbydes efter henholdsvis § 21, stk. 2, i elsikkerhedsloven og § 20, stk. 2, i gassikkerhedsloven.

I § 3 a, stk. 4, i fyrværkeriloven bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte regler om kontrolmyndighedens mulighed for at meddele påbud eller forbud. Denne hjemmel er udmøntet i § 32, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, hvoraf det fremgår, at kontrolmyndigheden kan forbyde, at fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler gøres tilgængelige på markedet, hvis de ikke opfylder kravene, eller hvis de udgør en risiko for menneskers sundhed eller sikkerhed eller for andre samfundsinteresser. Destruktion af produktet kan påbydes efter bestemmelsens stk. 2.

Efter § 17, stk. 1, nr. 3, i lov om indretning m.v. af visse produkter kan kontrolmyndigheden forbyde at produktet bringes i omsætning, gøres tilgængeligt på markedet eller ibrugtages. Efter bestemmelsens stk. 4 kan kontrolmyndigheden tillige påbyde, at produktet destrueres, når det udgør en alvorlig risiko for sikkerhed og sundhed.

Det foreslås i § 21, stk. 1, at kontrolmyndigheden kan forbyde enhver at bringe et produkt i omsætning, gøre det tilgængeligt på markedet, udlevere det eller tage det i brug, hvis produktet eller den erhvervsdrivende ikke lever op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

Bestemmelsen adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er tale om en sammenkrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelsen viderefører kontrolmyndighedens mulighed for at træffe afgørelse om, at et produkt ikke må sælges, udleveres eller tages i brug, når det ikke er i overensstemmelse med reglerne, og det endnu ikke er markedsført eller bragt i omsætning.

Bestemmelsen tager bl.a. sigte på de situationer, hvor Toldstyrelsen i forbindelse med kontrol, efter toldloven, af produkter, der kommer ind i Danmark fra lande uden for EU, bliver opmærksomme på et produkt, der ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Ifølge artikel 27 i forordning 765/2008 kan toldmyndighederne suspendere frigivelse af et produkt, hvis det formodes at udgøre en alvorlig risiko for menneskers sikkerhed eller sundhed, det ikke er ledsaget af lovpligtig dokumentation eller det uretmæssigt er påført CE-mærkning. Hvis frigivelse af et produkt er blevet suspenderet af toldmyndighederne, skal frigivelse ifølge forordningens artikel 28 ske, hvis ikke toldmyndighederne inden 3 arbejdsdage efter suspensionen har modtaget en meddelelse om, at kontrolmyndighederne har truffet foranstaltninger over for produktet. I den forbindelse vil kontrolmyndigheden kunne have behov for at forbyde, at farlige produkter bringes i omsætning.

De ovennævnte artikler i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 765/2008/EF om akkreditering og markedsovervågning erstattes af markedsovervågningsforordningens artikel 26 og 27. Bestemmelserne

videreføres med den ændring, at toldmyndighederne fremover skal have modtaget meddelelse fra kontrolmyndigheden om, at suspension over for et produkt skal opretholdes, inden 4 arbejdsdage.

Det foreslås i *stk. 2*, at kontrolmyndigheden kan påbyde den, forbuddet efter *stk. 1* retter sig mod, at destruere produktet på en forsvarlig måde.

Kontrolmyndigheden skal kunne reagere, hvis et produkt, der endnu ikke er markedsført, frembyder fare. Det er derfor vigtigt, at kontrolmyndigheden kan påbyde destruktion af produkter, der udgør en alvorlig risiko for sikkerhed og sundhed, så produktet gøres ubrugeligt og ufarligt. Påbud om destruktion forudsætter, at det anses for nødvendigt, rimeligt og hensigtsmæssigt. Det er ligeledes en forudsætning, at produktet ikke kan lovliggøres eller ændres til at kunne anvendes sikkert. Bestemmelsen kan eksempelvis bruges, når toldmyndighederne stopper et produkt, der udgør en alvorlig risiko, og ikke kan lovliggøres. På den måde kan det sikres, at produktet ikke ved en fejl eller en lovovertrædelse ender hos brugerne, eller sendes til et andet land. Det kunne dreje sig om defekte åndedrætsværn, kemikaliedragter, ulovligt elektrisk materiel eller ulovligt gasmateriel, hvor der kan være en reel risiko for sygdom, legemsbeskadigelse eller død.

Er det ikke-overensstemmende produkt, der påbydes destrueret, en del af et sæt, hvor kun én eller flere enkeltdele ikke lever op til reglerne, kan de overensstemmende dele af sættet udleveres til modtageren. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor produktet består af et sæt børnetøj, dvs. af både trøje og bukser, hvor der på trøjen er snore i halsregionen, som er længere end det tilladte. I det tilfælde kan bukserne udleveres, mens den ikke-overensstemmende trøje tilbageholdes.

I *stk. 3, 1. pkt.*, foreslås det, at kontrolmyndigheden kan foranledige, at produktet destrueres, hvis dette ikke er sket inden for rimelig tid efter modtagelsen af påbuddet efter *stk. 2*.

Med bestemmelsen foreslås det, at kontrolmyndigheden kan reagere, hvis den, der har modtaget et påbud efter *stk. 2*, ikke inden for rimelig tid har sørget for, at produktet er destrueret. I så fald kan kontrolmyndigheden foranledige, at produktet destrueres. Det indebærer, at kontrolmyndigheden eller en anden, som kontrolmyndigheden har indgået aftale med herom, kan foretage destruktionsarbejdet. Det kan enten ske ved, at produktet destrueres på stedet, eller at det sendes eller afhentes med henblik på destruktion. I nogle tilfælde kan kontrolmyndigheden således selv foretage destruktionsarbejdet, men i andre tilfælde vil det som følge af produktets karakter være nødvendigt, at andre foretager destruktionsarbejdet. Det kan f.eks. være tilfældet i forhold til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, som kontrolmyndigheden ikke selv har mulighed for at destruere.

Bestemmelsen i *stk. 3, 1. pkt.*, skal kun anvendes, hvis ikke modtageren af et påbud efter *stk. 2* selv har sørget for destruktion inden for rimelig tid. Kontrolmyndighedens vurdering af, hvad der er rimelig tid, vil fremgå af påbuddet og afhænger af omstændighederne i sagen, herunder f.eks. karakteren af uoverensstemmelsen ved produktet, antallet af ikke-overensstemmende produkter og hvilke destruktionsmuligheder, der er tilgængelige m.v.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at udgifterne til destruktion afholdes af den, påbuddet er meddelt.

Udgiften til destruktion efter *stk. 3, 1. pkt.*, bæres af modtageren af påbuddet efter *stk. 2*, da det er denne, der har ansvaret for at destruere produktet. Kontrolmyndighedens udgifter kan således overvæltes på modtageren af påbuddet, da denne oprindeligt skulle have afholdt eventuelle udgifter i forbindelse med at efterkomme påbuddet.

Til § 22

Der findes ikke i hverken produktsikkerhedsloven, elsikkerhedsloven, gassikkerhedsloven, fyrværkeri-loven, eller lov om indretning m.v. af visse produkter hjemmel til, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indholdet på onlinegrænseflader.

Det foreslås i § 22, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller

fjerne indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, eller forordninger omfattet af denne lovs anvendelsesområde.

Bestemmelsen indebærer, at artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, i markedsovervågningsforordningen gennemføres. Efter bestemmelsen skal myndigheden tillægges beføjelse til – hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko – at påbyde fjernelse af indhold fra en onlinegrænseflade, der henviser til produkter, som udgør en alvorlig risiko, eller at påbyde, at en advarsel til brugerne udtrykkeligt vises, når de får adgang til en onlinegrænseflade.

Det fremgår bl.a. af betragtning 16 i markedsovervågningsforordningens præambel, at fjernelse af indhold vedrørende produkter, der ikke overholder de gældende regler, ikke bør berøre bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF om elektronisk handel. Ligeledes fremgår det bl.a. af betragtning 41 i markedsovervågningsforordningens præambel, at i de tilfælde, hvor der er risiko for alvorlig og uoprettelig skade for brugerne på grund af manglende overensstemmelse, bør markedsovervågningsmyndighederne kunne træffe foranstaltninger, når det er behørigt begrundet og forholdsmæssigt, og såfremt der ikke er nogen anden mulighed for at forhindre eller begrænse en sådan skade, herunder om nødvendigt ved at kræve fjernelse af indhold fra onlinegrænsefladen eller visning af en advarsel. Derudover fremgår det, at foranstaltningen bør træffes i overensstemmelse med principperne i direktiv 2000/31/EF. På den baggrund følger det af artikel 2, stk. 4, at forordningen ikke berører anvendelsen af artikel 12-15 i direktiv 2000/31/EF.

Den foreslåede bestemmelse berører således ikke anvendelsen af bestemmelserne i e-handelsloven, som implementerer direktiv 2001/31/EF, herunder bestemmelsen i § 16 om ansvarsfrihed for hosting-tjenester. Den foreslåede bestemmelse i § 22 skal sikre, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejere af onlinegrænseflader at ændre den måde et produkt markedsføres eller helt at fjerne et produkt, der ikke lever op til reglerne, f.eks. fra en webbutik. Bestemmelsen tænkes også anvendt af kontrolmyndigheden til at få omtale af produktet fjernet fra f.eks. blogs eller i forbrugertests, ligesom det sikres, at kontrolmyndigheden kan påbyde ejere at fjerne farlige produkter fra hylderne, selv om det ikke er sælger, der ejer onlinegrænsefladen. Samtidig sikres det, at kontrolmyndigheden kan påbyde, at en advarsel skal vises til brugerne, når de benytter sig af grænsefladen f.eks. hvis et ulovligt produkt har været solgt fra onlinegrænsefladen. I så fald vil kunderne modtage information om dette, når de besøger webbutikken eller handelsplatformen.

Bestemmelsen går videre end markedsovervågningsforordningens artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, idet den kan anvendes i forbindelse med salg af produkter, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, og således ikke alene produkter, der udgør en alvorlig risiko, som det fremgår af forordningen. Dermed tildeles kontrolmyndigheden en beføjelse, som skal gøre det lettere at håndhæve reglerne online på samme vis, som det er tilfældet over for fysiske butikker.

Det er ikke muligt at fastslå endeligt, hvad en onlinegrænseflade er, da der hele tiden sker udvikling inden for området. Umiddelbart er en onlinegrænseflade enhver form for software, herunder et websted, dele af et websted eller en applikation, der giver brugere adgang til produkter eller indhold. I øjeblikket er det særligt hjemmesider og applikationer til mobiltelefoner, tablets og computere, der bliver brugt i denne sammenhæng. Dette formodes dog at ændre sig i takt med, at der kommer nye løsninger på markedet.

Til § 23

I de gældende regler i produktsikkerhedsloven, elsikkerhedsloven, gassikkerhedsloven, fyrværkeriloven, og lov om indretning m.v. af visse produkter findes der ikke mulighed for at blokere adgangen til hjemmesider eller andre onlinegrænseflader på baggrund af farlige eller uoverensstemmende produkter.

Det foreslås i § 23, *stk. 1*, at der kan ske blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud efter § 22 ikke er efterkommet, eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Bestemmelsen gennemfører artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 2, i markedsovervågningsforordningen. Efter bestemmelsen skal myndigheden tillægges beføjelse til – hvis der ikke findes andre effektive midler til at eliminere en alvorlig risiko, og hvis en anmodning i henhold til artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 1, ikke overholdes – at udbydere af informationssamfundstjenester skal begrænse adgangen til onlinegrænsefladen, herunder ved at anmode en relevant tredjepart om at gennemføre sådanne foranstaltninger.

Det fremgår bl.a. af betragtning 16 i markedsovervågningsforordningens præambel, at fjernelse af indhold vedrørende produkter, der ikke overholder de gældende regler, eller, hvis dette ikke er muligt, begrænsning af adgangen til sådanne produkter, der tilbydes gennem deres tjenester, bør ikke berøre bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF om elektronisk handel. Ligeledes fremgår det bl.a. af betragtning 41 i markedsovervågningsforordningens præambel, at når en anmodning om fjernelse af indhold eller visning af advarsel ikke imødekommes, bør den relevante myndighed have beføjelse til at påbyde, at leverandører af informationssamfundstjenester begrænser adgangen til onlinegrænsefladen, og derudover at foranstaltningen bør træffes i overensstemmelse med principperne i direktiv 2000/31/EF. På den baggrund følger det af artikel 2, stk. 4, at forordningen ikke berører anvendelsen af artikel 12-15 i direktiv 2000/31/EF.

Den foreslåede bestemmelse berører således ikke anvendelsen af bestemmelserne i e-handelsloven, som implementerer direktiv 2001/31/EF, herunder bestemmelsen i § 16 om ansvarsfrihed for hostingtjenester.

Kontrolmyndigheden skal kunne bringe manglende overensstemmelse til ophør hurtigt og effektivt, når den erhvervsdrivende, der sælger et produkt, ikke samarbejder, skjuler sin identitet eller flytter inden for EU eller til et tredjeland for at undgå håndhævelse. I de tilfælde, hvor der er risiko for alvorlig og uoprettelig skade for brugerne på grund af manglende overensstemmelse, bør kontrolmyndigheden kunne træffe foranstaltninger, når det er behørigt begrundet og proportionalt, og såfremt der ikke er nogen anden mulighed for at forhindre eller begrænse faren for brugerne. Efter artikel 3, nr. 20, i markedsovervågningsforordningen defineres et produkt, der udgør en alvorlig risiko, som et produkt, der udgør en risiko, og for hvilket — på grundlag af en risikovurdering og under hensyntagen til produktets normale og forventede anvendelse — en kombination af sandsynligheden for, at en fare forårsager skade, og skadens sværhedsgrad anses for at kræve hurtig indgriben fra markedsovervågningsmyndighederne, herunder tilfælde, hvor virkningerne af risikoen ikke viser sig umiddelbart.

Når et påbud efter § 22 ikke efterkommes, bør kontrolmyndigheden kunne foranledige, at adgangen til en onlinegrænseflade blokeres i situationer, hvor produktet udgør en alvorlig risiko. Ydermere kan bestemmelsen anvendes, hvor en onlinegrænseflade gentagne gange har solgt eller formidlet salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko. Bestemmelsen kan anvendes over for webbutikker og handelsplatforme, der formidler et salg af produktet eller videreformidler kontakten mellem køber og sælger.

I relation til hjemmesider forstås der ved blokering en ordning, der er rettet mod danske internetudbydere med henblik på direkte DNS-blokering fra udbyderens side af en onlinegrænseflade med et produkt, der udgør en alvorlig risiko. DNS-blokering medfører, at forsøg på at opnå adgang til blokerede onlinegrænseflader automatisk afvises af internetudbyderen. Det forudsættes, at afvisningen vil være ledsaget af en tekst, hvoraf det fremgår, at kontrolmyndigheden har opnået rettens kendelse til at blokere den pågældende onlinegrænseflade, og at eventuelle indsigelser kan rettes til kontrolmyndigheden. For danske hjemmesider, der slutter på .dk, kan blokeringen foretages af webhostingudbyderen.

Kravet om, at onlinegrænsefladen sælger eller formidler salg af et produkt, der udgør en alvorlig risiko, indebærer, at der f.eks. sælges eller formidles et produkt, der udgør en alvorlig risiko. Det afgørende er således, at brugere kan få et fejlagtigt indtryk af, at et produkt ikke udgør en alvorlig risiko, hvis dette er tilfældet. Omtale af et farligt produkt på en onlinegrænseflade kan dermed ikke som det eneste resultere i blokering af en onlinegrænseflade.

At onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg vil sige tilfælde, hvor den erhvervsdrivende inden for de seneste 2 år har begået mindst to lignende forseelser – altså tre i alt. Der behøver

ikke nødvendigvis være tale om identiske forseelser. Det afgørende er derimod, at de er ensartede og at der er tale om produkter, der udgør en alvorlig risiko. Det er ikke en forudsætning, at de tidligere forseelser har udløst en blokering af onlinegrænsefladen eller har været til pådømmelse i det strafferetlige system. Der er udelukkende tale om, at kontrolmyndigheden gentagne gange har truffet afgørelse om, at den pågældende erhvervsdrivendes produkter har vist sig at udgøre en alvorlig risiko. I den forbindelse går bestemmelsen videre end markedsovervågningsforordningen artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 2.

De situationer, hvor virksomheden selv tager kontakt til kontrolmyndigheden, f.eks. ved anvendelse af Business Application-løsningen, og således af egen drift retter op på fejl, bør ikke indgå i vurderingen af gentagelse.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at afgørelse efter stk. 1 om blokering af en onlinegrænseflade træffes af retten ved kendelse efter kontrolmyndighedens begæring.

Imødekommes kontrolmyndighedens anmodning om blokering, skal kendelsen indeholde oplysning om, hvilken konkret onlinegrænseflade der kan blokeres. Kendelse om blokering træffes over for den informationssamfundstjenesteudbyder, der er nærmest til at blokere for adgangen til onlinegrænsefladen. For hjemmesider vil det typisk være en webhostingudbyder, hvis det er en dansk hjemmeside med et ".dk-domænenavn". For en udenlandsk hjemmeside vil det typisk være internetudbyderne, hvilket i så fald vil ske i form af en såkaldt DNS-blokering.

Retten kan træffe afgørelse om blokeringens varighed. Blokeringen kan under alle omstændigheder ophæves, når betingelserne i stk. 4 eller 5 er til stede.

Kendelser om blokering kan kæres efter de almindelige betingelser i retsplejelovens kapitel 37.

I *stk. 2, 2. pkt.*, foreslås det, at inden retten træffer afgørelse, skal den så vidt muligt give parten, som indgrebet retter sig mod, adgang til at udtale sig.

Den onlinegrænseflade, der rammes af indgrebet om blokering, har, som part, således mulighed for at komme med sine bemærkninger, inden kendelsen om blokering træffes over for onlinegrænsefladens udbyder.

Det foreslås i *stk. 2, 3. pkt.*, at i kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for indgrebet er opfyldt.

Kontrolmyndigheden forudsættes at foretage underretning af den, som indgrebet retter sig mod, dvs. af ejeren (registranten) af den onlinegrænseflade, som retten har givet tilladelse til at blokere. Indeholder onlinegrænsefladen ikke kontaktoplysninger, og kan kontrolmyndigheden ikke umiddelbart fremskaffe disse oplysninger på anden vis, kan underretning undlades. Underretning af personer i udlandet vil ske efter de almindelige retshjælpsregler om underretning til personer i andre lande.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at det påhviler udbydere af informationssamfundstjenester at bistå kontrolmyndigheden ved gennemførelsen af kendelser efter stk. 2.

Det indebærer bl.a., at udbyderne skal iværksætte en blokering af adgangen til den onlinegrænseflade, som rettens kendelse vedrører.

Kontrolmyndigheden vil i praksis videreformidle rettens kendelse til udbydere af informationssamfundstjenester, som derefter forestår den tekniske gennemførelse af en blokering.

Med udbydere af informationssamfundstjenester forstås enhver fysisk eller juridisk person, som leverer en informationssamfundstjeneste. Definitionen omfatter alle fysiske og juridiske personer, som leverer tjenester, der er nødvendige for, at en modtager kan få adgang til f.eks. internettet og kan søge efter og give oplysninger på åbne netværk. Begrebet omfatter endvidere fysiske og juridiske personer, der stiller tjenesteydelser og produkter til rådighed både gratis eller mod betaling på f.eks. internettet. Der vil f.eks. være tale om internetleverandører, serverejere, webhostingudbydere, applikationsudbydere og erhvervsdrivende, der udbyder tjenesteydelser online.

Det er hensigten med bestemmelsen at omfatte internetudbydere, der udbyder internet til en bredere kreds af kunder. Det er dermed ikke hensigten at omfatte virksomheder, der udbyder internet til en begrænset eller lukket kreds af personer, herunder restaurationer, hoteller, uddannelsesinstitutioner, boligforeninger eller lignende.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at kontrolmyndigheden kan pålægge udbydere af informationssamfundstjenester tvangsbøder med henblik på at gennemtvinge handlinger, som det påhviler udbydere at foretage.

Bestemmelsen vil kunne finde anvendelse over for udbydere af informationssamfundstjenester i tilfælde, hvor den pågældende udbyder – på trods af kontrolmyndighedens fremvisning af rettens kendelse om blokering – ikke iværksætter en blokering af den berørte hjemmeside.

Ved myndighedens kontrol af produkter, kan der i de tilfælde, hvor en kendelse ikke efterkommes, være behov for, at kontrolmyndigheden anvender tvangsbøder med henblik på, at kendelsen efterleveres. Det er en grundlæggende forudsætning for myndighedens kontrolvirksomhed, at rettens kendelser efterkommes, og muligheden for at pålægge tvangsbøder anses som et effektivt middel til at sikre, at dette sker.

Tvangsbøderne vil skulle fastsættes som daglige bøder, indtil den påtvungne handling efterkommes. Daglige tvangsbøder vil skulle gives for hver kalenderdag, det vil sige syv dage om ugen, og bøderne vil kunne forhøjes med skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat. Det almindelige proportionalitetsprincip medfører bl.a., at tvangsbøden ikke må stå i misforhold til undladelsen, ligesom der ved fastsættelsen af tvangsbøden skal tages hensyn til den handlingspligtiges økonomiske formåen, således at pressionen har effekt, men bødestørrelsen vil i øvrigt bero på et konkret skøn.

De daglige tvangsbøder vil kunne pålægges fra en given dato. Forudsætningen for at pålægge daglige tvangsbøder vil være, at kontrolmyndigheden mindst 14 kalenderdage forinden underretter den handlingspligtige om, at bøden vil blive pålagt fra den anførte dato. Varslingen vil skulle indeholde oplysninger om tvangsbødens størrelse, og der vil skulle tages forbehold for en eventuel senere forhøjelse af tvangsbøden. De daglige tvangsbøder vil kunne forhøjes med en uges skriftligt varsel, hvis den fastsatte tvangsbøde ikke har givet resultat.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at kontrolmyndigheden skal påse, at et indgreb efter stk. 1 ikke opretholdes ud over det tidsrum, hvor grundlaget for blokeringen er til stede.

Det forudsættes i stk. 4, at såfremt kontrolmyndigheden bliver bekendt med, at grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede, skal kontrolmyndigheden hurtigst muligt foranledige, at blokeringen fjernes. Ophævelsen kan ske på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod eller af kontrolmyndigheden. Da blokering af en hjemmeside er et vidtgående indgreb, bør der være mulighed for hurtigt at ophæve blokeringen, når grundlaget for blokeringen ikke længere er til stede.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at kontrolmyndigheden af egen drift eller på foranledning af den, som indgrebet retter sig mod, skal træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen.

For at processen med at ophæve blokeringen kan forløbe så hurtigt som muligt og uden unødige procestrin, foreslås det at gøre det muligt for kontrolmyndigheden at træffe afgørelse om, at blokeringen skal ophæves, det vil sige uden at domstolene skal træffe kendelse om ophævelsen. Kontrolmyndigheden har en forpligtelse til at følge op og vurdere, om blokeringen skal opretholdes. Denne forpligtelse omfatter ikke en pligt til at følge op og vurdere den blokerede onlinegrænseflade oftere end hver sjette måned. Afgørelse om ophævelse træffes, når det er godtgjort, at påbuddet er efterkommet, eller den erhvervsdrivende har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at undgå, at onlinegrænsefladen igen sælger eller formidler salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko.

I *stk. 5, 1. pkt.* foreslås det, at fremsætter den, som indgrebet efter stk. 1 retter sig mod, anmodning om at blokeringen ophæves, og støttes denne anmodning på, at der er sket væsentlige ændringer i indholdet af onlinegrænsefladen, skal kontrolmyndigheden, hvis blokeringen ikke ophæves i medfør af stk. 4, snarest muligt indbringe spørgsmålet for retten.

I relation til hjemmesider vil det i praksis være en registrant, der vil kunne fremsætte den nævnte anmodning.

Hjemlen forudsættes benyttet i de tilfælde, hvor indholdet på hjemmesiden er ændret væsentligt, men hvor kontrolmyndigheden ikke anser denne ændring for at være af en sådan art, at blokeringen skal ophæves som følge af bestemmelsen i stk. 4. I disse situationer kan onlinegrænsefladerne få spørgsmålet indbragt for retten.

Det foreslås i *2.pkt.*, at retten afgør ved kendelse, om indgrebet skal opretholdes.

Der indsættes således en hjemmel til løbende domstolskontrol.

Sagen skal indbringes for den ret, der har truffet afgørelse om blokering af den pågældende hjemmeside. Kendelsen vil kunne kæres efter de almindelige regler herom.

Det foreslås i *stk. 5, 3. pkt.*, at tages en anmodning ikke til følge, kan ny anmodning ikke fremsættes, før der er forløbet 3 måneder fra kendelsens afsigelse.

Hvis retten træffer afgørelse om, at blokeringen ikke skal ophæves, kan onlinegrænsefladen ikke forlange spørgsmålet indbragt for retten på ny, før der er forløbet 3 måneder. Bestemmelsen i stk. 4 skal dog fortsat overholdes i disse måneder. Det vil derfor sige, at kontrolmyndigheden har pligt til at træffe afgørelse om ophævelse af blokeringen, hvis onlinegrænsefladen godtgør, at betingelserne for blokeringen ikke længere er til stede.

Til § 24

Efter gældende ret er der i § 20, stk. 4, i produktsikkerhedsloven en mulighed for kontrolmyndigheden at påbyde enhver anden med tilknytning til produktet at bidrage til at begrænse og forhindre risici. Bestemmelsen tager sigte på alle andre end den, som har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet.

I henholdsvis § 21 i elsikkerhedsloven, og § 20 i gassikkerhedsloven er bestemmelserne vedrørende påbud og forbud udformet så de kan rettes mod enhver, og det følger af bemærkningerne til de to bestemmelser, at enhver skal forstås bredt og dermed ikke er afgrænset til led i afsætningskæden, men at også eksempelvis private eller handelsagenter er omfattet.

I § 3 a, stk. 4, i fyrværkeriloven bemyndiges erhvervsministeren til at fastsætte regler om kontrolmyndighedens mulighed for at meddele påbud eller forbud. Denne hjemmel er udmøntet i § 32 i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, hvoraf det fremgår, at kontrolmyndigheden kan meddele forbud og påbud. Det fremgår ikke, hvem forbud eller påbud kan rettes imod, og da reglerne er udmøntet i bekendtgørelsesform, er der ingen forarbejder, der belyser forholdet. Det må dog lægges til grund, at der ikke er tiltænkt en begrænsning i, hvem afgørelser kan rettes imod.

Af § 17, stk. 1, i lov om indretning m.v. af visse produkter fremgår det, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse om forhold, der er i strid med loven, med regler udstedt i medfør af loven eller med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 765/2008/EF af 9. juli om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter, herunder påbyde, at forholdene bringes i orden straks eller inden en frist. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at afgørelserne kan træffes i forhold til fabrikanter, importører og distributører m.v. Det fremgår ikke, hvem "m.v." omfatter.

Det foreslås i § 24, at kontrolmyndigheden kan træffe afgørelse over for enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet, end den, der har bragt produktet i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, om på relevant måde at bidrage til at begrænse og forhindre risici i at opstå.

Med bestemmelsen i § 24 kan kontrolmyndigheden, hvis det er nødvendigt i forbindelse med afgørelser truffet i medfør af §§ 18, 19, § 20, stk. 2 og 3, § 21, stk. 1 og 2, og § 22, bestemme, at enhver anden

erhvervsdrivende med tilknytning til produktet end led i afsætningen af produktet skal bidrage til at begrænse og hindre risici i at opstå. Den, kravet vil kunne rettes imod, er enhver anden erhvervsdrivende med direkte eller indirekte tilknytning til produktet, også selvom vedkommende ikke kan siges at have været en del af afsætningskæden. Det kan eksempelvis være handelsagenter eller ejeren af en onlinegrænseflade, der stiller en salgsportal til rådighed for forskellige sælgere. De understøtter på hver sin måde formidlingen af produktet til brugerne. Et andet eksempel kan være aktører, der har uddelt produkter på vegne af andre, og som derfor ikke er at betragte som en erhvervsdrivende, men alligevel vil kunne yde et relevant bidrag til at begrænse og forhindre risici.

Formålet med bestemmelsen er at sikre kontrolmyndighederne fleksible og tilstrækkelige muligheder for at imødegå faren ved et produkt, ved at inddrage samtlige relevante aktører, også selvom disse ikke direkte udgør et led i afsætningen.

Hvordan der skal bidrages til at begrænse og hindre risici vil afhænge af den konkrete sag. Omfanget af den forpligtelse, som kontrolmyndigheden efter bestemmelsen vil kunne pålægge enhver med tilknytning til produktet, vil dog i alle tilfælde afhænge af en proportionalitetsvurdering.

Til § 25

Efter § 25, stk. 1, i den gældende produktsikkerhedslov kan kontrolmyndigheden træffe foranstaltninger om at advare forbrugerne, afhjælpe faren, trække produktet tilbage fra markedet, tilbagekalde produktet fra forbrugerne eller destruere produktet, hvis det ikke er muligt at finde den, der har bragt produktet på markedet, eller vedkommende ikke efterlever et påbud eller forbud.

Der findes ikke en tilsvarende regel i elsikkerhedsloven, gassikkerhedsloven, fyrværkeriloven eller lov om indretning m.v. af visse produkter.

Det foreslås i § 25, *stk. 1*, at kan kontrolmyndigheden ikke finde den, der har bragt et produkt i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, eller efterlever den pågældende ikke afgørelsen, der er meddelt denne, kan myndigheden træffe de foranstaltninger, der er nævnt i §§ 18, 19, § 20, stk. 2 og 3, § 21, stk. 1 og 2, og § 22, på den pågældendes vegne.

Det følger i naturlig forlængelse af hensynet til brugernes sikkerhed og lige konkurrence mellem virksomheder, at der skal sættes ind over for produkter, som ikke lever op til reglerne – også selvom det ikke er muligt at finde den, der er ansvarlig for produktets sikkerhed, eller den pågældende ikke efterlever påbud eller forbud truffet på baggrund af produktets uoverensstemmelse.

Kontrolmyndigheden kan benytte sig af de foranstaltninger, der er anført i forslagets §§ 18, 19, § 20, stk. 2 og 3, § 21, stk. 1 og 2, og § 22, og skal i den forbindelse foretage samme afvejning, som når den udsteder et påbud eller forbud. Det vil sige, at der skal tages stilling til, hvilken foranstaltning det er proportionalt at anvende.

Efter § 25, stk. 2, i den gældende produktsikkerhedslov kan kontrolmyndigheden kræve omkostningerne for foranstaltninger truffet efter bestemmelsen stk. 1 refunderet af den, som myndigheden har handlet på vegne af.

Det foreslås i *stk. 2*, at kontrolmyndigheden kan kræve omkostningerne som følge af de foranstaltninger, myndigheden har truffet efter stk. 1, refunderet af afgørelsens adressat.

Forslaget giver hjemmel til, at myndigheden kan kræve de omkostninger, den har afholdt i forbindelse med, at den har truffet foranstaltninger i medfør af stk. 1, refunderet af den, der skulle have afholdt dem. Der er således tale om en videreførelse af den gældende bestemmelse herom.

Bestemmelsen er hovedsageligt relevant i de situationer, hvor myndigheden har grebet ind, fordi en afgørelse ikke er fulgt. Stk. 2 vil som udgangspunkt ikke have nogen betydning i de situationer, hvor det ikke er muligt at finde den, en afgørelse skulle have været rettet imod, da det så heller ikke vil være muligt at finde den, det økonomiske krav ville kunne rettes imod. Hvis vedkommende på et senere

tidspunkt dukker op, vil det afhængigt af omstændighederne være muligt at rejse kravet om refusion over for den pågældende.

Til § 26

Efter § 24 i den gældende produktsikkerhedslov kan kontrolmyndigheden kræve, at den, der er pålagt foranstaltninger, oplyser myndigheden om, hvordan forholdsregler eller foranstaltninger er udført samt om effekten heraf.

Der findes ikke en tilsvarende hjemmel i lov om indretning af visse produkter eller i de bekendtgørelser, der er udstedt med hjemmel i denne lov. Det samme gør sig gældende for fyrværkeriloven, elsikkerhedsloven og gassikkerhedsloven og bekendtgørelser udstedt med hjemmel heri.

Det foreslås i § 26, at kontrolmyndigheden kan kræve, at den, som er pålagt at træffe foranstaltninger i medfør af §§ 18, 19, § 20, stk. 2 og 3, § 21, stk. 1 og 2, §§ 22 og 24, oplyser myndigheden om, hvordan foranstaltningerne er truffet, og om effekten heraf.

Bestemmelsen skal sikre, at kontrolmyndigheden kan kræve at få oplysninger om, hvordan den eller de foranstaltninger, den erhvervsdrivende er blevet påbudt, forløber, eller om et forbud bliver fulgt uden nødvendigvis at foretage en opfølgende fysisk kontrol. Det kan eksempelvis være oplysninger om, hvor mange enheder af produktet den erhvervsdrivende har fået retur i forbindelse med en tilbagekaldelse af et produkt, eller hvordan en destruktion er udført. Det vil bero på myndighedens konkrete vurdering, om der er behov for at kræve sådanne oplysninger. Hvis der er tale om et påbud, vil kravet om oplysningerne sædvanligvis blive stillet som et led i påbuddet, mens der vil blive anmodet særskilt herom, hvis der er tale om en foranstaltning, som producenten har truffet på egen foranledning.

Oplysningerne er væsentlige for kontrolmyndighedens vurdering af, om effekten af den foranstaltning, der er truffet, har været tilstrækkelig. Det vil sige, om der er advaret i behørigt omfang, om de farlige produkter enten er blevet ændret, fjernet fra markedet, kaldt tilbage fra brugerne eller er blevet destrueret, hvis det har været nødvendigt. I det omfang det i forbindelse med myndighedernes opfølgning viser sig, at foranstaltningerne ikke har været tilstrækkelige, vil der således kunne iværksættes yderligere tiltag med henblik på at sikre, at brugerne ikke udsættes for farlige produkter, eller at der sælges produkter, der ikke lever op til reglerne.

Bestemmelsen afgrænses af det almindelige forbud mod selvinkriminering. Er der konkret mistanke om, at det vil fremgå af oplysningerne, at den pågældende har begået en strafbar handling, kan det ikke kræves, at oplysningerne udleveres. I et sådant tilfælde må sagen overlades til politiets efterforskning.

Til § 27

Efter § 29, stk. 1, i den gældende produktsikkerhedslov skal kontrolmyndigheden oplyse offentligheden om faren ved et produkt, herunder kendetegn ved produktet, risikoens art, de trufne foranstaltninger og anvisninger om, hvordan forbrugeren bør forholde sig. Det følger af § 29, stk. 3, at kontrolmyndigheden kan undlade offentliggørelse, såfremt det vurderes at være unødvendigt. Efter gældende ret i henholdsvis § 23, stk. 1, i elsikkerhedsloven og § 23, stk. 1, i gassikkerhedsloven kan kontrolmyndigheden oplyse offentligheden om faren ved et produkt, når kontrolmyndigheden har meddelt et påbud eller forbud efter loven. På anvendelsesområdet for fyrværkeriloven har man efter praksis benyttet hjemlen i § 29, stk. 1, i produktsikkerhedsloven. Af § 15 i lov om indretning m.v. af visse produkter fremgår tilsvarende bestemmelsen i den gældende produktsikkerhedslov, at kontrolmyndigheden kan oplyse offentligheden om faren ved et produkt, herunder kendetegn ved produktet, risikoens art, de trufne foranstaltninger og anvisninger om, hvordan forbrugeren bør forholde sig.

Det foreslås i § 27, *stk. 1*, at kontrolmyndigheden, hvis det er nødvendigt, skal oplyse offentligheden om produkter, der ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen for så vidt angår denne lovs anvendelsesom-

råde, herunder om 1) relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet, 2) risikoens art, hvor dette er relevant, 3) hvilke foranstaltninger der er truffet, og 4) hvordan offentligheden bør forholde sig.

Forslagets § 27 adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser om offentliggørelse af oplysninger. Der foreslås en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelsen viderefører overordnet kontrolmyndighedens mulighed for at offentliggøre oplysninger om et produkt, der ikke er i overensstemmelse med reglerne. Det foreslås, at det gøres til en pligt for kontrolmyndigheden at offentliggøre oplysninger om produkter, der ikke lever op til reglerne, og at bestemmelsen ikke fokuserer på fare, men derimod på overensstemmelse med reglerne. Det betyder, at kontrolmyndigheden i modsætning til i dag også skal offentliggøre oplysninger om et produkt, der lider af formelle mangler og ikke kun farlige materielle mangler.

Offentliggørelsen har til formål at medvirke til at skabe et marked, der både er mere sikkert og i højere grad i overensstemmelse med reglerne, fordi der hurtigt kan oplyses om en konkret uoverensstemmelse til en bredere kreds af f.eks. brugere og distributører.

Offentliggørelse af oplysninger om et produkt vil tidligst kunne forekomme, når det er konstateret, at produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne. Det betyder, at der ikke kan ske offentliggørelse, før kontrolmyndigheden konkret har vurderet, om produktet lever op til reglerne. Det kræves ikke, at der i øvrigt er foretaget indgreb mod produktet.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 16, stk. 2, i markedsovervågningsforordningen. Det følger af artikel 16, stk. 2, at markedsovervågning skal sikre, at produkter, der er omfattet af Fællesskabets harmoniseringslovgivning, og som kan være til skade for brugernes sundhed og sikkerhed, selv om de anvendes til det påtænkte formål eller på betingelser, som med rimelighed kan forudses, og selv om de er korrekt installeret og vedligeholdt, eller som på anden måde ikke er i overensstemmelse med gældende krav, der er fastsat i Fællesskabets harmoniseringslovgivning, trækkes tilbage, forbydes eller kun gøres tilgængelige på markedet i begrænset omfang, og at offentligheden, Kommissionen og de øvrige medlemsstater informeres herom på behørig vis.

Selve offentliggørelsen kan ske på flere måder, f.eks. ved at lægge oplysningerne på internettet via kontrolmyndighedens hjemmeside eller de sociale medier. Det kan også ske ved at oplyse via tv, aviser, relevante fagblade eller andre medier. Det vil afhænge af de konkrete omstændigheder, hvilken kanal kontrolmyndigheden finder mest hensigtsmæssig til at nå de relevante modtagere. Produkter, der hører under Sikkerhedsstyrelsens ressort, eller som Sikkerhedsstyrelsen udfører markedsovervågning på, kan dog altid findes i databasen på Sikkerhedsstyrelsens hjemmeside efter offentliggørelse.

Forslagets *stk. 1, nr. 1*, indebærer, at relevante kendetegn til brug for identifikation af produktet skal oplyses. Det betyder, at kontrolmyndigheden i sin offentliggørelse om det uoverensstemmende produkt skal offentliggøre alle nødvendige informationer til at identificere produktet. Bestemmelsen giver hjemmel til at offentliggøre alle nødvendige oplysninger til identifikation af produktet, herunder beskrivelse af produktet, billedmateriale og informationer om navn og adresse på tidligere afsætningsled. I de tilfælde, hvor det vil være nødvendigt at oplyse om virksomheden, der f.eks. har fremstillet produktet, og denne virksomhed er en enkeltmandsvirksomhed, kan offentliggørelsen således berøre personoplysninger. Behandlingen sker i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, da der er tale om offentlig myndighedsudøvelse.

Det følger af forslagets *stk. 1, nr. 2*, at risikoens art, hvor dette er relevant, skal oplyses. Det medfører, at offentligheden skal vide hvilke eventuelle farer, der kan være ved forsat brug af produktet.

Forslagets *stk. 1, nr. 3*, om at offentliggørelsen skal indeholde oplysninger om, hvilke foranstaltninger der er truffet, medfører, at offentliggørelsen skal fortælle om, hvilke tiltag den erhvervsdrivende har gjort eller er i gang med at gøre, for at produktet bringes i overensstemmelse med de relevante produktspecifikke regler eller fjerne produktet fra markedet.

Det følger af *stk. 1, nr. 4*, at offentliggørelsen skal indeholde oplysninger om, hvordan offentligheden bør forholde sig. Ved offentliggørelsen gives brugeren således de oplysninger, der gør det muligt f.eks. at stoppe brugen af produktet og levere det tilbage til sælgeren.

Kontrolmyndighedens offentliggørelse efter det foreslåede *stk. 1* er i tråd med den offentliggørelse, som er omfattet af markedsovervågningsforordningens artikel 16, *stk. 3, litra c*, og artikel 16, *stk. 5*. Det følger således af artikel 16, *stk. 3, litra c*, at de korrigerende tiltag, som markedsovervågningsmyndigheden kan påbyde en erhvervsdrivende efter *stk. 2*, bl.a. kan omfatte at trække eller kalde produktet tilbage straks og advare offentligheden om risikoen. Efter artikel 16, *stk. 5*, sikrer markedsovervågningsmyndigheden, at de korrigerende tiltag i *stk. 3* foretages, hvis ikke den erhvervsdrivende selv har foretaget dem, herunder at underrette offentligheden om tiltagene.

Det vurderes, at det foreslåede *stk. 1* ikke går videre i forhold til offentliggørelse af produkter, der ikke opfylder reglerne, end hvad der følger af artikel 16, *stk. 3, litra c*, og artikel 16, *stk. 5*, i markedsovervågningsforordningen.

Tjeklisten, der fremgår af betænkning 2010 nr. 1516 om offentlige myndigheders offentliggørelse af kontrolresultater, afgørelser mv., kapitel 4, pkt. 6, har desuden indgået i vurderingen af offentliggørelsesordningen efter det foreslåede *stk. 1*. Tjeklisten indeholder en række spørgsmål, som det anbefales at overveje ved indførelse af ordninger med systematisk offentliggørelse af oplysninger om kontrolresultater, afgørelser mv. på internettet i ikke anonymiseret form.

Det vurderes ikke, at spørgsmålene i tjeklisten giver anledning til at stille spørgsmålstejn ved nødvendigheden af og behovet for den foreslåede offentliggørelsesordning.

Af § 29, *stk. 2*, i den gældende produktsikkerhedslov fremgår det, at kontrolmyndigheden alene kan offentliggøre oplysninger, der har karakter af forretningshemmeligheder, hvis dette er nødvendigt for at beskytte forbrugerens sundhed og sikkerhed. Tilsvarende fremgår af § 23, *stk. 2*, i elsikkerhedsloven, § 23, *stk. 2*, i gassikkerhedsloven, og § 16 i lov om indretning m.v. af visse produkter. På anvendelsesområdet for fyrværkeriloven gælder tilsvarende, da man her anvender hjemlen i § 29, *stk. 2*, i produktsikkerhedsloven.

Det foreslås i *stk. 2*, at oplysninger, som har karakter af forretningshemmeligheder, kun kan videregives, hvis dette er nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed.

Forslagets § 27, *stk. 2*, adskiller sig ikke væsentligt fra de gældende bestemmelser. Der er tale om en sammenskrivning af forskellige regelsæt med henblik på ensretning, men bestemmelsen viderefører begrænsningen i kontrolmyndighedens adgang til at offentliggøre oplysninger, der har karakter af forretningshemmeligheder som led i oplysning af offentligheden om produkter, der medfører en risiko for menneskers sikkerhed og sundhed. Anvendelsesområdet for § 27, *stk. 2*, er dermed, i overensstemmelse med gældende ret, smallere end anvendelsesområdet for *stk. 1*, idet det alene er muligt at offentliggøre oplysninger med karakter af forretningshemmeligheder i sager om produkter, der er forbundet med en risiko, i modsætning til *stk. 1*, hvor det er tilstrækkeligt, at produktet ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Det påhviler kontrolmyndigheden at sikre, at de oplysninger, der har væsentlig økonomisk betydning for den pågældende virksomhed, og som derfor kan betegnes som forretningshemmeligheder, ikke videregives. De oplysninger, som myndighederne kommer i besiddelse af, kan ofte være følsomme og af stor økonomisk og konkurrencemæssig betydning for virksomheden. Det er derfor af væsentlig betydning for, om virksomhederne stiller de nødvendige oplysninger til rådighed for myndighedernes kontrol, at de ikke behøver at frygte for, at oplysningerne, som har karakter af forretningshemmeligheder, bliver offentliggjort, medmindre det er nødvendigt for at beskytte menneskers sikkerhed og sundhed. I de situationer, hvor det er nødvendigt af hensyn til at beskytte brugernes sikkerhed og sundhed, vil oplysningerne dog kunne videregives, selv om de indeholder forretningshemmeligheder. Der vil være tale om helt særegne

situationer, hvor de oplysninger, der ikke kan betegnes som forretningshemmeligheder, ikke vil være tilstrækkelige til at sikre offentligheden den information, der gør det muligt at undgå, at der opstår fare.

Kontrolmyndigheden har ved vurderingen af, hvorvidt det er nødvendigt at offentliggøre de pågældende oplysninger, pligt til at høre den berørte virksomhed. Herefter foretager kontrolmyndigheden en afvejning af den økonomiske betydning for virksomheden og brugernes sikkerhed.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører artikel 17 i markedsovervågningsforordningen. Det følger af artikel 17, at markedsovervågningsmyndighederne respekterer fortrolighedskrav, når det er nødvendigt for at beskytte forretningshemmeligheder eller for at beskytte personoplysninger i henhold til national lovgivning, dog altid med det forbehold, at oplysninger i overensstemmelse med denne forordning så vidt muligt skal offentliggøres for at beskytte brugernes interesser i Fællesskabet.

Det vurderes, at det foreslåede stk. 2, ikke går videre i offentliggørelsen af forretningshemmeligheder, end hvad der følger af artikel 17 i markedsovervågningsforordningen.

Det foreslås i *stk. 3*, at kontrolmyndigheden kan undlade at offentliggøre oplysninger efter *stk. 1*, hvis offentliggørelse vurderes at være unødvendig.

I situationer, hvor offentliggørelse ikke vil tjene noget formål, kan kontrolmyndigheden undlade at offentliggøre oplysninger om produktet. Det kan eksempelvis være, hvor der alene er bragt et fåtal af produktet i omsætning, og at disse allerede er tilbagekaldt og modtaget hos den erhvervsdrivende, hvorfor der som udgangspunkt ikke er behov for yderligere advarsler og offentliggørelse.

Til § 28

I § 26 i den gældende produktsikkerhedslov er der hjemmel til at forbyde produkter ved bekendtgørelse, hvis myndigheden skønner dette nødvendigt af hensyn til at forhindre en bred kreds af forbrugere i at blive udsat for farlige produkter, eller fordi antallet af fabrikanter, importører eller distributører med relation til produktet er meget stort og disse er af forskelligartet karakter. Bestemmelsen er hidtil kun anvendt i et begrænset omfang f.eks. over for gulvlysestager og vandyoyoer. I lov om indretning m.v. af visse produkter findes i § 21 hjemmel til at fastsætte supplerende administrative regler til EU-retsakterne på området. Denne lov finder kun anvendelse på produkter, der er harmoniseret af EU, og er således ikke gældende for produkter reguleret nationalt.

Der findes ikke en tilsvarende hjemmel i fyrværkeriloven, eller bekendtgørelser udstedt i henhold til fyrværkeriloven. Det samme gør sig gældende for elsikkerhedsloven, og gassikkerhedsloven, samt bekendtgørelser udstedt med hjemmel heri.

Det foreslås i § 28, at skønner kontrolmyndigheden det nødvendigt, herunder for at forhindre en bred kreds af brugere i at blive udsat for farlige produkter, eller fordi antallet af fabrikanter, importører eller distributører med relation til produktet er meget stort, og disse er af forskelligartet karakter, kan forbud i medfør af § 21, *stk. 1*, udstedes ved bekendtgørelse.

Bestemmelsen forventes kun at blive anvendt i ganske særlige situationer. I medfør af den gældende produktsikkerhedslov har der tidligere været fastsat regler i form af f.eks. bekendtgørelse nr. 405 af 2. maj 2007 om forbud mod indførsel, fremstilling og overdragelse af lightere, der ikke er børnesikrede eller som kan henføres under begrebet novelty lighters (lighterbekendtgørelsen). I medfør af lov om indretning m.v. af visse produkter er fastsat den gældende bekendtgørelse om forbud mod at bringe skæreudstyr af slagletypen til bærbare håndholdte buskryddere i omsætning.

Bestemmelsen vil eksempelvis kunne anvendes, når kontrolmyndigheden vurderer, at der er så mange implicerede parter i forbindelse med et konkret farligt produkt, at den eneste hensigtsmæssige måde at gribe ind på er ved administrativt at fastsætte nærmere regler. Det kan f.eks. være, hvis der er tale om et produkt, der kun sælges i Danmark, hvis salget af produktet har været meget omfattende, eller hvis

produktet sælges i mange forskelligartede butikker, og et indgreb efter forslagetes øvrige bestemmelser vil kræve uforholdsmæssigt mange ressourcer.

Det er ikke hensigten, at hjemlen skal anvendes til udstedelse af regler, der implementerer EU-retsakter, herunder kommissionsbeslutninger. Sådanne regler udstedes med hjemmel i forslagetes § 8.

Til § 29

I den gældende produktsikkerhedslov findes der ingen hjemmel til registersamkøring i kontroløjemed. Det gør der til gengæld i § 14 i elsikkerhedsloven, og i § 13 i gassikkerhedsloven, hvor der er hjemmel til at registersamkøre oplysninger fra egne registre og offentligt tilgængelige oplysninger, der er indhentet hos andre offentlige myndigheder, samt indhente ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige myndigheder. I § 13, stk. 3, i gassikkerhedsloven er der tillige hjemmel til at indhente ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra godkendte gasdistributionsselskaber, som selskaberne har indhentet i forbindelse med den sikkerhedstekniske overvågning. I fyrværkeriloven og lov om indretning m.v. af visse produkter findes der ikke en hjemmel til registersamkøring.

Det foreslås i § 29, stk. 1, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder.

Det foreslås således, at der indføres bestemmelser, som giver kontrolmyndigheden hjemmel til at indsamle, behandle og foretage samkøring af data i kontroløjemed. Behovet for bestemmelsen i stk. 1 begrundes i, at kontrolmyndigheden ved hjælp af indsamling og behandling af data kan lette udførelsen af kontrollerne. Bestemmelsen kan alene anvendes i det omfang, at indsamling og behandling er relevant og proportionalt i forhold til kontrolmyndighedens kontrolopgaver. Det er hensigten med bestemmelsen, at der vil være tale om indsamling og behandling af oplysninger vedrørende virksomheder eller ikke-følsomme oplysninger om personer, herunder enkeltmandsvirksomheder. Bestemmelsen er dog ikke begrænset hertil og kan således omfatte enhver type oplysning, herunder også andre personoplysninger.

Der henvises i øvrigt til lovforslaget pkt. 2.4.2.

Kontrolmyndigheden kan med bestemmelsen i stk. 1 foretage samkøring i kontroløjemed, blandt andet som udgangspunkt for risikobaseret kontrol. Bestemmelsen kan anvendes til at indsamle, behandle og samkøre offentligt eller ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra andre offentlige myndigheder eller oplysninger fra offentligt tilgængelige kilder. Der kan være tale om oplysninger fra andre myndigheder, såsom oplysninger fra Det Centrale Virksomhedsregister (CVR), oplysninger fra Bygnings- og Boligregistret (BBR) og oplysninger fra Fødevarestyrelsens og Arbejdstilsynets smileyordninger. Der kan ligeledes være tale om oplysninger fra udenlandske myndigheder, f.eks. i forbindelse med koordinerede markedsovervågningsindsatser på tværs af EU-medlemslande.

Dette vil bidrage til at kvalificere risikobilledet, så kontrolmyndigheden bliver i stand til mere præcist at vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger der vil være mest effektive og proportionale på et givent område. Formålet er således en mere effektiv og proportional kontrol, på hvilket grundlag kontrolmyndigheden kan vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger der er mest hensigtsmæssige at anvende. Hermed opnås en yderligere kvalificering af den proportionalitetsvurdering, der skal foretages af kontrolmyndigheden med henblik på at sikre, at det proportionale middel anvendes i udførelsen af kontrollen.

Som eksempel herpå kan nævnes den situation, hvor kontrolmyndigheden har oplysninger om faren ved et bestemt produkt, men hvor det er uvist, hvor tilgængeligt det pågældende produkt er på det danske marked. I en sådan situation vil oplysninger fra Told- og skatteforvaltningen om antallet af erhvervsmæssigt importerede varer kunne være med til at præcisere kontrolmyndighedens risikovurdering. Der kunne også være tale om oplysninger fra Beredskabsstyrelsen om formodede brandårsager, brandplaceringer og skadede objekter, som kan kvalificere sandsynligheden og give indikationer på effekten af gennemførte aktiviteter.

Indhentelse, behandling og samkøring af personoplysninger vil ske under hensyntagen til de særlige

regler i databeskyttelseslovgivningen om registersamkøring og sammenstilling i kontroløjemed, herunder reglerne om sikkerhedsforanstaltninger og logning. Det bemærkes i den forbindelse, at kontrolmyndigheden kan behandle personoplysninger efter databeskyttelseslovens § 6, stk. 1, jf. artikel 6, stk. 1, litra e i databeskyttelsesforordningen.

Det foreslås i *stk. 2*, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan behandle, herunder samkøre, oplysninger, som myndigheden ud over de tilfælde der er nævnt i *stk. 1*, er i besiddelse af.

Den foreslåede bestemmelse omfatter dermed alle øvrige oplysninger, som kontrolmyndigheden er i besiddelse af. Det kan eksempelvis være oplysninger, som erhvervsdrivende har indberettet til kontrolmyndigheden, som følge af deres indberetningspligter i kontrolmyndighedens lovgivning, eller det kan være kontrolsager, hvor kontrolmyndigheden har indsamlet oplysninger fra erhvervsdrivende. Reglen vil blive anvendt til at udnytte kontrolmyndighedens eksisterende oplysninger til at styrke myndighedens kontrol og markedsovervågning også på tværs af myndighedens områder. Det vurderes primært at være nødvendigt at anvende oplysningerne i kontroløjemed, hvorfor bestemmelsen er begrænset hertil.

Med bestemmelsen i *stk. 3* foreslås det, at kontrolmyndigheden i kontroløjemed kan indsamle og behandle, herunder samkøre, ikke-offentligt tilgængelige oplysninger fra offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer.

Baggrunden for bestemmelsen er, at kontrolindsatsen primært skal rettes derhen, hvor regelefterlevelsen er lavest, eller hvor risikoen er størst. Kontrolmyndigheden har derfor behov for, at der kan indhentes data, som f.eks. kan indgå i risikomodeller til brug for planlægning af en effektiv markedsovervågning.

Bestemmelsen sikrer således en klar hjemmel til, at der fra offentlige og private virksomheder, erhvervs- eller forbrugerorganisationer kan indhentes og samkøres ikke-offentligt tilgængelige oplysninger, herunder også fra udenlandske aktører.

Der kan eksempelvis være tale om oplysninger fra administratoren af danske internetdomæner om registranter og fuldmagtshavere til danske domæner fra DK Hostmaster.

Det foreslås, at muligheden for at indhente og samkøre ikke-offentligt tilgængelige oplysninger alene skal anvendes i de tilfælde, hvor det har sammenhæng med kontrolmyndighedens kontrolopgaver. En samkøring af oplysninger vil ske under hensyntagen til de særlige regler i databeskyttelseslovgivningen.

Bestemmelsen begrænses samtidig af bestemmelserne om retten til ikke at inkriminere sig selv m.v., som følger af § 10 i retssikkerhedsloven.

Endelig sker indsamlingen og samkøringen af data under hensyntagen til forvaltningslovens § 32 om forbuddet mod, at den, der virker inden for den offentlige forvaltning, skaffer sig fortrolige oplysninger, som ikke er af betydning for udførelsen af den pågældendes arbejde.

Til § 30

I de gældende regler er der ikke generel hjemmel til at kontrollere, om privatimporterede produkter fra tredjelande opfylder de relevante regler. Der er heller ikke nogen generel hjemmel til, at Toldstyrelsen kan bistå kontrolmyndigheden med kontrol. Der er dog praksis for, at Toldstyrelsen i begrænset omfang tilbageholder visse produkter til private, fundet ved stikprøvekontrol i lufthavne, ved andre grænser eller i distributionscentre. Kontrollen hjemles i de almindelige kontrolbestemmelser i toldloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 28 af 11. januar 2018.

Det er hovedsageligt farligt gasmateriel, elektrisk materiel og fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, som tilbageholdes. I § 19 i elsikkerhedsloven, og § 18 i gassikkerhedsloven er der hjemmel til at udtage disse produkter til kontrol uden betaling, og til efterfølgende at teste produktet. Det fremgår af bemærkningerne til gassikkerhedsloven, at muligheden for at udtage produkter til brug for kontrollen er udvidet til at omfatte alle led fra fabrikant til forbruger. Bestemmelserne anvendes i dag til at kontrollere el- og gasprodukter, hvilket kan resultere i en afgørelse om, at produktet ikke må tages i brug, eller

at det skal destrueres. Fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler tilbageholdes, da det er forbudt at importere uden særskilt importtilladelse. Sikkerhedsstyrelsen kan forbyde frigivelsen af produktet, hvis det udgør en fare. Toldstyrelsens kontrol vedrørende produktsikkerhed i almindelighed retter sig dog primært mod erhvervsforsendelser og import i erhvervssammenhæng. Der er ikke eksplicit hjemmel til at åbne forsendelser til modtagere, som ikke er erhvervsdrivende, med det formål at kontrollere indeholdte produkters sikkerhed eller overensstemmelse med produktspecifikke regler.

Som noget nyt foreslås det derfor i § 30, stk. 1, 1. pkt., at Told- og skatteforvaltningen efter aftale mellem skatteministeren og erhvervsministeren yder kontrolmyndigheden bistand til gennemførelsen af kontrol foretaget efter lovforslagets § 14.

Bestemmelsen i stk. 1 medfører, at told- og skatteforvaltningen kan bistå kontrolmyndigheden i kontrollen efter lovforslagets § 14.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslagets § 43, stk. 2, hvorefter bestemmelsen træder i kraft på samme tid som de øvrige bestemmelser, der kan anvendes i forbindelse med salg af lattergas til forbrugere.

Det foreslås endvidere i *stk. 1, 2. pkt.*, at erhvervsministeren efter forhandling med skatteministeren kan fastsætte nærmere regler herom, herunder at told- og skatteforvaltningen kan tilbageholde et produkt, hvor modtageren af produktet ikke er erhvervsdrivende, og at told- og skatteforvaltningen kan tilbageholde et produkt i lufthavne, havne eller grænseovergange eller lignende, hvor den, der indfører produktet, ikke er erhvervsdrivende, hvis det pågældende produkt formodes ikke at være i overensstemmelse med denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller produktforordninger inden for denne lovs anvendelsesområde.

Bemyndigelsesbestemmelsen i stk. 1, 2. pkt. skal anvendes til at fastsætte nærmere regler om, hvordan told- og skatteforvaltningen kan bistå kontrolmyndigheden. Det er således hensigten med bestemmelsen, at der som noget nyt kan etableres hjemmel til, at told- og skatteforvaltningen kan tilbageholde forsendelser af produkter til private modtagere, når det formodes, at et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne, og at told- og skatteforvaltningen kan standse samme produkter, når privatpersoner selv indfører produkterne til Danmark.

Forsendelser afsendt fra en anden medlemsstat i EU formodes ikke at udgøre samme risiko som produkter afsendt fra tredjelande, da produktet er bragt i omsætning i EU-rettens forstand. Reglerne vil således skulle fastsættes med særligt sigte på de situationer, hvor Toldstyrelsen bliver opmærksom på et produkt, der ikke er i overensstemmelse med reglerne i forbindelse med kontrol af forsendelser, der kommer ind i Danmark fra lande uden for EU, og hvor modtageren ikke er erhvervsdrivende. Det kan eksempelvis være et produkt, som ikke er CE-mærket, eller som ikke lever op til de sikkerhedsmæssige krav til den pågældende produkttype. I det tilfælde bør told- og skatteforvaltningen på vegne af kontrolmyndigheden kunne tilbageholde produktet med henblik på nærmere vurdering hos kontrolmyndigheden af produktets overensstemmelse med reglerne. Derfor lægges der med lovforslaget op til, at erhvervsministeren efter forhandling med skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om den praktiske kontrol med de pågældende produkter.

De fastsatte regler skal ligeledes tage særligt sigte på de situationer, hvor det pågældende produkt kommer ind i Danmark som en del af en persons bagage eller andet rejsegods, og skal give hjemmel til, at told- og skatteforvaltningen også i disse tilfælde kan tilbageholde produkter, hvis der er formodning for, at produktet ikke er i overensstemmelse med de produktspecifikke regler. Et eksempel, på hvor bestemmelsen vil finde anvendelse, er i den situation, hvor ejeren af produktet bliver stoppet i lufthavnen og har det pågældende produkt med hjem i kufferten efter en udlandsrejse i et land uden for EU, eller hvor produktet bliver fundet i forbindelse med undersøgelser af transportmidler ved grænseovergange.

Nærmere fastsættelse af regler, kontrolpraksis samt finansiering sker i forhandling mellem erhvervsministeren og skatteministeren.

Det vil være en forudsætning for told- og skatteforvaltningens bistand til kontrolmyndigheden, at der tilføres finansiering til kontrolopgaven i relation til de produktområder, hvor der ikke allerede i dag er hjemmel til at føre kontrol. Erhvervsministeren vil således først efter forhandling med skatteministeren og ved tilførsel af midler kunne fastsætte regler om told- og skatteforvaltningens bistand. En sådan tilførsel vil bero på en konkret ressourcebetragtning.

Baggrunden for bemyndigelsen er, at det i højere grad skal sikres, at forbrugerne ikke udsættes for produkter, der ikke lever op til reglerne for produkter og produkters sikkerhed, herunder særligt produkter, der indebærer en risiko for forbrugeren eller andre end forbrugeren selv. Derfor er det hensigten, at kontrollen med de pågældende produkter skal styrkes.

Antallet af produkter, der købes online uden om danske eller europæiske mellemmand, har de senere år været voksende. Produkter købt uden for EU lever ikke nødvendigvis op til danske eller EU-harmoniserede produktregler. I mange tilfælde kan det være svært eller umuligt for forbrugerne at vurdere, om et produkt er i overensstemmelse med produktreglerne. Det er ikke forbrugernes opgave eller ansvar at sikre, at et produkt lever op til de relevante produktkrav, hvis det købes og leveres direkte til EU. Det er alene den, der sælger produktet til forbrugeren, der har ansvar for, at produktet er i overensstemmelse med de relevante produktregler. For nogle forbrugere har regelefterlevelsen og sikkerheden formentlig ikke stor betydning, idet der er formodning for, at produkterne i høj grad købes på grund af en lav pris.

Dette betyder samtidig, at der er et væsentligt konkurrencemæssigt hensyn til de danske og europæiske virksomheder, der efterlever produktreglerne. Det kan være dyrere at producere produkter, der er i overensstemmelse med produktreglerne. Derfor kan der være et konkurrenceforvridende element i, at virksomheder, som producerer eller handler med overensstemmende produkter, skal konkurrere med virksomheder, som i mindre grad bruger ressourcer på at efterleve reglerne.

Som følge heraf er det vurderingen, at det er nødvendigt med en tilstrækkelig klar hjemmel i lovgivningen til, at told- og skatteforvaltningen bistår kontrolmyndigheden med kontrol af produkter købt uden for EU, og at der kan fastsættes nærmere regler herom efter aftale mellem erhvervsministeren og skatteministeren.

Det er en forudsætning, at produktets tilbageholdelse ikke kan strække sig ud over, hvad der er nødvendigt for, at kontrolmyndigheden kan afklare, om produktet er i overensstemmelse med reglerne. Kontrolmyndigheden skal i den forbindelse sikre, at sagen afklares uden unødigt ophold for derved at mindske eventuelle gener over for modtageren. Udgangspunktet efter markedsovervågningsforordningens artikel 27, litra a, er fire hverdage, hvilket vurderes at være passende for langt størstedelen af sagstyperne. Skal produktet testes eller på anden vis underlægges nærmere undersøgelse forlænges sagsbehandlingstiden dog, og reglerne skal således tage højde for dette.

Såfremt modtageren af forsendelsen er erhvervsdrivende, vil situationen skulle behandles efter reglerne i lovforslagets § 19. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne hertil.

Videre foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren i regler fastsat i medfør af *stk. 1* endvidere kan fastsætte, hvordan kontrolmyndigheden træffer afgørelse om, at et produkt ikke er i overensstemmelse med regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov eller forordninger inden for denne lovs anvendelsesområde, og om produktet kan konfiskeres og destrueres.

Det er vigtigt, at kontrolmyndigheden kan påbyde destruktion af produkter, der udgør en alvorlig risiko for sikkerhed og sundhed, så det pågældende produkt gøres ubrugeligt og ufarligt. En afgørelse om destruktion forudsætter, at det anses for nødvendigt, rimeligt og hensigtsmæssigt. Det vil eksempelvis være tilfældet i en situation, hvor produktet udgør en fare i sig selv, hvorfor alene opbevaring heraf vil være til fare for personer, husdyr eller ejendom eller hvor et produkt eksempelvis har en beskyttelsesfunktion,

men grundet sine mangler, ikke giver den fornødne beskyttelse, og der dermed reelt er risiko for sygdom, legemsbeskadigelse eller død. Det bør ikke være muligt at få produktet udleveret, når der er tale om fejl, der vedrører sikkerheden, da det følger af EU-retten, at den der ændrer på et produkts sikkerhedsmæssige egenskaber skal anses for at være fabrikant. Denne forpligtelse er ikke hensigtsmæssig at pålægge forbrugere. Udgiften for destruktionsen bør bæres af kontrolmyndigheden i denne type sager.

På den baggrund foreslås det derfor, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om kontrolmyndighedens afgørelser om produkters overensstemmelse med reglerne, og om at produkter kan konfiskeres og destrueres.

Reglerne skal fastsættes ud fra almindelige proportionalitetsbetragtninger. Det betyder, at hvis produkter ikke er i overensstemmelse med reglerne, men ikke udgør en risiko, eksempelvis produkter behæftet med formelle fejl eller en lav risiko, kan kontrolmyndigheden ikke træffe afgørelse om konfiskation og destruktion. I stedet kan produktet afvises ved grænsen og returneres til afsenderen.

Er det ikke-overensstemmende produkt en del af et sæt, hvor kun én eller flere enkeltdele ikke lever op til produktreglerne, kan de overensstemmende dele af sættet udleveres til modtageren. Det kunne eksempelvis være tilfældet, hvor produktet består af et gaskogeblus med tilhørende gryder, og det alene er gasbrænderen, som ikke er i overensstemmelse med reglerne for gasmateriel. I det tilfælde vil gryderne kunne udleveres, mens gaskogebluset tilbageholdes.

Opstår der i forbindelse med anvendelsen af de nærmere fastsatte regler et erstatningskrav fra modtageren af forsendelsen, skal kravet rettes mod den, der har solgt produktet, som ikke er i overensstemmelse med reglerne. Sø- og handelsretten har i U 2017.993 taget stilling til en forbrugers ret til charge back, dvs. at kunne kræve tilbagebetaling fra kortudsteder, i en sag hvor et produkt tilbageholdes i tolden, fordi det ikke lovligt kan indføres i Danmark. Retten fandt ikke, at forbrugeren kunne bruge charge back ordningen i en sådan situation, uanset at levering ikke har fundet sted.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3.

Til § 31

Efter § 20 i den gældende lov om indretning m.v. af visse produkter kan erhvervsministeren udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til bemyndiget organ m.v. De bemyndigede organer m.v. får på baggrund af ansøgning mulighed for at gennemføre godkendelses- og kontrolopgaver i henhold til direktiverne og forordningerne om produkter, som er omfattet loven. Bestemmelsen fastsætter også en timepris for behandlingen af ansøgningen.

Der findes ikke bestemmelser om bemyndigede organer i produktsikkerhedsloven, elsikkerhedsloven, gassikkerhedsloven eller fyrværkeriloven. På flere af områderne er der dog fastsat regler om bemyndigede organer i bekendtgørelser.

I bekendtgørelse nr. 239 af 23. marts 2018 om sikkerhed for gasmateriel, som hører under gassikkerhedsloven, findes en bestemmelse om, at Sikkerhedsstyrelsen udpeger bemyndigede organer til at foretage overensstemmelsesvurdering af apparater og udstyr, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof. Tilsvarende findes i § 43 i bekendtgørelse nr. 309 af 3. april 2017 om sikkerhedskrav til legetøjsprodukter, som hører under produktsikkerhedsloven, en bestemmelse om, at Sikkerhedsstyrelsen udpeger bemyndigede organer til at foretage overensstemmelsesvurdering af legetøjsprodukter. En lignede regel findes i § 23 i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, som hører under fyrværkeriloven, hvorefter Sikkerhedsstyrelsen kan udpege bemyndigede organer til at foretage overensstemmelsesvurdering af fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler.

Der findes ikke bestemmelser om udpegning af bemyndigede organer til at foretage overensstemmelsesvurdering af produkter, der er omfattet af de øvrige bekendtgørelser udstedt med hjemmel i produktsikkerhedsloven eller elsikkerhedsloven.

Det foreslås i § 31, stk. 1, at erhvervsministeren efter ansøgning kan udpege private og offentlige virksomheder samt offentlige myndigheder til som bemyndiget organ at gennemføre godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver, i det omfang det er muligt i henhold til direktiverne, jf. § 2, stk. 1, og produktforordningerne.

Der kan således udpeges bemyndigede organer. Et bemyndiget organ er et uafhængigt tredjeparts organ, der er bemyndiget til at udføre godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver i henhold til et bestemt direktiv eller forordning.

I nogle EU-retsakter betegnes de bemyndigede organer som tredjepartsorganer, brugerinspektorater eller andre lignende betegnelser for virksomheder eller institutioner, som udfører godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver. Det forudsættes, at de alle kan udpeges med hjemmel i den foreslåede bestemmelse uanset betegnelsen.

De udpegede bemyndigede organer vil herefter med virkning for medlemsstaterne i Den Europæiske Union og EØS kunne gennemføre de godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver, som fremgår af de respektive direktiver og produktforordninger, der følger af den foreslåede § 2, stk. 1. Opgaverne kan f.eks. bestå i godkendelses- og overensstemmelsesvurderingsopgaver i forbindelse med gennemførelse af procedurer for overensstemmelsesvurdering og periodiske undersøgelser.

Således vil de relevante produkter skulle gennemgå en overensstemmelsesvurdering, inden produktet kan bringes på markedet. Overensstemmelsesvurderingen er en proces til påvisning af, om et produkt lever op til de sikkerhedskrav, som det relevante direktiv eller den relevante forordning stiller til det pågældende produkt. De enkelte direktiver og forordninger beskriver hvilke procedurer, der kan anvendes ved overensstemmelsesvurderingen. Her vil en af opgaverne for det bemyndigede organ være at gennemføre den relevante procedure for overensstemmelsesvurdering, efter bestilling fra fabrikanten, på de produktområder, hvor det kræves, at det er et bemyndiget organ, der gennemfører proceduren.

Det bemærkes, at der ikke er tale om en uddelegering af kompetencer, da opgaven med at godkende produkter ikke kan ligge hos kontrolmyndigheden, som har kontrollkompetencen efter lovforslaget.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om udpegning, herunder om akkreditering, tilsyn og kontrol med udpegede virksomheder og myndigheder, og om hvilke opgaver den udpegede skal udføre.

Bestemmelsen er en videreførelse af § 20, stk. 2, i lov om indretning m.v. af visse produkter.

Det foreslås således, at der kan fastsættes regler for den udpegning af bemyndigede organer, der følger af det foreslåede *stk. 1*. I enkelte EU-retsakter kaldes de bemyndigede organer for tredjepartsorganer, brugerinspektorater m.v. Disse udpeges også med hjemmel i den foreslåede bestemmelse.

Af den sektorspecifikke lovgivning fremgår i dag krav om, at ansøgere, der ønsker at blive udpeget som bemyndiget organ, skal være akkrediteret af DANAK. Det er hensigten, at det fortsat skal være et krav, at de pågældende bemyndigede organer skal være akkrediterede.

DANAK er udpeget som nationalt akkrediteringsorgan, jf. bekendtgørelse nr. 1230 af 11. december 2009 om udpegning af det nationale akkrediteringsorgan.

Til § 32

Det følger af artikel 10, stk. 3, i markedsovervågningsforordningen, at hver medlemsstat skal udpege et centralt forbindelseskantor. Forbindelseskantoret er, jf. artikel 10, stk. 4, ansvarligt for at repræsentere den koordinerede holdning blandt markedsovervågningsmyndighederne og de myndigheder, der er udpeget i henhold til artikel 25, stk. 1, og for at formidle de nationale strategier, jf. artikel 13. Det centrale forbindelseskantor skal også bidrage til samarbejdet mellem markedsovervågningsmyndighederne i forskellige medlemsstater, jf. kapitel VI.

Det foreslås i § 32, stk. 1, at Sikkerhedsstyrelsen udpeges som centralt forbindelseskantor, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 10, stk. 3.

Stk. 1 gennemfører markedsovervågningsforordningens artikel 10, stk. 3, der forpligter medlemsstaten til at udpege et centralt forbindelseskantor.

Som forbindelseskantor får Sikkerhedsstyrelsen blandt andet til opgave at administrere den danske deltagelse i Kommissionens informations- og kommunikationssystem (ICSMS) og Kommissionens varslingsystem om farlige produkter – Safety Gate RAPEX (Fællesskabssystemet for hurtig udveksling af oplysninger om farlige produkter) – også kaldet notifikationssystemet, jf. lovforslaget § 33.

Det følger af § 32, stk. 1, i den gældende produktsikkerhedslov, at Sikkerhedsstyrelsen koordinerer samarbejdet mellem kontrolmyndighederne, og at erhvervsministeren efter forhandling med de relevante ministre nærmere fastsætter regler om samarbejdet.

Det foreslås i stk. 2, at Sikkerhedsstyrelsen koordinerer samarbejdet mellem kontrolmyndighederne, der udfører kontrol med produkter, der er omhandlet af produktsikkerhedsdirektivet.

Forslaget er en videreførelse af § 32, stk. 1 i den gældende produktsikkerhedslov.

Sikkerhedsstyrelsen er koordinerende myndighed i forbindelse med samarbejdet om produkter omfattet af produktsikkerhedsdirektivet. I kraft af artikel 11 og 12 i produktsikkerhedsdirektivet, der omhandler medlemsstaternes forpligtelser til at underrette Kommissionen i tilfælde af, at der træffes foranstaltninger eller forholdsregler over for farlige produkter, stilles der krav om, at hvert medlemsland melder farlige produkter ind i Kommissionens varslingsystem for farlige produkter.

Det følger af § 32, stk. 2, i den gældende produktsikkerhedslov, at erhvervsministeren efter forhandling med de relevante ministre fastsætter regler om samarbejdet. Denne bestemmelse er konkret udmøntet i bekendtgørelse nr. 243 af 16. marts 2012 om underretning, samarbejde og koordination for så vidt angår forbrugerprodukter mellem producenter, distributører og kontrolmyndigheder og om anvendelse af fællesskabssystemet for hurtig udveksling af oplysninger.

Det foreslås i stk. 3, at erhvervsministeren efter forhandling med de relevante ministre fastsætter nærmere regler om samarbejdet mellem myndigheder omfattet af stk. 1 og 2.

Den foreslåede bestemmelse er en videreførelse af § 32, stk. 2, i produktsikkerhedsloven.

Bestemmelsen forventes anvendt til at fastsætte regler om koordination og samarbejde mellem kontrolmyndighederne på markedsovervågningsforordningens område og for det område, der er dækket af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om produktsikkerhed i almindelighed såvel som underretning i Safety Gate RAPEX og Kommissionens informations- og kommunikationssystem (ICSMS).

Til § 33

Af § 33 i den gældende produktsikkerhedslov fremgår, at hvis Kommissionen skal underrettes efter produktsikkerhedsdirektivet, skal kontrolmyndigheden straks underrette Sikkerhedsstyrelsen om påbud og forbud, forholdsregler, henstillinger og frivillige foranstaltninger vedrørende produkters sikkerhed, der er truffet i medfør af loven, bekendtgørelser eller andre love. Sikkerhedsstyrelsen videresender underretningen til Kommissionen. Bestemmelsen gennemfører produktsikkerhedsdirektivets artikel 11 og 12, der omhandler medlemsstaternes forpligtelser til at give underretning i tilfælde af, at der træffes foranstaltninger eller forholdsregler over for farlige produkter.

Som et led i denne myndighedsopgave modtager Sikkerhedsstyrelsen notifikationer om farlige produkter fra Kommissionen og udarbejder og udsender de endelige notifikationer til Kommissionen om farlige produkter fundet på det danske marked. Der er dels tale om afgørelser udarbejdet i Sikkerhedsstyrelsen, dels afgørelser udarbejdet af andre myndigheder, der udfører markedsovervågning af produkter omfattet af produktsikkerhedsdirektivet.

Da der er mere end én kontrolmyndighed, der udfører markedsovervågning af produkter, foreslås det

derfor i § 33, stk. 1, at skal Kommissionen underrettes efter produktsikkerhedsdirektivet, skal kontrolmyndigheden straks underrette Sikkerhedsstyrelsen om afgørelser vedrørende produkters sikkerhed, der er truffet i medfør af denne lov eller regler, der er fastsat i medfør af denne eller anden lov.

Bestemmelsen finder kun anvendelse på produkter omfattet af produktsikkerhedsdirektivet. Produkter omfattet af markedsovervågningsforordningen reguleres i forordningens artikel 20.

Sikkerhedsstyrelsen videregiver den pågældende underretning efter stk. 1 til Kommissionen.

Det foreslås i *stk. 2*, at er der tale om et produkt med en alvorlig risiko, videregiver Sikkerhedsstyrelsen øjeblikkeligt denne underretning til Kommissionen via systemet om hurtig udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne i Fællesskabet, Safety Gate RAPEX.

Bestemmelsen skal sikre gennemførelse af artikel 11 og 12 i produktsikkerhedsdirektivet, således at der sondres mellem de situationer, hvor et produkt udgør risiko, og de situationer, hvor et produkt udgør en alvorlig risiko, som defineret i direktivets artikel 2, litra d. Når der er tale om alvorlig risiko, kræver det en hurtig reaktion fra myndighedernes side for at sikre, at der ikke sker unødigt skade.

Det følger af § 33, stk. 3, i den gældende produktsikkerhedslov, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om anvendelsen af Safety Gate RAPEX og underretningen af Kommissionen. Denne bestemmelse er udmøntet i bekendtgørelse nr. 243 af 16. marts 2012 om underretning, samarbejde og koordination for så vidt angår forbrugerprodukter mellem producenter, distributører og kontrolmyndigheder og om anvendelse af fællesskabssystemet for hurtig udveksling af oplysninger.

Med henblik på at klargøre de forpligtelser kontrolmyndigheden har i medfør af produktsikkerhedsdirektivet, foreslås det endvidere i *stk. 3*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om anvendelsen af Safety Gate RAPEX og underretningen af Kommissionen.

Regler fastsat i medfør af bestemmelsen skal særligt indeholde bestemmelser, der nærmere beskriver de procedurer, der er fastsat i bilag 2 til produktsikkerhedsdirektivet.

Disse regler og retningslinjer indgår allerede i administrationen af området i dag. Hjemlen er således ikke udtryk for, at kontrolmyndighederne skal ændre den måde, de anvender Safety Gate RAPEX på. Med fastsættelsen af reglerne i en bekendtgørelse gøres det blot mere synligt for andre end de forpligtede myndigheder, hvordan underretningssystemet fungerer og anvendes.

Til § 34

Der er i § 20, stk. 3, i den gældende lov om indretning m.v. af visse produkter hjemmel til at fastsætte regler om betaling af gebyrer herunder om opkrævning og indbetaling til dækning af Arbejdstilsynets omkostninger ved behandling af ansøgninger om bemyndigelse til godkendelses- og kontrolopgaver samt om ændringer deraf. Bestemmelsen er anvendt til at fastsætte regler i bekendtgørelse nr. 693 af 10. juni 2013 om indretning m.v. af maskiner, hvorefter der kan opkræves et gebyr for den tid, som Arbejdstilsynets behandling af ansøgninger om at blive udpeget som bemyndiget organ tager. Dette gælder, uanset om der meddeles afslag, eller ansøgningen trækkes tilbage. Gebyret opgøres efter timepris.

Det følger af markedsovervågningsforordningens artikel 15, stk. 1, at markedsovervågningsmyndigheder kan tillades at opkræve alle omkostninger ved deres aktiviteter fra den relevante erhvervsdrivende for så vidt angår tilfælde af manglende overensstemmelse. Ligeledes fremgår det af artikel 15, stk. 2, at de nævnte omkostninger i stk. 1, kan omfatte omkostninger ved prøvning, omkostninger ved foranstaltninger truffet i henhold til artikel 28, stk. 1 og 2, om afslag på overgang til fri omsætning, omkostninger ved oplagring og omkostninger ved aktiviteter i forbindelse med produkter, der konstateres ikke at overholde de gældende regler, og som er genstand for korrigerende tiltag, inden de overgår til fri omsætning eller bringes i omsætning.

Det foreslås i § 34, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at der kan opkræves betaling til dækning af omkostninger for medgået tid til sagsbehandling inden for denne lovs anvendelsesområde.

Den foreslåede bestemmelse viderefører og udvider den gældende bestemmelse i § 20, stk. 3, i lov om indretning m.v. af visse produkter. Det er hensigten med bestemmelsen, at Arbejdstilsynets praksis med omkostningsbestemt opkrævning af betaling for sagsbehandlingen på ansøgningssagerne til bemyndigede organer videreføres.

Derudover skal bestemmelsen gøre det muligt for kontrolmyndigheden at viderefakturere andre omkostninger forbundet med sagsbehandling af produkter, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, herunder den tid der bruges på at sagsbehandle over for en erhvervsdrivende, der har bragt et produkt i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet.

Endelig er det på flere produktområder nødvendigt for kontrolmyndigheden at foretage en forhåndsgodkendelse af et produkt, hvilket f.eks. kan være elevatorer, jf. lovforslagets § 2, stk. 1, nr. 4. Her vurderes det at være hensigtsmæssigt, at der kan indføres betaling for til dækning af omkostninger, så kontrolmyndigheden ikke i unødigt omfang skal foretage forhåndsgodkendelser af produkter, før den erhvervsdrivende selv har gjort det nødvendige for at sikre, at produktet er i overensstemmelse med reglerne.

Det forudsættes, at bestemmelsen alene kan anvendes til at opkræve de faktiske omkostninger, som er forbundet med sagsbehandlingen. Der er således tale om en gebyrbestemmelse.

En udmøntning af bestemmelsen vil derfor ske under hensyntagen til Finansministeriets budgetvejledning. Det indebærer, at det vil blive tilstræbt, at opkrævningen af betalinger er i balance over en løbende 4-årig periode, og at der én gang årligt vil blive foretaget en vurdering af, om der skal foretages en prisregulering.

Til § 35

Det følger af § 32, stk. 3, i den gældende produktsikkerhedslov, at erhvervsministeren kan henlægge sine beføjelser i medfør af loven til Sikkerhedsstyrelsen. § 22 i lov om indretning m.v. af visse produkter hjemler at ministeren kan bemyndige Sikkerhedsstyrelsens direktør til at udøve beføjelserne, som loven tillægger ministeren.

Det foreslås i § 35, at erhvervsministeren kan henlægge sine beføjelser efter denne lov til Sikkerhedsstyrelsen.

Bestemmelsen er en videreførelse af bestemmelsen fra produktsikkerhedsloven.

Bestemmelsen forventes anvendt til at bemyndige Sikkerhedsstyrelsen til at godkende bemyndigede organer og udstede administrative forskrifter, som ministeren efter denne lov bemyndiges til at udstede.

Til § 36

I § 32 a i produktsikkerhedsloven, § 29 i elsikkerhedsloven, § 26 i gassikkerhedsloven og § 2 b i fyrværkeriloven findes en bestemmelse om obligatorisk digital kommunikation indsat ved lov nr. 1231 af 18. december 2012 om ændring af forskellige lovbestemmelser om obligatorisk digital kommunikation i de dagældende love som en del af de såkaldte bølgelove. Bestemmelsen findes desuden i § 24 a i lov om indretning m.v. af visse produkter.

Det foreslås i § 36, *stk. 1*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at skriftlig kommunikation til og fra myndigheder om forhold, som er omfattet af regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, skal foregå digitalt.

Det svarer til en videreførelse af bestemmelsen i de gældende love.

Bemyndigelsen forudses blandt andet anvendt til at fastsætte nærmere regler om digital kommunikation med kontrolmyndigheden. Dette kan f.eks. være, at skriftlige henvendelser m.v. til kontrolmyndigheden om forhold, som er omfattet af loven eller regler, som er fastsat i medfør af loven, ikke anses for

behørigt modtaget af kontrolmyndigheden, hvis de indsendes på anden vis end den foreskrevne digitale måde. Hertil skal det bemærkes, at hvis oplysninger m.v. sendes til kontrolmyndigheden på anden måde end den foreskrevne digitale måde, eksempelvis pr. brev, følger det af offentlige myndigheders almindelige vejledningspligt, at kontrolmyndigheden må vejlede om reglerne på området, herunder om pligten til at kommunikere på den foreskrevne digitale måde.

På sigt kan det komme på tale at udvikle digitale løsninger, herunder selvbetjeningsløsninger til brug for kommunikation om forhold, som er omfattet af loven eller regler fastsat i medfør af loven.

I de udmøntende regler kan der også blandt andet fastsættes bestemmelser om, at kontrolmyndigheden kan sende visse meddelelser, herunder afgørelser, forbud og påbud m.v., til virksomhedens, personens, ejerens eller brugerens digitale postkasse med de retsvirkninger, der følger af lov om Digital Post fra offentlige afsendere, jf. lovbekendtgørelse nr. 801 af 13. juni 2016.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om digital kommunikation og om anvendelse af bestemte it-systemer, særlige digitale formater og lignende.

Bestemmelsen viderefører de tilsvarende bestemmelser i de gældende love med en nødvendig tilpasning vedrørende anvendelsen af digital signatur, som udgår af bestemmelsen. Således vil erhvervsministerens anvendelse af bemyndigelsen ske i overensstemmelse med de til enhver tid gældende regler om den danske nationale eID-løsning og den fællesoffentlige digitale infrastruktur.

Bestemmelsen vedrører kommunikationsmåden i forbindelse med kommunikation til og fra Sikkerhedsstyrelsen om alle forhold, der er omfattet af lovforslaget og regler fastsat i medfør af lovforslaget.

Det foreslås i *stk. 3*, at en digital meddelelse anses for at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for adressaten i postløsningen.

Det svarer til en videreførelse af bestemmelserne i de gældende love, men med enkelte sproglige tilpasninger, så bestemmelsen stemmer bedre overens med § 10 i lov om Digital Post fra offentlige afsendere.

Til § 37

Det følger af § 31, stk. 1, i elsikkerhedsloven, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at forskrifter fastsat i medfør af loven, som indeholder krav til virksomheder, elektriske anlæg, elektriske installationer og elektrisk materiel m.v., og tekniske specifikationer, der henvises til i sådanne forskrifter, ikke indføres i Lovtidende. I henhold til § 31, stk. 2, i samme lov, fastsætter erhvervsministeren regler om, hvordan oplysning om indholdet af de forskrifter og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. bestemmelsens stk. 1, kan fås. Endelig følger det af § 31, stk. 3, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at tekniske specifikationer, som ikke indføres i Lovtidende, jf. bestemmelsens stk. 1, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk.

Ifølge § 28, stk. 1, i den gældende gassikkerhedslov, kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at administrative forskrifter fastsat i medfør af loven, som indeholder krav til virksomheder, gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel m.v., og tekniske specifikationer, der henvises til i sådanne forskrifter, ikke indføres i Lovtidende. I henhold til § 28, stk. 2, i samme lov, fastsætter erhvervsministeren regler om, hvordan oplysning om indholdet af de forskrifter og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. bestemmelsens stk. 1, kan fås. Endelig følger det af § 28, stk. 3, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at tekniske specifikationer, som ikke indføres i Lovtidende, jf. bestemmelsens stk. 1, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk.

Det følger af § 6 b, stk. 1, i den gældende fyrværkeriloven, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at forskrifter fastsat i medfør af loven, som indeholder krav til virksomheder, anlæg, installationer, indretninger, fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler m.v., og tekniske specifikationer, der henvises til i sådanne forskrifter, ikke indføres i Lovtidende. I henhold til § 6 b, stk. 2, i samme lov, fastsætter er-

hvervsministeren regler om, hvordan oplysning om indholdet af de forskrifter og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. bestemmelsens stk. 1, kan fås. Endelig følger det af § 6 b, stk. 3, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at tekniske specifikationer, som ikke indføres i Lovtidende, jf. bestemmelsens stk. 1, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk.

Det foreslås i § 37, *stk. 1*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at regler fastsat i medfør af denne lov, som indeholder krav til virksomheder og produkter, og tekniske specifikationer, der henvises til i sådanne forskrifter, ikke indføres i Lovtidende.

Med bestemmelsen i stk. 1 videreføres muligheden for at undtage forskrifter og tekniske specifikationer som indeholder krav til erhvervsdrivende og produkter fra offentliggørelse i Lovtidende.

Baggrunden for undtagelse fra kravet om indførelse i Lovtidende af visse forskrifter og tekniske specifikationer, der henvises til i forskrifterne, er forskrifternes ophavsretlige beskyttelse. Forskrifterne er primært tekniske forskrifter, der indeholder detaljerede tekniske krav, tegninger og anvisninger.

De pågældende forskrifter og tekniske specifikationer retter sig næsten udelukkende mod snævre kredse af professionelle, der anvender forskrifterne erhvervmæssigt. De retter sig kun i yderst begrænset omfang mod privatpersoner og andre uden for de anførte professionelle kredse.

Tekniske specifikationer skal forstås bredt og er bl.a. standarder, normblade og tekniske rapporter med status som DS-information.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren fastsætter regler om, hvordan oplysning om indholdet af de regler og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, kan fås.

Oplysning om indholdet af forskrifterne vil typisk kunne fås hos Sikkerhedsstyrelsen, f.eks. via Sikkerhedsstyrelsens hjemmeside. Er der tale om anerkendte standarder, skal de købes ved Dansk Standard eller gennemses fysisk hos Sikkerhedsstyrelsen eller Dansk Standard. Forskrifterne er undtaget fra de almindelige regler om aktindsigt.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, skal være gældende, selvom de ikke foreligger på dansk.

Denne bestemmelse vil særligt være relevant, hvor der henvises til anerkendte standarder, der udelukkende foreligger på engelsk. Forslaget er begrundet i, at forskrifterne i vidt omfang retter sig mod virksomheder, der arbejder i internationale, professionelt orienterede sammenhænge, hvor arbejds sproget er et andet end dansk. Det er i mange af disse tilfælde sædvanligt og ofte fagligt nødvendigt af hensyn til tekniske og sproglige nuancer m.v., at de tekniske specifikationer anvendes på originalsproget, som typisk vil være engelsk. Der er således i praksis ikke et behov for, at de tekniske specifikationer foreligger på dansk, hvis de oprindeligt er affattet på et letforståeligt sprog, og oversættelse af specifikationerne ikke efterspørges. Uanset at tekniske specifikationer med forslaget kan være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk, vil det dog fortsat være nødvendigt at foretage en individuel vurdering af, om der skal ske oversættelse af de enkelte standarder og andre tekniske specifikationer. Der vil således være behov for, at standarder, der f.eks. anvendes af en bredere personkreds eller af enkeltpersoner, som ikke er internationalt orienterede, bliver oversat.

Til § 38

Erhvervsministeren og Sikkerhedsstyrelsen er hidtil alene blevet rådgivet af Rådet for El- og Gasteknisk Sikkerhed, der er nedsat af erhvervsministeren i medfør af kapitel 5 i elsikkerhedsloven, men rådets rådgivningskompetence er afgrænset til gas-, el- og autorisationsområdet, og alene aspekter inden for området, der er reguleret i dansk lov, og hvor der således ikke er sket harmonisering på EU-niveau.

Det foreslås som noget nyt i § 38, *stk. 1*, at erhvervsministeren kan etablere et rådgivende organ, som kan varetage rådgivningsopgaver for Sikkerhedsstyrelsen vedrørende produkter og markedsovervågning efter denne lov og øvrige markedsovervågningsopgaver.

Det nye rådgivende organ skal rådgive Sikkerhedsstyrelsen vedrørende produktsikkerhedsområdet og markedsovervågningen og skal således ikke erstatte Rådet for El- og Gasteknisk Sikkerhed.

Med Bedre Balance II besluttede den tidligere regering bestående af Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti at etablere et fællesstatsligt Center for Markedsovervågning i Sikkerhedsstyrelsen. Styrelsen fik dermed ansvaret for tilsyn med produktsikkerhed på det danske marked. Tilsyn med produktsikkerhed defineres som markedsovervågning af produkter på det danske marked, der som udgangspunkt er underlagt Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008, som nu delvist er afløst af markedsovervågningsforordningen.

I forbindelse med etablering af Center for Markedsovervågning var det tanken i højere grad at tænke på tværs af Sikkerhedsstyrelsen produktområder. Der er derfor behov for at skabe en ensartet, IT-integreret og strategisk tilgang til markedsovervågning og tilsyn både i relation til e-handel og fysiske handelssteder. På denne baggrund er der ligeledes behov for at have et rådgivende organ, der kan tænke strategisk og på tværs af Sikkerhedsstyrelsens ansvarsområder til gavn for brugere og virksomheder.

Et rådgivende organ om produktsikkerhed og markedsovervågning skal bidrage til, at danske virksomheder får fair og gode konkurrencevilkår i en virkelighed med stigende global e-handel og skarp konkurrence fra lande med billigere arbejdskraft og dermed også billigere produkter. Det rådgivende organ skal også være med til at beskytte de danske brugere, så de ikke udsættes for ulovlige og farlige produkter, hverken når de køber ind i fysiske butikker, men i særdeleshed også når de handler på nettet og fra lande uden for EU.

Med henblik på at sikre den størst mulige sammenhæng mellem dansk erhvervslivs og forbrugeres behov og de offentlige rammebetingelser vil erhvervsministeren nedsætte et rådgivende organ bestående af medlemmer fra organisationer, der repræsenterer forbrugerinteresser og erhvervslivet bredt på tværs af Sikkerhedsstyrelsens produktområder.

Det rådgivende organs opgaver bliver i udgangspunktet at rådgive Sikkerhedsstyrelsen om markedsovervågningsindsatsen, herunder om nye regler, fokusområder og konkrete indsatser, strategi og forretningsmodeller, samarbejde med øvrige myndigheder, erhvervsliv og forbrugere, internationalt arbejde m.v.

Det er ikke hensigten at flytte noget af Sikkerhedsstyrelsens myndighedskompetence til rådet, men derimod at sikre sparring fra forbrugersiden og erhvervslivet i relation til markedsovervågningen.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de opgaver, som det rådgivende organ skal varetage.

Det er hensigtsmæssigt, at det rådgivende organ reguleres ved bekendtgørelse, så det derved kan evalueres og tilpasses for netop at tjene sit formål. Det skal f.eks. understøtte, at Sikkerhedsstyrelsen arbejder agilt og således har behov for, at det rådgivende organ kan give sparring også i de trin, der er hen mod en færdig løsning.

Til § 39

I § 34, stk. 1, i produktsikkerhedsloven, § 33 i elsikkerhedsloven, § 30 i gassikkerhedsloven, og § 25 i lov om indretning m.v. af visse produkter findes bestemmelser om, at kontrolmyndighedens afgørelser truffet efter de pågældende love ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Bestemmelsen findes ikke direkte i fyrværkeriloven, men er fastsat i § 33 i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler.

Bestemmelsen i lov om indretning m.v. af visse produkter indeholder desuden en henvisning til lovens § 19, stk. 2, som giver mulighed for, at der kan fastsættes andre regler for klageadgang, hvis overholdelsen af disse andre regler påses af en anden myndighed.

Det foreslås i § 39, stk. 1, at kontrolmyndighedens afgørelser, truffet efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed, jf. dog stk. 2.

Lovforslagets bestemmelse afskærer den administrative klageadgang fra kontrolmyndigheden til ministeren. Den overvejende del af de afgørelser, som kontrolmyndigheden vil træffe om produkter og de forpligtede erhvervsdrivende, vil være af teknisk karakter og vil forudsætte betydelig teknisk indsigt på området. Denne tekniske indsigt findes i kontrolmyndigheden og ikke i ministerens departement. Endvidere er det reelle behov for administrativ prøvelse yderst begrænset. Afskæringen af den administrative klageadgang findes på baggrund af en samlet vurdering at være i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper, og vurderes ikke at have retssikkerhedsmæssige konsekvenser.

Bestemmelsen medfører ikke en ændring af kontrolmyndighedens forpligtelser efter officialprincippet. Kontrolmyndigheden er uanset afskæringen af den administrative klageadgang forpligtet til at genoptage en sag, hvis parten efter afgørelsen fremkommer med nye relevante oplysninger til sagen og ønsker genoptagelse, eller hvis myndigheden ikke har oplyst sagen tilstrækkeligt inden afgørelsen.

Det foreslås i stk. 2, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om klageadgang vedrørende afgørelser, der er truffet på baggrund af regler udstedt i medfør af § 30, stk. 1 og 2.

Med bestemmelsen vil der således kunne fastsættes en særlig klageadgang, der afviger fra stk. 1 om, at kontrolmyndighedens afgørelser, truffet efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Bestemmelsen indebærer, at det vil være muligt for erhvervsministeren at fastsætte en særlig klageadgang for forbrugere, hvis produkter tilbageholdes af told- og skatteforvaltningen, og kontrolmyndigheden efterfølgende træffer afgørelse om, at produkterne ikke må frigives til forbrugeren.

Udmøntningen af bemyndigelsen afhænger af, hvilke nærmere regler, der fastsættes efter lovforslagets § 30, stk. 1 og 2, og ikke mindst hvornår de pågældende regler fastsættes. Dette vil som anført ovenfor være betinget af, at der tilføres finansiering til told- og skatteforvaltningens bistand til kontrolmyndigheden. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 30.

Lovforslaget afskærer ikke den almindelige adgang til at få prøvet afgørelser ved domstolene.

Til § 40

Efter § 26 i den gældende lov om indretning m.v. af visse produkter kan klage over afgørelser truffet af bemyndigede organer m.v. udpeget af beskæftigelsesministeren, indbringes for Arbejdstilsynet inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Der findes ikke en tilsvarende regel i de øvrige love inden for dette lovforslags anvendelsesområde. På nogle områder er der dog fastsat regler herom i bekendtgørelser udstedt i henhold til loven.

Med hjemmel i fyrværkeriloven er der i bekendtgørelse nr. 1423 af 16. december 2009 om krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, i § 33, stk. 2, fastsat en regel om, at klager over afgørelser truffet af bemyndigede organer kan indbringes for Sikkerhedsstyrelsen. Der fremgår ikke et tidskrav af bestemmelsen.

Med hjemmel i produktsikkerhedsloven er der fastsat nærmere regler for legetøj i bekendtgørelse nr. 309 af 3. april 2017 om sikkerhedskrav til legetøjsprodukter. I § 53, stk. 1, en bestemmelse der siger, at Sikkerhedsstyrelsen fører kontrol med de bemyndigede organer. Der er således ikke fastsat en konkret regel om indbringelse af klager, men alene en kontrolbeføjelse omhandlende de bemyndigede organer.

Efter elsikkerhedsloven er der fastsat regler for elektrisk materiel i bekendtgørelse nr. 311 af 30. marts 2016 om elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser og i bekendtgørelse nr. 1285 af 4. november 2016 om sikkerhed for elektrisk materiel. Der findes hverken i loven eller i bekendtgørelser regler om bemyndigede organer.

I bekendtgørelse nr. 329 af 23. marts 2018 om sikkerhed for gasmateriel, som er fastsat i henhold til

gassikkerhedsloven, findes der ikke en bestemmelse om klager over bemyndigede organer, selvom det er muligt at udpege bemyndigede organer efter § 39. Det følger dog af gasapparatforordningen, at det bemyndigede organ skal sikre, at de trufne afgørelser kan appelleres.

Det foreslås i § 40, at klage over afgørelser truffet af bemyndigede organer, jf. § 31, kan indbringes for Sikkerhedsstyrelsen inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende .

Den gældende bestemmelse videreføres således med enkelte tilpasninger som følge af nyt ressort. Derfor kan klage over afgørelser truffet af bemyndigede organer, udpeget af Sikkerhedsstyrelsen, indbringes for Sikkerhedsstyrelsen inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Klageadgangen gælder for afgørelser truffet af det bemyndigede organ, men også for mere generelle klager over det bemyndigede organs virke, det kan f.eks. være en klage over at det bemyndigede organ ikke har truffet afgørelsen på et upartisk grundlag.

Sikkerhedsstyrelsen træffer afgørelse i klagesagen, og qua lovforslagets § 39 kan denne afgørelse ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Fristen på 4 uger søger at imødegå de situationer, hvor en virksomhed af forskellige årsager ønsker at trække en sag i langdrag.

Lovforslaget afskærer ikke den almindelige adgang til at få prøvet afgørelser ved domstolene eller indbringe klagen for Folketingets Ombudsmand.

Til § 41

Det følger af § 34, stk. 2, i den gældende produktsikkerhedslov, at påbud eller forbud udstedt i medfør af lovens §§ 19-22 og 28 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene. Parten skal anmode om dette, inden 3 måneder efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende, over for den kontrolmyndighed, der har truffet afgørelsen. Herefter anlægger kontrolmyndigheden uden unødigt ophold sag mod den pågældende i den borgerlige retsplejes former. En anmodning har opsættende virkning, hvis retten bestemmer dette. Bestemmelsen sikrer gennemførelse af artikel 18, stk. 2, i produktsikkerhedsdirektivet, der omhandler muligheden for domstolsprøvelse, når en afgørelse begrænser markedsføringen af et produkt eller foreskriver dets tilbagetrækning eller tilbagekaldelse.

For de øvrige love inden for dette lovforslags anvendelsesområde har en tilsvarende regel ikke været gældende. Det er dog muligt at indbringe en afgørelse for domstolene, uanset at der ikke har været en formaliseret procedure på samme måde som i produktsikkerhedsloven. Parten skal blot selv anlægge en eventuel retssag.

Det foreslås i § 41, *stk. 1, 1. pkt.*, at påbud eller forbud udstedt i medfør af §§ 18, 19, § 20, stk. 2 og 3, § 21, stk. 1 og 2, §§ 22 og 24 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene.

Med denne bestemmelse bliver princippet om domstolsprøvelse bredt ud på alle lovforslagets produktområder. Dette tjener primært som en lettelse af sagsgangen vedrørende indbringelsen for domstolene samtidig med, at det er en synliggørelse af muligheden for at få sagen prøvet ved domstolene, når der ikke er en administrativ klageadgang.

Det foreslås i *2. pkt.*, at anmodning herom skal, inden 4 uger efter at påbuddet eller forbuddet er meddelt den pågældende, fremsættes over for den kontrolmyndighed, der har truffet afgørelsen.

Fristen på 4 uger søger at imødegå de situationer, hvor en virksomhed af forskellige årsager ønsker at trække en sag i langdrag. Hensynet til blandt andet brugerne, konkurrerende virksomheder og detailleddets eventuelle regresmuligheder bevirker, at en frist for at bede myndigheden om at indbringe sagen, i de fleste tilfælde vil føre til en mere tilfredsstillende proces for de involverede parter. Erfaringer fra andre lovområder har vist, at anmodning om domstolsprøvelse kommer meget før fristen på 3 måneder udløber. I langt de fleste sager kommer anmodningen inden for de første 14 dage efter afgørelsens dato. Det vurderes derfor, at fristen kan sættes ned, uden at det er til gene for den, som afgørelsen

retter sig imod. Hensynet til at få retstilstanden afklaret for alle implicerede parter, taler også klart for at bringe sagen for domstolene hurtigst muligt. I denne forbindelse henledes opmærksomheden desuden på, at bestemmelsen ikke berører muligheden for, at den, der har fået et påbud eller forbud, uafhængigt af tidsfristen, selv kan indbringe afgørelsen for domstolene.

Det foreslås i 3. pkt., at hvis fristen udløber på en lørdag, en søndag eller en helligdag, forlænges fristen til den følgende hverdag.

Bestemmelsen uddyber, at den i 2. pkt. nævnte 4-ugersfrist springer på den førstkommende hverdag, hvis udløbet falder i en weekend eller på en helligdag.

Det foreslås i 4. pkt., at kontrolmyndigheden uden unødigt ophold indbringer sagen for domstolene, hvor sagen behandles efter den borgerlige retsplejes former.

Kontrolmyndigheden forpligtes med denne bestemmelse til at indbringe sagen for domstolene uden unødigt ophold. Sagen føres herefter som civil retssag.

I stk. 2 foreslås det, at retten kan bestemme, at en anmodning som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

I praksis betyder det, at hvis retten træffer kendelse om opsættende virkning, skal den erhvervsdrivende ikke følge afgørelsens indhold, før retten har afsagt dom om anerkendelse af afgørelsen.

Hensynet til brugernes sikkerhed må tale for, at domstolene anlægger en forsigtighedsbetragtning i vurderingen af, om anmodningen skal have opsættende virkning. Kontrolmyndigheden skal ved anlæggelse af sagen give en saglig vurdering af, om den pågældende anmodning kan få opsættende virkning, uden at det har konsekvenser for brugernes sikkerhed.

Til § 42

I § 35 i den gældende produktsikkerhedslov findes hjemmel til at straffe visse overtrædelser af loven med bøde. Tilsvarende hjemmel findes i § 34 i elsikkerhedsloven, § 31 i gassikkerhedsloven, § 7 i fyrværkeriloven og § 27 i lov om indretning m.v. af visse produkter. Først- og sidstnævnte indeholder desuden hjemmel til at straffe visse overtrædelser af forordning 765/2008. § 7 i fyrværkeriloven indeholder derudover hjemmel til at straffe med fængsel indtil 2 år under skærpene omstændigheder.

Det foreslås i § 42, stk. 1, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der overtræder nr. 1-12.

Straffen for overtrædelse af lovens bestemmelser er i udgangspunktet bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Et eksempel kan være straffelovens § 252, stk. 1, om forsætlig fareforvoldelse, hvor strafferammen er op til 8 års fængsel.

Det foreslås i nr. 1, at den, der overtræder den foreslåede § 5, stk. 1-3, kan straffes med bøde.

Dermed gøres det strafbart for den erhvervsdrivende at bringe et produkt i omsætning eller gøre det tilgængeligt på markedet, hvis produktet ikke opfylder de regler, der er fastsat i loven eller regler fastsat i medfør af loven, eller ikke opfylder produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen for så vidt angår lovens anvendelsesområde. Det gøres også strafbart, hvis produktet, der er bragt i omsætning eller gjort tilgængeligt på markedet, indebærer en risiko, når det installeres og vedligeholdes på passende vis eller anvendes til den forudsatte anvendelse eller anvendes under forhold, der med rimelighed kan forudses. Den erhvervsdrivende bør dog ikke ifalde straf, i den situation, hvor et produkt lever op til gældende regler efter § 5, stk. 1, nr. 1 og 2, men viser sig alligevel at udgøre en risiko. I denne situation må det antages, at den erhvervsdrivende har gjort, hvad der står i hans magt for netop at leve op til forpligtelsen.

Det gøres ligeledes strafbart at installere et produkt, tage et produkt i brug eller anvende det, hvis produktet ikke opfylder § 5, stk. 1. Intentionen er ikke at straffe forbrugere, som handler i god tro. Derimod

vil autoriserede el- eller vvsinstallatørvirksomheder kunne straffes, hvis virksomheden f.eks. installerer en gaspizzaovn, som ikke er tilpasset de særlige danske forhold om gstryk og gaskvalitet.

Derudover gøres det strafbart at undlade at underrette kontrolmyndigheden, hvis den erhvervsdrivende får viden om, at et produkt indebærer en risiko.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 5.

Det foreslås i *nr. 2*, at den, som undlader at opfylde sine forpligtelser efter § 7, kan straffes.

Dermed gøres en række forskellige forpligtelser efter lovforslagets § 7 strafbare. Det gælder en privatpersons forpligtelse til at vedligeholde det produkt, som vedkommende selv eller i sameje med andre privatpersoner stiller til rådighed for andre mod vederlag eller anden modydelse. Det gælder også en juridisk persons forpligtelse til at sikre, at et produkt er vedligeholdt og egnet til anvendelsen, når den juridiske person stiller produktet til rådighed mod vederlag eller vederlagsfrit. Endelig gælder det også for en udlejers forpligtelse til at sikre, at det udlejede er vedligeholdt i overensstemmelse med reglerne i den foreslåede lov, regler fastsat i medfør heraf eller produktforordninger, når der er tale om erhvervmæssig udlejning af et produkt. I den forbindelse bør den udlejer, som undlader at instruere brugeren i sikker anvendelse af det udlejede produkt, straffes.

På den måde ligestilles den erhvervmæssige udlejning og de deleøkonomiske løsninger, når der er tale om udlejning mod vederlag eller anden modydelse.

Det foreslås i *nr. 3*, at det gøres strafbart at overtræde §§ 9, 10, 11 eller § 12, stk. 1.

Bestemmelsen medfører, at det gøres strafbart at sælge mere end 17 gram lattergas til hver enkelt forbruger pr. dag, og i det hele taget at sælge eller markedsføre lattergas til personer under 18 år. Det gøres ligeledes strafbart for forbrugere at indføre mere end 17 gram lattergas til Danmark pr. dag, mens det gøres strafbart for forbrugere under 18 år i det hele taget at indføre lattergas til Danmark.

Endelig gøres det strafbart at sælge lattergas fra udsalgssteder, hvor der sælges alkohol, tobaksvarer, tobakssurrogater, urtebaserede rygeprodukter eller elektroniske cigaretter og genopfyldningsbeholdere med og uden nikotin.

Der kan ikke straffes for overtrædelse af § 12, stk. 1, om et effektivt alderskontrollsystem, før erhvervsministeren har fastsat tidspunktet for bestemmelsens ikrafttræden, jf. lovforslagets § 43, stk. 4.

Det foreslås i *nr. 4*, at den, der undlader at give kontrolmyndigheden oplysninger efter § 15, stk. 1, eller afgiver urigtige oplysninger i forbindelse med sagsbehandlingen, kan straffes med bøde.

Dermed gøres det strafbart at undlade at give kontrolmyndigheden de oplysninger, som kontrolmyndigheden har skønnet nødvendige for deres virksomhed og krævet fra den pågældende. Herudover er det også strafbart, hvis den pågældende afgiver urigtige oplysninger i forbindelse med den sagsbehandling, som kontrolmyndigheden foretager.

Det bemærkes, at bestemmelsen ikke skal finde anvendelse i det omfang, forpligtelsen følger af markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3. I den forbindelse henledes opmærksomheden særligt på artikel 4, stk. 5, der afgrænser hvilke retsakter, der er omfattet af bestemmelsen. For disse områder anvendes i stedet § 42, stk. 1, nr. 9, hvor en erhvervsdrivende, som ikke opfylder sine forpligtelser, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 1, 3 og 4, kan straffes.

Når kontrolmyndigheden anmoder om oplysninger i henhold til lovforslagets § 15, stk. 1, er oplysningerne af betydning for, at myndigheden kan udøve sine kontrolaktiviteter. Det er ofte meget væsentligt for kontrolmyndighedens mulighed for hurtigt at kunne tage stilling til, om et produkt f.eks. er farligt eller på anden måde ikke er overensstemmende med reglerne, at de ønskede oplysninger stilles til rådighed uden unødigt forsinkelse.

Modtager kontrolmyndigheden ikke de krævede oplysninger, kan det hindre myndigheden i at udøve effektiv kontrol. Det er derfor nødvendigt, at tilsidesættelse af oplysningspligten kan straffes med bøde

af hensyn til den præventive effekt. Ligeledes er det væsentligt at kunne straffe for afgivelse af urigtige oplysninger, der afgives mundtlig, f.eks. telefonisk. Det betyder, at bestemmelsen går ud over, hvad straffelovens § 163 om afgivelse af urigtige skriftlige oplysninger til det offentlige giver mulighed for. Med den foreslåede bestemmelse er det desuden i modsætning til straffelovens § 163 tilstrækkeligt, at overtrædelsen sker uagtsomt.

Hvis der opstår mistanke om, at oplysningerne ikke bliver udleveret, fordi de vil vise, at den pågældende har begået en strafbar handling, vil den foreslåede straffebestemmelse ikke kunne håndhæves, jf. § 10 i retssikkerhedsloven. Sagen må i stedet overgives til politiet til nærmere efterforskning.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 15, stk. 1.

Det foreslås i *nr. 5*, at det gøres strafbart at undlade at give kontrolmyndigheden adgang efter § 16, stk. 1.

Dermed gøres det strafbart at undlade at give kontrolmyndigheden adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes produkter, som er omfattet af den foreslåede lovs anvendelsesområde, eller private lokaliteter, hvor elevatorer og andet løfteudstyr, trykbærende udstyr, elektrisk materiel og gasmateriel er opstillet eller opbevaret.

Strafbestemmelsen finder anvendelse uanset, at kontrolmyndigheden efterfølgende rekvirerer politiets bistand, jf. § 16, stk. 5, og på den måde skaffer sig adgang. I situationer omfattet af § 10 i retssikkerhedsloven, kan denne straffebestemmelse dog ikke bringes i anvendelse.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 16, stk. 1.

Det foreslås i *nr. 6*, at det kan straffes, hvis man undlader at indsende eller udlevere et produkt til markedsovervågning, jf. § 17, stk. 2.

Dermed gøres det strafbart for den erhvervsdrivende, som udgør et led i omsætningen af et produkt, hvis denne ikke udleverer det produkt til kontrol, som kontrolmyndigheden har anmodet om udlevering af.

På samme måde som oplysningspligten i § 15, stk. 1, er selve produktet af betydning for, at myndigheden kan udøve sine kontrolaktiviteter. Det er ofte meget væsentligt for kontrolmyndighedens mulighed for hurtigt at kunne tage stilling til, om et produkt f.eks. er farligt eller på anden måde ikke er overensstemmende med reglerne, at det ønskede produkt stilles til rådighed uden unødigt forsinkelse. Modtager kontrolmyndigheden ikke de krævede produkter, kan det hindre myndigheden i at udøve effektiv kontrol. Det er derfor nødvendigt, at tilsidesættelse af denne pligt kan straffes med bøde af hensyn til den præventive effekt.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 17, stk. 2.

Det foreslås i *nr. 7*, at det gøres strafbart at overtræde eller undlade at efterkomme en afgørelse fra kontrolmyndigheden, jf. §§ 18, 19, § 20, stk. 2 og 3, § 21, stk. 1 og 2, §§ 22 eller 24.

Det gøres strafbelagt at overtræde kontrolmyndighedens afgørelser efter den foreslåede lov. Der vil typisk være tale om afgørelser om forbud, påbud eller midlertidigt forbud.

Straffen for ikke at efterkomme kontrolmyndighedens afgørelser skal være med til at sikre en høj regel-efterlevelse blandt de erhvervsdrivende og andre, der føres kontrol med efter lovforslaget. På den måde skal straffen også være med til at sikre effektiviteten i kontrollen med produkter efter dette lovforslag.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets §§ 18-22 og 24.

Det foreslås i *nr. 8*, at det gøres strafbart, hvis man omgår eller unddrager sig kontrolmyndighedens kontrol eller forsøger at gøre det.

Det er en underliggende præmis for at bringe produkter i omsætning på det europæiske og dermed også det danske marked, at den erhvervsdrivende er villig til at samarbejde med kontrolmyndighederne og underlægge produktet den fornødne kontrol – både vedkommendes egen kontrol, men også myndig-

hedernes kontrol. Det er således prisen for, at der ikke er krav om, at produktet skal godkendes af en tredjepart. Dette gør sig gældende, for langt de fleste produkter omfattet af dette lovforslag, dog med enkelte undtagelser f.eks. for gasmateriel omfattet af gasapparatforordningen, hvor produktet skal godkendes inden, det bringes i omsætning.

Lovgivningen er således bygget op omkring et princip om frihed under ansvar, hvor det alene er de erhvervsdrivende, som har ansvaret for at bringe produkter i omsætning, som lever op til reglerne og er sikre. Det er helt essentielt, at erhvervsdrivende handler ansvarligt og lever op til denne forpligtelse. Det følger af i nyere direktiver og produktforordninger, ligesom det er anført i betragtning 12 i markedsovervågningsforordningens præambel, at det bør forventes af erhvervsdrivende i hele forsyningskæden, at de agerer ansvarligt og i fuld overensstemmelse med de gældende lovgivningsmæssige krav, når de bringer produkter i omsætning eller gør dem tilgængelige på markedet, for således at sikre overensstemmelse med EU-harmoniseringslovgivningen for produkter. I betragtning 24 i markedsovervågningsforordningens præambel er det anført, at de erhvervsdrivende bør samarbejde med bl.a. markedsovervågningsmyndighederne for at sikre smidig gennemførelse af markedsovervågning og for at give myndighederne mulighed for at udføre deres opgaver. Disse to betragtninger er udmøntet i de følgende krav i markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, litra c og d. I litra c forpligtes den erhvervsdrivende til at underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis vedkommende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko. Efter litra d er den erhvervsdrivende forpligtet til at samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne, herunder efter en begrundet anmodning at sikre, at der træffes øjeblikkelige nødvendige korrigerende tiltag for at afhjælpe eventuelle tilfælde af manglende overensstemmelse med de krav, der er fastsat i den gældende EU-harmoniseringslovgivning, der finder anvendelse på det pågældende produkt, eller, hvis dette ikke er muligt, begrænse de risici, der er forbundet med det pågældende produkt, når det påbydes af markedsovervågningsmyndighederne eller på eget initiativ, når den omhandlede erhvervsdrivende skønner eller har grund til at tro, at det pågældende produkt udgør en risiko.

Da en effektiv kontrol i høj grad er baseret på de erhvervsdrivendes samarbejde, skal der være en konsekvens forbundet med at modarbejde markedsovervågningen. Den foreslåede bestemmelse skal dæmme op for, at enkelte virksomheder har forsøgt at undgå kontrol ved eksempelvis at blokere kontrolmyndighedens IP-adresse eller lave sindrige løsninger, der kan omgå et salgsforbud.

Det foreslås i *nr. 9*, at en erhvervsdrivende, som ikke opfylder sine forpligtelser, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 1, 3 og 4, kan straffes.

Der fremgår en række forpligtelser for den erhvervsdrivende af artikel 4 i markedsovervågningsforordningen, bl.a. at den erhvervsdrivende skal underrette markedsovervågningsmyndighederne, hvis vedkommende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko og at vedkommende skal samarbejde med markedsovervågningsmyndighederne. Artikel 4, stk. 2, oplister de erhvervsdrivende, der er forpligtet efter bestemmelsen. Det drejer sig om fabrikanten, importøren, den bemyndigede repræsentant og udbyderen af distributionstjenester inden for den sektorspecifikke lovgivning, jf. dette lovforslags § 2, stk. 1, nr. 2-3, 5, 7, 9-11 og 14-15.

Bestemmelsen træder i kraft, når markedsovervågningsforordningen finder endelig anvendelse den 16. juli 2021, jf. § 43, stk. 3.

Det foreslås i *nr. 10*, at det gøres strafbart ikke at have en bemyndiget repræsentant, hvor dette er krævet, eller hvis den bemyndigede repræsentant ikke er givet de fornødne beføjelser eller midler til at udføre opgaven, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 4, stk. 3, og artikel 5.

Det er en af de centrale nyskabelser i markedsovervågningsforordningen, at en fabrikant, der sælger produkter til europæiske brugere, men har hjemsted i et tredjeland, skal have en bemyndiget repræsentant permanent placeret i EU. Den bemyndigede repræsentant skal blandt andet være kontakt for kontrolmyndighederne.

Bestemmelsen træder i kraft, når markedsovervågningsforordningen finder endelig anvendelse den 16. juli 2021, jf. § 43, stk. 3.

Det foreslås i *nr. 11*, at hvis en bemyndiget repræsentant undlader at udlevere kopi af fuldmagten, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 5, stk. 2, er det strafbart.

Det kan være væsentligt for kontrollen at få fastlagt, præcis hvilke beføjelser den bemyndigede repræsentant i EU har fået tillagt fra fabrikanten. Derfor er det væsentligt, at fuldmagten ikke kan holdes skjult.

Bestemmelsen træder i kraft, når markedsovervågningsforordningen finder endelig anvendelse den 16. juli 2021, jf. § 43, stk. 3.

Det foreslås i *nr. 12*, at den, der uretmæssigt anvender CE-mærke, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter artikel 30, stk. 2, kan straffes.

Det følger af artikel 30, stk. 2, i forordning 765/2008, at CE-mærkningen som gengivet i forordningens bilag II kun må anbringes på produkter, for hvilke der er fastsat specifikke bestemmelser om mærkning i Fællesskabets harmoniseringslovgivning, og må ikke anbringes på noget andet produkt.

Bestemmelsen foreslås anvendt, hvor en erhvervsdrivende har CE-mærket sine produkter, selvom disse falder uden for det harmoniserede område i direktiver eller forordninger.

Bestemmelsen finder tillige anvendelse i de situationer, hvor hensigten med mærket har været f.eks. økonomisk vinding, men hvor den, der har påsat mærket, har fulgt påbuddet om at fjerne mærket. I sådanne situationer vil mærkningen kunne straffes, uanset påbuddet er efterkommet.

Strafniveau

Det foreslås, at udgangspunktet er en minimumsbøde på ca. 50.000 kr. Bødens størrelse skal afspejle, at produkterne bliver solgt til bl.a. forbrugere. Overtrædelse af lovens bestemmelser medfører, at der er risiko for brugernes sikkerhed, eller at brugerne ikke får det produkt, de har betalt for. Ligeledes vil en overtrædelse af lovens bestemmelser oftest betyde en besparelse for den erhvervsdrivende, der vil medføre, at disse virksomheder opnår en konkurrencefordel frem for de virksomheder, som følger lovens bestemmelser. Overtrædelse af en del af lovens bestemmelser vil desuden betyde, at den erhvervsdrivende ikke samarbejder med markedsovervågningsmyndighederne, og at der dermed ikke kan føres en effektiv kontrol. Bøden fastsættes således, at den ud fra specialpræventive og generalpræventive hensyn fjerner ethvert incitament til at overtræde lovgivningen for at opnå besparelser på bekostning af lovgivningens krav til eksempelvis sikkerhed.

Størstedelen af de rejste sager sker på anmeldelse fra kontrolmyndigheden og ledsages af en indstilling vedrørende bødens størrelse. Rejses sagen på anden vis, vil kontrolmyndigheden altid lave en indstilling efter anmodning.

Strafudmålingen vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10. Det angivne strafniveau vil derfor kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder. Det forudsættes, at bødestørrelserne i øvrigt skal følge den almindelige prisudvikling i samfundet.

Bødens størrelse påvirkes i udgangspunktet af fire forskellige parametre: Tilregnelser, konsekvens, sandsynlighed og omsætning. Hertil kommer, om der er tale om gentagelsestilfælde, eller om overtrædelsen er begået under skærpende omstændigheder.

Ved tilregnelser forstås vurderingen af, om et forhold er begået forsætligt, groft eller simpelt uagtsomt. Jo mere culpøs en handling eller undladelse vurderes at være, des højere bør bøden fastsættes. Det foreslås med dette lovforslag, at det almindelige udgangspunkt på særlovsområdet, simpel uagtsomhed,

skal finde anvendelse som udgangspunkt, dog bør fængselsstraf alene finde anvendelse, hvor der er tale om grov uagtsomhed eller forsæt.

Konsekvens (skadevirkning) skal forstås, som den mulige konsekvens af den strafbare handling eller undladelse. Det er således ikke en betingelse, at den strafbare handling eller undladelse har forårsaget en reel skade eller et tab. Konsekvensen relaterer sig typisk til den fare, produktet udgør som følge af den strafbare handling eller undladelse. Det vil sige fare for personskade, personers død, materiel skade eller økonomisk tab. Der kan tillige være tale om situationer, hvor den strafbare handling eller undladelse kan vække forestilling hos brugeren, om at det købte produkt har nogle egenskaber, som ikke er tilfældet. Et eksempel herpå kan være, hvor et produkt er påført CE-mærkning, men reelt ikke lever op til reglerne for at måtte bære CE-mærket. Konsekvensen kan desuden være bundet op på hensynet til, at kontrolmyndighederne kan føre en effektiv kontrol, ligesom der ligger et væsentligt hensyn til, at virksomhederne kan konkurrere på fair og lige vilkår.

Ved sandsynlighed forstås, hvor stor sandsynligheden er for, at konsekvensen udløses. Det vil lidt forenklet sige, hvor stort et skadespotentiale er der tale om. I denne vurdering indgår særligt, hvor stort kundegrundlag den pågældende erhvervsdrivende har, herunder geografisk udbredelse, og hvilke salgskanaler der anvendes. Er der f.eks. tale om salg i en lukket facebookgruppe med få medlemmer eller via en webshop med national, europæisk eller globalt salg, er det en fysisk butik i en lille by i provinsen eller en stor landsdækkende eller verdensomspændende kæde af butikker. Antallet af produkter, der er udbudt til salg, vil også være et moment, der bør tillægges vægt, da det har stor betydning for, hvor mange brugere, der ville kunne komme til skade eller blive ført bag lyset i forhold til produktets forventede egenskaber ved den strafbare handling eller undladelse.

Når staffen udmåles, bør omsætning også indgå som et parameter. Der er tale om den erhvervsdrivendes samlede omsætning. Omsætningen indikerer dels hvor stort et kundegrundlag, der er for virksomheden og dels hvor høj grad af professionalisme, de forventes at have. Det er hensigten, at bødens størrelse skal differentiere betydeligt, særligt i relation til virksomhedens omsætning, så bøden for at bringe ulovlige produkter på markedet får den ønskede præventive effekt. Minimumsbøden vil således danne udgangspunkt for bødefastsættelsen for virksomheder med en lille omsætning. Hvorimod det tilsigtes, at virksomheder med ganske stor omsætning bør ifalde betydeligt større bøder.

Der bør således for den samme materielle overtrædelse være forskel på en hobbyvirksomhed, der har fremstillet og solgt tre hjemmelavede pallemøbler i en lukket Facebook-gruppe, frem for en stor landsdækkende virksomhed, der har solgt 30.000 pallemøbler. De to virksomheder i eksemplet adskiller sig således fra hinanden på virksomhedernes kundegrundlag, graden af professionalisme og antallet af solgte produkter, det vil sige, hvor mange brugere, der potentielt ville kunne lide skade ved produktet.

Gentagelsestilfælde omhandler tilfælde, hvor den erhvervsdrivende inden for de seneste 5 år har begået en lignende overtrædelse. Den erhvervsdrivendes overtrædelser behøver ikke være identiske, når de dog er ensartede. Hvis kontrolmyndigheden eksempelvis har udstedt flere påbud til virksomheden vedrørende salg af ikke-overensstemmende elektronikprodukter, vil dette være at betragte som en gentagelse, uanset at der ikke er tale om at gentage præcist samme forhold. Det er ikke en forudsætning, at de tidligere overtrædelser har været til pådømmelse i det strafferetlige system. Der er udelukkende tale om, at kontrolmyndigheden gentagne gange har haft sager, hvor den pågældende erhvervsdrivendes produkter har vist sig ikke at være i overensstemmelse med reglerne. I gentagelsestilfælde bør bøden fordobles ved første gentagelse og tredobles ved anden gentagelse.

Der kan i nogle sager være formildende omstændigheder, der kan have indflydelse på udmålingen af straf. Det kan eksempelvis være virksomhedens grad af professionalisme. Hvis der eksempelvis er tale om en hobbyvirksomhed, hvor ejeren ikke lever af dette erhverv, men udelukkende driver det som hobby. I særlige tilfælde kan det også anses som formildende omstændighed, at der er tale om

førstegangstilfælde i den forstand, at kontrolmyndigheden ikke tidligere har udstedt påbud eller forbud til den erhvervsdrivende.

Hvor der er behov for, at det forhold, der fører til straffesagen, bringes til ophør, kan der ved dom fastsættes tvangsbøder efter retsplejelovens § 997, stk. 3, der hjemler fortløbende bøder som tvangsmiddel til at opfylde en forpligtelse over for det offentlige. Formålet med tvangsbøder er således lovliggørelse og ikke straf. Dette er særligt relevant, f.eks. hvor et meddelt påbud eller forbud, efter dette lovforslag eller regler fastsat i medfør heraf, som følge af, at et produkt kan være til fare for brugernes sikkerhed eller sundhed, ikke er blevet efterkommet. Tvangsbøder kan også være relevant, hvor der eksempelvis er tale om, at brugeren føres bag lyset og ikke får den ydelse, der er betalt for, eller at der opnås konkurrencefordele, hvis forholdet opretholdes.

Tvangsbøder bortfalder ved opfyldelsen af forpligtelsen. Såfremt idømte tvangsbøder ikke fører til ophør af forholdet, kan sagen indbringes for retten på ny med påstand om forhøjelse af de idømte tvangsbøder.

§ 7 i den gældende fyrværkerilov indeholder hjemmel til at straffe med fængsel indtil 2 år under skærpende omstændigheder.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at når en overtrædelse eller undladelse, som er nævnt i stk. 1, nr. 1, og nr. 4-11, begås på et produktområde, som er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-11, nr. 13-15 eller stk. 2, nr. 1 og 2, kan straffen under skærpende omstændigheder stige til fængsel indtil 2 år. I *2. pkt.* foreslås, at straffen ligeledes under skærpende omstændigheder kan stige til fængsel indtil 2 år i de i stk. 1, nr. 3, nævnte tilfælde.

Der er tale om områder, hvor selve produktet kan udgøre en fare for brugernes sikkerhed, der i yderste konsekvens kan koste brugeren liv eller førlighed. Det at levere sikre produkter til kunderne bør derfor vægtes højt af de erhvervsdrivende. Det foreslås, at muligheden for fængselsstraf bringes i anvendelse i de situationer, hvor der efter omstændighedernes karakter er tale om grove overtrædelser eller grove følgevirkninger. Fængselsstraf kan således anvendes, hvor overtrædelsen kan henføres til en eller flere personers groft uagtsomme eller forsætlige handlinger.

Det foreslås i *3. pkt.*, at det anses som skærpende omstændigheder, når der foreligger forskellige omstændigheder. Ved strafudmålingen er der en række omstændigheder, som bør være skærpende for straffastsættelsen og kunne give bøde eller fængsel op til to år.

I de situationer, hvor der er tale om skærpende omstændigheder, kan domstolene udmåle fængselsstraf op til 2 år. Fængselsstraf forudsætter, at overtrædelsen eller undladelsen er begået med forsæt eller grov uagtsomhed. Fastsættelsen af straffen vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde og af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Herefter foreslås det i *nr. 1*, at der er tale om en skærpende omstændighed, når overtrædelsen eller undladelsen har fremkaldt fare for sikkerhed eller sundhed. Der er her tale om konkret fare for brugerens sikkerhed eller sundhed.

Det foreslås i *nr. 2*, at der er tale om en skærpende omstændighed, når overtrædelsen eller undladelsen har medført en ulykke med alvorlig personskade eller døden til følge.

Et eksempel til anvendelsen af denne bestemmelse kan være, hvor kontrolmyndigheden har meddelt et påbud til den erhvervsdrivende om, at en fyrværkeriartikel skal trækkes tilbage fra markedet, da en funktionsundersøgelse har vist, at flere artikler sprænger ved jorden og dermed er til fare for menneskers sikkerhed. Den erhvervsdrivende efterkommer ikke påbuddet, hvorefter artiklen sælges til en forbruger, der efterfølgende pådrager sig alvorlig personskade, da artiklen sprænger ved anvendelsen. Den erhvervsdrivendes undladelse af at efterkomme kontrolmyndighedens påbud har dermed medført en ulykke med

alvorlig personskade, og det må nødvendigvis anses som en skærpende omstændighed, særligt når risikoen var den erhvervsdrivende bekendt.

I *nr. 3* foreslås det, at der er tale om en skærpende omstændighed, når der er tale om gentagelsestilfælde, hvor virksomheden tidligere har begået en lignende overtrædelse eller undladelse.

Som anført under bemærkningerne til stk. 1, er der tale om gentagelsestilfælde, når den erhvervsdrivende inden for de seneste 5 år har begået en lignende overtrædelse eller undladelse. Den erhvervsdrivendes overtrædelser eller undladelser behøver ikke være identiske, når de dog er ensartede. Hvis kontrolmyndigheden eksempelvis har udstedt flere påbud til virksomheden vedrørende salg af ikke-overensstemmende produkter, vil dette være at betragte som en gentagelse, uanset at der ikke er tale om at gentage præcist samme forhold. Det er ikke en forudsætning, at de tidligere overtrædelser har været til pådømmelse i det strafferetlige system. Der er udelukkende tale om tilfælde, hvor kontrolmyndigheden gentagne gange har haft sager, hvor den pågældende erhvervsdrivendes produkter har vist sig ikke at være i overensstemmelse med reglerne.

Det foreslås i *nr. 4*, at der er tale om en skærpende omstændighed, når overtrædelsen eller undladelsen er begået som led i en systematisk overtrædelse af reglerne med økonomisk vinding for øje.

Denne bestemmelse har nær sammenhæng med, at det ikke må kunne betale sig at bryde reglerne. Det skal derfor anses som en skærpende omstændighed, hvis den erhvervsdrivende systematisk overtræder reglerne for at opnå økonomisk vinding.

Der har været enkelte sager, hvor Sikkerhedsstyrelsen har haft mistanke om, at den erhvervsdrivendes forretningsmodel var bygget op omkring at købe billige produkter i Østasien, sælge dem med stor fortjeneste til danske brugere og, når produktet blev udtaget til kontrol, samarbejde i stor stil og straks kalde produktet tilbage fra markedet for derefter at starte forfra med et nyt produkt. Bestemmelsen vil kunne finde anvendelse på den slags sager i fremtiden.

Bestemmelsen kan desuden finde anvendelse i forbindelse med bekæmpelsen af kopiprodukter, hvor produkterne ikke lever op til reglerne i denne lovgivning og brugernes sikkerhed og sundhed sættes på spil.

Slutteligt foreslås det i *nr. 5*, at der er tale om en skærpende omstændighed, når den erhvervsdrivende har forsøgt at omgå eller unddrage sig kontrolmyndighedens kontrol.

Det bør anses som en skærpende omstændighed, hvis den erhvervsdrivende har forsøgt at omgå eller unddrage sig kontrollen. Denne type adfærd er et brud på det underliggende princip, nærmere beskrevet under bemærkningerne til stk. 1, nr. 8, der hersker på produktområderne: At den erhvervsdrivende skal handle ansvarligt og samarbejde med kontrolmyndighederne.

I *stk. 3, 1. pkt.*, foreslås det, at har nogen ved én eller flere handlinger begået flere overtrædelser og undladelser af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov, og medfører overtrædelserne og undladelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse. Det foreslås i *2. pkt.*, at har nogen ved én eller flere handlinger overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og én eller flere andre love, og medfører overtrædelserne idømmelse af bøde, sammenlægges bødestraffen for hver overtrædelse af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og bødestraffen for overtrædelsen af den eller de andre love.

I bestemmelsens stk. 3 foreslås der indført absolut kumulation af bøder i sager vedrørende overtrædelser af produktlovgivningen omfattet af dette lovforslags anvendelsesområde. Det betyder, at der ved samtidig pådømmelse af flere overtrædelser og undladelser, som udgangspunkt skal ske sammenlægning af den fulde straf for de enkelte lovovertrædelser. Absolut kumulation vil ligeledes som udgangspunkt finde anvendelse i tilfælde, hvor én eller flere overtrædelser af dette regelsæt pådømmes samtidig med overtrædelser af anden lovgivning.

Bestemmelsen betyder samtidig, at strafferettens almindelige princip om moderet kumulation efter

straffelovens § 88 fraviges. Ved moderet kumulation forstås, at de enkelte overtrædelser indgår med nedsat vægt, når en samlet straf skal fastættes for overtrædelser, der pådømmes samtidig.

Hensigten med forslaget om absolut kumulation er at skabe en præventiv effekt, der skal give de erhvervsdrivende og andre personer, der er forpligtede efter lovforslaget, et større incitament til at overholde lovens regler og regler fastsat i medfør af loven.

Inden for lovforslagets anvendelsesområde er det ikke ualmindeligt, at en erhvervsdrivende anmeldes for flere overtrædelser af produktlovgivningen i løbet af en relativ kort periode på et halvt til et helt år. I de tilfælde vil der til hver enkelt overtrædelse være indstillet til en bøde for den pågældende overtrædelse. Af administrative hensyn vil den enkelte politikreds i nogle tilfælde behandle anmeldelserne, og dermed overtrædelserne, i samme sag, hvilket vil føre til samtidig pådømmelse af forholdene. I andre tilfælde vil forholdene blive behandlet hver for sig, hvorefter forholdene også pådømmes hver for sig. Med forslaget om absolut kumulation sikres det, at den, der foretager flere overtrædelser eller undladelser af produktlovgivningen, som pådømmes samtidig, ikke slipper billigere end den, der får forskellige overtrædelser eller undladelser pådømt hver for sig.

Det bemærkes, at det alene er bøder efter produktlovgivningen inden for lovforslagets anvendelsesområde, der er omfattet af princippet om absolut kumulation efter bestemmelserne i stk. 3 og 4. De foreslåede bestemmelser angår ikke fastsættelse af bøder efter anden lovgivning. Ved pådømmelse af flere samtidige overtrædelser af anden lovgivning, der medfører bødestraf, vil den samlede bøde for disse overtrædelser, således kunne fastsættes uafhængigt af de foreslåede regler om absolut kumulation i dette lovforslag. Den samlede bøde for overtrædelse af anden lovgivning lægges herefter sammen med den samlede bøde for en eller flere overtrædelser eller undladelser på dette lovforslags anvendelsesområde.

Overvejelserne i det foreslåede stk. 3 er de samme, som ligger til grund for det foreslåede stk. 4.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at har nogen ved én eller flere handlinger begået flere overtrædelser og undladelser af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov, og medfører én af overtrædelserne eller undladelserne idømmelse af fængselsstraf, mens en anden medfører idømmelse af bøde, idømmer retten en bøde ved siden af fængselsstraffen. I *2. pkt.* foreslås, at det samme gælder, hvis nogen ved én eller flere handlinger eller undladelser har overtrådt denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov og én eller flere andre love, og overtrædelsen af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov medfører bødestraf og overtrædelsen af den eller de andre love medfører fængselsstraf.

Det er efter denne bestemmelse muligt at straffe den juridiske person med bøde samtidig med, at en fysisk person, typisk en ledende medarbejder, ifalder fængselsstraf, på grund af en forsætlig eller groft uagtsom handling eller undladelse begået af den pågældende.

Bestemmelsen medfører tillige, at der kan idømmes en bøde ved siden af fængselsstraffen, hvis der i øvrigt idømmes fængselsstraf for overtrædelse af dette lovforslag, regler fastsat i medfør heraf eller overtrædelse af anden lovgivning.

Da en regel om absolut kumulation ikke i alle tilfælde vil føre til et rimeligt resultat, foreslås det i *stk. 5*, at bestemmelserne i stk. 3 og 4 kan fraviges, når særlige grunde taler for det.

Dette vil eksempelvis kunne være tilfældet, hvis en sammenlægning af de forskyldte bøder fører til en uforholdsmæssig høj samlet bøde, herunder henset til forseelsernes karakter.

I § 35, stk. 3, i den gældende produktsikkerhedslov fastsættes regler om straf af bøde i de underliggende bekendtgørelser. Det samme gør sig gældende i § 34, stk. 2, i elsikkerhedsloven, § 31, stk. 2, i gassikkerhedsloven og i § 27, stk. 4, i lov om indretning m.v. af visse produkter. I § 7, stk. 2, i fyrværkeriloven kan der fastsættes straf af bøde eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år for overtrædelse af bestemmelserne fastsat i regler, der udfærdiges efter loven.

Produktsikkerhedsloven, gassikkerhedsloven og fyrværkeriloven fastsætter ingen forældelsesfrist og er derfor omfattet af de almindelige to års forældelsesfrist for strafansvaret. I § 36 i elsikkerhedsloven

fremgår det, at forældelsesfristen for strafansvaret er 10 år. I § 27, stk. 7, i lov om indretning m.v. af visse produkter fastsættes en forældelsesfrist på 5 år for overtrædelse af loven, regler udstedt i medfør af loven eller forordning 765/2008.

Det foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at i regler, der er udstedt i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde. I *2. pkt.* foreslås det, at er produktområdet omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-11, nr. 13-15, eller stk. 2, nr. 1 og 2, kan der fastsættes straf af bøde eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år.

Den foreslåede bestemmelse skal give mulighed for at fastsætte straffebestemmelser i bekendtgørelserne, så der på samme måde som loven bliver mulighed for at straffe med bøde eller under skærpende omstændigheder fængsel op til 2 år. Behovet for fastsættelsen af straffebestemmelser i bekendtgørelser skyldes, at fastsættelsen af de mere specifikke krav til produkternes dokumentation, mærkning og sikkerhed, yderligere krav og kontrolbeføjelser i relation til salg af lattergas, de erhvervsdrivendes forpligtelser, implementeringen af relevante direktiver og gennemførelse af produktforordningerne sker på bekendtgørelsesniveau. Der er derfor behov for, at overtrædelse af disse regler kan straffes på samme måde som de krav, der fremgår af lovforslaget. Der vil i udgangspunktet blive fastsat regler om bødestraf, men særligt for de erhvervsdrivendes forpligtelser og essentielle krav til produktets sikkerhed vil fængselsstraf også være en mulighed, hvis der foreligger skærpende omstændigheder. Et essentielt sikkerhedskrav til et produkt kan f.eks. være krav om flammeovervågning på et gaskomfur, beskyttelsesforanstaltninger mod farlige bevægelige dele på maskiner, umiddelbart tilgængelige knapcellebatterier i legetøj til børn under 3 år eller et elapparat, hvor spændingsførende dele kan berøres af brugeren. Disse krav er helt essentielle af hensyn til brugernes sikkerhed. Der vil i udgangspunktet ikke blive fastsat regler om fængselsstraf for formelle mangler ved et produkt.

Det foreslås, at de skærpende omstændigheder bliver identiske med de oplyste i den foreslåede bestemmelses stk. 2. Og ligeledes kræves det, at overtrædelsen eller undladelsen er begået ved grov uagtsomhed eller forsæt.

Muligheden for fastsættelse af fængselsstraf op til 2 år under skærpende omstændigheder foreslås at finde anvendelse for de samme produktområder, som kan straffes med fængsel ifølge lovforslagets § 42, stk. 2, 1. pkt. Det vil sige, at muligheden for fastsættelse af fængselsstraf i bekendtgørelser er begrænset til produktområderne omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-11, nr. 13-15 og stk. 2, nr. 1 og 2.

Der kan således ikke fastsættes fængselsstraf i bekendtgørelser om lattergas med hjemmel i §§ 12 og 13, men alene bødestraf. Dette er baseret på den politiske aftale, som omtalt i de almindelige bemærkninger punkt 1.1. Der kan heller ikke fastsættes fængselsstraf i forbindelse med fastsættelse af regler, der implementerer Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed.

Erhvervsministeren skal vurdere de konkrete bestemmelser i bekendtgørelserne, om det er nødvendigt, at anvende fængselsstraf, eller om bødestraf er fuldt tilstrækkeligt middel til at nå målet, om at sanktionen skal være effektiv, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Straffastsættelsen, herunder vurdering af bødestraf og frihedsberøvelse, i bekendtgørelserne bør i øvrigt følge samme praksis, som foreslået ved dette lovforslag. Det er således de samme vurderinger og betragtninger, der bør være afgørende for straffastsættelsen ved overtrædelse af krav i bekendtgørelserne.

Det foreslås i *3. pkt.*, at der tillige kan fastsættes forlængede forældelsesfrister på op til 5 år i regler udstedt i medfør af denne lov.

Henset til de store forskelle i forældelsesfristernes længde efter gældende ret vurderes det at være mest hensigtsmæssigt, at fristerne fastsættes i de enkelte bekendtgørelser. Der er ikke tilsigtet nogen ændringer på områderne for produktsikkerhed, fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler og indretning m.v. af visse produkter. For produkterne under produktsikkerhedsloven og fyrværkeriloven er forældelsesfristen på 2

år. For gasmateriel vil en forældelsesfrist for strafansvaret på 5 år være hensigtsmæssig. Forældelsesfristen var tidligere 10 år som for el, men blev ved den seneste revision udeladt ved en fejl. Det vurderes desuden, at det er hensigtsmæssigt at ensarte gasmateriel med produkterne under lov om indretning m.v. af visse produkter, hvor forældelsesfristen er 5 år, da mange produkttypers risikoprofil ligger meget tæt op ad hinanden og ofte også er dækket af flere af de omfattede regler. Ydermere vurderes det, at være hensigtsmæssigt at nedsætte forældelsesfristen på reglerne for elektrisk materiel til 5 år fra de gældende 10 år. Baggrunden for behovet for en længere forældelsesfrist på de tre nævnte områder er, at materiel og produkter på disse områder ofte bygges ind i en installation, og at fejl i installationer ofte først viser sig over tid.

Det foreslås i *stk. 7*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om straf af bøde eller fængsel indtil 2 år for overtrædelse af produktforordningerne, jf. § 4, nr. 6.

De forordninger, der kræver gennemførselsforanstaltninger, stiller ofte krav om, at medlemslandene skal indføre passende sanktioner for overtrædelse af forordningerne. Den foreslåede bestemmelse fastsætter, at straffen for overtrædelse af forordningerne inden for denne lovs anvendelsesområde skal være bødestraf eller fængsel indtil 2 år. Dermed bliver straffniveauet det samme på hele lovens anvendelsesområde, uanset hvordan reglerne er fastsat eller hvilken type retsakt, de udspringer fra.

Det fremgår af § 35, stk. 4, i den gældende produktsikkerhedslov, § 35 i elsikkerhedsloven, § 31, stk. 3, i gassikkerhedsloven, § 7, stk. 3, i fyrværkeriloven og af § 27, stk. 6, i lov om indretning m.v. af visse produkter, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Det foreslås i *stk. 8*, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Bestemmelsen er en videreførelse af de gældende regler i lovene på lovforslagets anvendelsesområde. Da lovforslaget i første række er rettet mod en bred skare af erhvervsdrivende, er det essentielt for virkningen af reglerne, at juridiske personer kan ifalde strafansvar. Juridiske personer kan straffes med bøde ved simpel uagtsomhed, som fysiske personer. Er der derimod tale om fængselsstraf, kræver det, at den juridiske person, i praksis typisk en ledende medarbejder eller direktøren, har handlet groft uagtsomt eller forsætligt.

Intentionen i den foreslåede tekst er at følge anklagemyndighedens almindelige praksis for strafforfølgelse af juridiske personer, jf. Rigsadvokatmeddelelse af 17. april 2015 om strafansvar for juridiske personer. Det følger af straffelovens § 27, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere personer knyttet til den juridiske person eller den juridiske person som sådan. Udgangspunktet i rigsadvokatmeddelelsen er, at kan en overtrædelse eller undladelse tilregnes den juridiske person, vælges denne som strafssubjekt.

Til § 43

Det foreslås i § 43, *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2020, jf. dog *stk. 2-4*.

Ikrafttrædelsen medfører, at markedsovervågningsbeføjelserne efter markedsovervågningsforordningens artikel 14, som kan anvendes på lovforslagets anvendelsesområde, jf. lovforslagets § 2, træder i kraft tidligere end forordningens endelige anvendelse den 16. juli 2021. Det indebærer, at beføjelserne kan anvendes tidligere end påkrævet af forordningen, og at beføjelserne i øvrigt gælder for enkelte yderligere områder, som ikke er omfattet af markedsovervågningsforordningen.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 2, stk. 2, nr. 3, § 4, stk. 1, nr. 5, §§ 14-16, § 30, §§ 9-13 og § 42, stk. 1, nr. 3, og *stk. 2-6*, træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

På baggrund af den politiske aftale om lattergas, som omtales i pkt. 2.6.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger samt henset til at hensigten med bestemmelserne vedrørende lattergas bl.a. er at dæmpe på

for misbruget af lattergas på sommerens musikfestivaler foreslås et tidligere ikrafttrædelsestidspunkt for reglerne om lattergas. Ikrafttrædelsestidspunktet foreslås at være ved bekendtgørelsen i Lovtidende. De nævnte bestemmelser i stk. 2 vedrører således de særlige regler om lattergas i lovforslagets §§ 9-13. I forlængelse heraf er det nødvendigt, at andre bestemmelser i lovforslaget træder i kraft på samme tidspunkt. Det drejer sig om lovforslagets bestemmelser om anvendelsesområde i § 2, stk. 2, nr. 3, definition i § 4, stk. 1, nr. 5, kontrolbeføjelserne i §§ 14-16, hvorefter kontrolmyndigheden kan føre kontrol med lovforslagets regler, herunder kan kræve oplysninger til brug for kontrollen og har ret til adgang uden retskendelse, told- og skatteforvaltningens bistand til gennemførelsen af kontrollen i § 30 og endelig straffebestemmelser i § 42, stk. 1, nr. 3, og stk. 2-6.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 42, stk. 1, nr. 9-11, træder i kraft den 16. juli 2021.

De nævnte bestemmelser vedrører overtrædelser af erhvervsdrivendes forpligtelser efter markedsovervågningsforordningen. Da markedsovervågningsforordningen finder endelig anvendelse fra den 16. juli 2021, bør overtrædelser af de pågældende forpligtelser først kunne sanktioneres på dette tidspunkt.

Det foreslås i *stk. 4*, at erhvervsministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af §§ 12 og 46.

Bestemmelsen medfører, at kravet om, at forhandlere af lattergas skal drive et effektivt alderskontrollsystem, og bemyndigelsen til erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler herom, træder i kraft, når erhvervsministeren bestemmer det. Det forventes, at erhvervsministeren vil sætte bestemmelsen i kraft, når et effektivt system til håndtering kan implementeres hos forhandlerne.

Bestemmelsen medfører endvidere, at erhvervsministeren kan fastsætte tidspunktet for, hvornår lov om indretning m.v. af visse produkter skal ophæves. Ved ikrafttrædelsen af dette lovforslag vil en række bestemmelser i lov om indretning m.v. af visse produkter blive ophævet, jf. lovforslagets § 45. Det er dog nødvendigt, at flere bestemmelser i den pågældende lov forbliver i kraft, indtil bekendtgørelserne efter loven er ændret. Det forventes, at erhvervsministeren vil sætte bestemmelsen i kraft, når de bekendtgørelser, der er fastsat med hjemmel i lov om indretning m.v. af visse produkter, er ændret. Den sidste af disse bekendtgørelser forventes at træde i kraft i begyndelsen af 2022. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 45.

Til § 44

Det foreslås i § 44, at lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, ophæves.

Bestemmelsen medfører, at produktsikkerhedsloven ophæves som følge af dette lovforslags ikrafttrædelse.

Til § 45

Det foreslås i § 45, at i lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer ophæves §§ 1-5 og §§ 11-31.

Da bekendtgørelserne, der er fastsat med hjemmel i lov om indretning m.v. af visse produkter, ikke indeholder bestemmelser om de erhvervsdrivendes forpligtelser, er det nødvendigt, at §§ 6-10 i lov om indretning m.v. af visse produkter forbliver i kraft, indtil bekendtgørelserne ændres. Derfor er det kun dele af lov om indretning m.v. af visse produkter, der ophæves ved lovforslagets ikrafttrædelse. Loven ophæves i sin helhed, når erhvervsministeren sætter forslaget § 46 i kraft i medfør af § 43, stk. 4.

Til § 46

Det foreslås i § 46, at lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer ophæves.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 45, er det nødvendigt, at dele af lov om indretning m.v. af visse produkter forbliver i kraft, indtil bekendtgørelserne, der har hjemmel i loven, æn-

dres. Den foreslåede bestemmelse træder derfor først i kraft, når erhvervsministeren fastsætter tidspunktet herfor, jf. lovforslagets § 43, stk. 4.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 43, stk. 4, og § 45.

Til § 47

Det foreslås i § 47, at regler fastsat i medfør af lov om produktsikkerhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 3 af 3. januar 2019, elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018 med senere ændring, lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, og i medfør af lov nr. 155 af 20. februar 2013 om indretning m.v. af visse produkter med senere ændringer forbliver i kraft, indtil de ophæves eller erstattes af regler fastsat i medfør af denne lov.

Til § 48

Elsikkerhedsloven, indeholder i dag bestemmelser, der stiller krav til elektrisk materiel, foruden elinstallationer og elektriske anlæg.

Det foreslås i § 48, at i elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, foretages en række ændringer.

Med lovforslaget sammenskrives reglerne for en række produkter under Sikkerhedsstyrelsens ressort. Som en følge heraf skal bestemmelserne om elektrisk materiel ophæves i elsikkerhedsloven, og der skal laves enkelte konsekvensændringer.

Til nr. 1

Lovens titel i dag er lov om sikkerhed ved elektriske anlæg, elektriske installationer eller elektrisk materiel (elsikkerhedsloven).

Det foreslås i *nr. 1*, at lovens titel ændres til lov om sikkerhed for elektriske anlæg og elektriske installationer (elsikkerhedsloven).

Da elektrisk materiel ikke længere skal være en del af elsikkerhedslovens anvendelsesområde, bør det ikke indgå i lovens titel. Denne foreslås derfor ændret så kun elektriske anlæg og installationer fremgår.

Til nr. 2

Af elsikkerhedslovens § 1 fremgår det, at loven gælder for elektriske anlæg og elektriske installationer, hvor spændingen er så høj eller strømstyrken så stor, at der kan opstå fare. Loven gælder endvidere for elektrisk materiel.

Det foreslås i *nr. 2*, at i § 1, 2. pkt., udgår »Loven gælder endvidere for elektrisk materiel.«.

Da elektrisk materiel ikke længere skal være en del af elsikkerhedslovens anvendelsesområde, bør det ikke indgå i lovens anvendelsesområde. Dette foreslås derfor ændret, så loven alene gælder for elektriske anlæg og elektriske installationer, hvor spændingen er så høj eller strømstyrken så stor, at der kan opstå fare.

Til nr. 3

Af elsikkerhedslovens § 4 fremgår det, at elektrisk materiel skal være fremstillet på en sådan måde, at det ved korrekt installation og vedligeholdelse og ved anvendelse i overensstemmelse med sit formål under forudseelige forhold ikke frembyder fare for personer, husdyr eller ejendom.

Det foreslås i *nr. 3*, at § 4 ophæves.

Da elektrisk materiel ikke længere skal være en del af elsikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at sikkerhedskravet for elektrisk materiel ophæves.

Til nr. 4

Af elsikkerhedslovens § 5, stk. 1, fremgår det, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om sikkerhed for 1) udførelse og drift af elektriske anlæg, 2) udførelse og drift af elektriske installationer, 3) elektrisk materiel og 4) udførelse og drift af andre anlæg i nærheden af eller i forbindelse med elektriske anlæg eller elektriske installationer.

Det foreslås i *nr. 4*, at i § 5, stk. 1, nr. 2, ændres »installationer,« til: »installationer og«, og stk. 1, nr. 3, ophæves. Herefter bliver nr. 4 til nr. 3.

Da elektrisk materiel ikke længere skal være en del af elsikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at erhvervsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om elektrisk materiel ophæves.

Erhvervsministeren kan herefter fastsætte regler om elektrisk materiel efter § 8 i dette lovforslag.

Til nr. 5

Af elsikkerhedslovens § 5, stk. 3, fremgår det, at erhvervsministeren kan fastsætte regler med henblik på gennemførelse af EU-regulering om elektrisk materiel.

Det foreslås i *nr. 5*, at § 5, stk. 3, ophæves.

Da elektrisk materiel ikke længere skal være en del af elsikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at erhvervsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler til gennemførelse af EU-regulering om elektrisk materiel ophæves.

Erhvervsministeren kan herefter fastsætte regler om elektrisk materiel omfattet af EU-retsakter efter dette lovforslags § 8. Der er særligt tale om regler, der implementerer direktiverne, som nævnt i forslagens § 2, stk. 1, nr. 3 og 9.

Til nr. 6

I henhold til elsikkerhedslovens § 8, stk. 1, skal den, der fremstiller elektrisk materiel, der ikke er omfattet af regler fastsat i medfør af § 5, stk. 3, følge regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3. Er der i regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, henvist til standarder, anses sikkerhedskravet i § 4 for opfyldt, hvis de fastsatte regler og de standarder, som reglerne henviser til, er fulgt.

Det fremgår herefter af § 8, stk. 2, at anvendes standarder som nævnt i stk. 1 ikke eller kun delvis, skal det kunne dokumenteres, på hvilken måde sikkerhedskravet i § 4 er opfyldt. Dokumentation skal foreligge på dansk eller engelsk.

I henhold til § 8, stk. 3, er den, der fremstiller elektrisk materiel eller importerer elektrisk materiel til Danmark, ansvarlig for, at alle oplysninger, der er nødvendige, for at det elektriske materiel kan anvendes uden fare og i overensstemmelse med sit formål, er anbragt tydeligt på det elektriske materiel. Er dette ikke muligt, skal oplysningerne fremgå af en medfølgende vejledning. Oplysningerne skal være på dansk.

I henhold til § 8, stk. 4, er den, der fremstiller elektrisk materiel som samlesæt eller importerer elektrisk materiel som samlesæt til Danmark, ansvarlig for, at der medfølger en vejledning, så det elektriske materiel overholder § 4, hvis vejledningen er fulgt. Det samme gælder tilbehørsdele til elektrisk materiel.

Det fremgår herefter af § 8, stk. 5, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om dokumentation efter stk. 2.

Det foreslås i *nr. 6*, at § 8 ophæves.

Da elektrisk materiel ikke længere skal være end del af elsikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at bestemmelsen i § 8 ophæves. Bestemmelsen fastsættes i stedet i bekendtgørelse udstedt efter dette lovforslags § 8.

Til nr. 7

Af elsikkerhedslovens § 13, stk. 2, fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen kan kræve at få meddelt alle

oplysninger, der er nødvendige for udførelse af kontrollen efter stk. 1. Oplysningerne kan kræves meddelt af virksomheder eller personer, der projekterer, driver og udfører elektriske anlæg eller elektriske installationer, ejere og brugere af elektriske anlæg eller elektriske installationer samt alle led i omsætningen af elektrisk materiel.

Det foreslås i *nr. 7*, at i § 13, stk. 2, 2. pkt., ændres »installationer, ejere« til: »installationer og ejere«, og »samt alle led i omsætningen af elektrisk materiel« udgår.

Denne ændring er en konsekvens af, at elektrisk materiel flyttes ud af elsikkerhedsloven og over i dette lovforslag.

Til nr. 8

I elsikkerhedslovens §§ 19-21 findes de kontrolbeføjelser, der alene vedrører elektrisk materiel, som Sikkerhedsstyrelsen har ved kontrol af elektrisk materiel, herunder beføjelser til at meddele påbud og forbud.

I henhold til § 19, stk. 1, kan Sikkerhedsstyrelsen uden betaling udtage elektrisk materiel til brug for kontrollen efter § 13, stk. 1.

Efter § 19, stk. 2, kan Sikkerhedsstyrelsen foretage eller få foretaget en teknisk undersøgelse af elektrisk materiel udtaget i medfør af stk. 1. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostningerne ved eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den, som i forbindelse med undersøgelsen får meddelt et påbud eller et forbud efter § 20 og § 21, stk. 1 og 2, og efter regler fastsat i medfør af § 5, stk. 3.

I henhold til § 20 kan Sikkerhedsstyrelsen påbyde, at der foretages afhjælpning af fejl og mangler ved elektrisk materiel, der ikke overholder regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, eller sikkerhedskravet i § 4.

I henhold til § 21, stk. 1, kan Sikkerhedsstyrelsen forbyde salg, udlevering, installation eller brug af elektrisk materiel, der ikke overholder regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, eller sikkerhedskravet i § 4.

Det fremgår af § 21, stk. 2, at Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde, at elektrisk materiel, der er omfattet af forbud efter stk. 1, trækkes tilbage fra markedet, tilbagekaldes fra brugerne eller destrueres.

Herefter fremgår det af § 21, stk. 3, at Sikkerhedsstyrelsen også kan påbyde, at elektrisk materiel, der er omfattet af forbud efter stk. 1, frakobles.

Endelig fremgår det af § 21, stk. 4, at hvis et påbud efter stk. 3 ikke efterkommes, kan Sikkerhedsstyrelsen give påbud til en autoriseret elinstallatørvirksomhed om at frakoble det elektriske materiel, hvis det er fast installeret. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostningen til frakobling refunderet af den, der har fået meddelt et påbud efter stk. 3.

Det foreslås i *nr. 8*, at §§ 19, 20 og 21 ophæves.

Denne ændring er en konsekvens af, at elektrisk materiel flyttes ud af elsikkerhedsloven og over i dette lovforslag. Lovforslagets kontrolbeføjelser i kapitel 4 finder herefter anvendelse.

Til nr. 9

Af elsikkerhedslovens § 23, stk. 1, fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen kan oplyse offentligheden om faren ved elektriske anlæg, elektriske installationer og elektrisk materiel, når der er meddelt et påbud eller et forbud efter § 16, § 17, § 18, stk. 1, § 20 og § 21, stk. 1 og 2.

Det foreslås i *nr. 9*, at i § 23, stk. 1, ændres »elektriske anlæg, elektriske installationer og elektrisk materiel« til: »elektriske anlæg og elektriske installationer«, »§ 17,« ændres til: »§ 17 og«, og »§ 20 og § 21, stk. 1 og 2« udgår.

Denne ændring er en konsekvens af, at elektrisk materiel flyttes ud af elsikkerhedsloven og over i dette lovforslag.

Til nr. 10

Af elsikkerhedslovens § 24, stk. 1, nr. 3, fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen kan bemyndige andre myndigheder og private virksomheder til at udstede påbud eller forbud efter § 16, § 17, § 18, stk. 1, § 20 og § 21, stk. 1 og 2.

Det foreslås i *nr. 10*, at i § 24, stk. 1, nr. 3, ændres »§ 17,« til: »§ 17 og « og », § 20 og § 21, stk. 1 og 2« udgår.

Denne ændring er en konsekvens af, at elektrisk materiel flyttes ud af elsikkerhedsloven og over i dette lovforslag.

Til nr. 11

Af elsikkerhedslovens § 34, stk. 1, nr. 1, fremgår det, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der forsætligt overtræder §§ 3 eller 4.

Det foreslås i *nr. 11*, at i § 34, stk. 1, nr. 1, ændres »§§ 3 eller 4« til: »§ 3«.

Denne ændring er en konsekvens af, at elektrisk materiel flyttes ud af elsikkerhedsloven og over i dette lovforslag.

Til nr. 12

Af elsikkerhedslovens § 34, stk. 1, nr. 3, fremgår det, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at efterkomme et påbud eller overtræder et forbud efter § 16, § 17, § 18, stk. 1 og 2, og §§ 20-22.

Det foreslås i *nr. 12*, at i § 34, stk. 1, nr. 3, ændres »§§ 20-22« til: »§ 22«.

Denne ændring er en konsekvens af, at elektrisk materiel flyttes ud af elsikkerhedsloven og over i dette lovforslag.

Til § 49

Gassikkerhedsloven indeholder i dag bestemmelser, der stiller krav til gasmateriel, foruden gasinstallationer, -anlæg og -kvalitet.

Det foreslås i § 49, at der i gassikkerhedsloven, jf. lov nr. 61 af 30. januar 2018, som ændret ved § 6 i lov nr. 1533 af 18. december 2018, foretages en række ændringer.

Med lovforslaget sammenskrives reglerne for en række produkter under Sikkerhedsstyrelsens ressort. Som en følge heraf skal bestemmelserne om gasmateriel ophæves i gassikkerhedsloven, og der skal laves enkelte konsekvensændringer.

Til nr. 1

Lovens titel i dag er lov om sikkerhed for gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel (gassikkerhedsloven).

Det foreslås i *nr. 1*, at lovens titel ændres til lov om sikkerhed for gasanlæg og gasinstallationer (gassikkerhedsloven).

Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, bør det ikke indgå i lovens titel. Denne foreslås derfor ændret så kun gasanlæg og -installationer fremgår.

Til nr. 2

Af gassikkerhedslovens § 1, stk. 1, fremgår det, at loven gælder for gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel.

Det foreslås i *nr. 2*, at i § 1, stk. 1, ændres », gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer«.

Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, bør det ikke

indgå i lovens anvendelsesområde. Dette foreslås derfor ændret, så loven alene gælder for gasanlæg og gasinstallationer.

Til nr. 3

Af gassikkerhedslovens § 4 fremgår det, at gasmateriel, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF, skal være fremstillet på en sådan måde, at det ved korrekt installation og vedligeholdelse og ved normal anvendelse i overensstemmelse med sit formål ikke frembyder fare for personer, husdyr eller ejendom.

Det foreslås i *nr. 3*, at § 4 ophæves.

Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at sikkerhedskravet for gasmateriel ophæves.

Til nr. 4

Af gassikkerhedslovens § 5, stk. 1, nr. 3, fremgår det, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om gasmateriel, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF.

Det foreslås i *nr. 4*, at § 5, stk. 1, nr. 3, ophæves. Herefter bliver nr. 4 og 5 til nr. 3 og 4.

Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at erhvervsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om gasmateriel ophæves.

Til nr. 5

Af gassikkerhedslovens § 5, stk. 2, fremgår det, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om dokumentation for udførelse, drift og vedligehold af gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel og om dokumentation for opfyldelse af regler for gasdistributionsselskaber og opfyldelse af regler om gaskvalitet, jf. stk. 1.

Det foreslås i *nr. 5*, at i § 5, stk. 2, ændres », gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer«.

Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at erhvervsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om dokumentation for gasmateriel ophæves.

Til nr. 6

Af gassikkerhedslovens § 5, stk. 4, fremgår det, at erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen her i landet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF.

Det foreslås i *nr. 6*, at § 5, stk. 4, ophæves.

Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at erhvervsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen af gasapparatforordningen ophæves.

Erhvervsministeren kan herefter fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen af forordningen i forslagets § 2, stk. 1, nr. 15, med hjemmel i forslagets § 8.

Til nr. 7

I gassikkerhedsloven findes en række bestemmelser, der alene vedrører gasmateriel. Det drejer sig bl.a. om § 8.

I henhold til gassikkerhedslovens § 8, stk. 1, skal den, der fremstiller eller indfører gasmateriel, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF, følge regler fastsat i

medfør af § 5, stk. 1, nr. 3. Er der i regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, henvist til anerkendte standarder, anses sikkerhedskravet i § 4 for opfyldt, hvis de fastsatte regler og de anerkendte standarder, som reglerne henviser til, er fulgt.

Det fremgår herefter af § 8, stk. 2, at anvendes anerkendte standarder som nævnt i stk. 1 ikke eller kun delvis, skal det dokumenteres, på hvilken måde sikkerhedskravet i § 4 er opfyldt. Dokumentationen skal foreligge på dansk eller engelsk.

Endelig fremgår det af § 8, stk. 3, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om dokumentation efter stk. 2.

I gassikkerhedslovens §§ 18-20 findes en række kontrolbeføjelser, som alene vedrører gasmateriel, herunder beføjelser til at meddele påbud og forbud.

I henhold til § 18, stk. 1, kan Sikkerhedsstyrelsen uden betaling udtage gasmateriel til brug for kontrol.

Efter § 18, stk. 2, kan Sikkerhedsstyrelsen foretage eller få foretaget en teknisk undersøgelse af gasmateriel udtaget i medfør af stk. 1. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger ved eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den, som i forbindelse med undersøgelsen får meddelt et påbud eller et forbud efter § 19 eller § 20, stk. 1 eller 2, eller bliver pålagt en foranstaltning efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF.

I henhold til § 19 kan Sikkerhedsstyrelsen påbyde, at der foretages afhjælpning af fejl og mangler ved gasmateriel, der ikke overholder regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, eller sikkerhedskravet i § 4.

I henhold til § 20, stk. 1, kan Sikkerhedsstyrelsen forbyde salg, udlevering, installation eller brug af gasmateriel, der ikke overholder regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, eller sikkerhedskravet i § 4.

Det fremgår af § 20, stk. 2, at Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde, at gasmateriel, der er omfattet af forbud efter stk. 1, trækkes tilbage fra markedet, tilbagekaldes fra brugerne eller destrueres.

Herefter fremgår det af § 20, stk. 3, at Sikkerhedsstyrelsen også kan påbyde, at gasmateriel, der er omfattet af forbud efter stk. 1, afmonteres.

Endelig fremgår det af § 20, stk. 4, at hvis et påbud efter stk. 3 ikke efterkommes, kan Sikkerhedsstyrelsen foranstalte, at gasmateriellet afmonteres, hvis det er fast installeret. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger til afmonteringen refunderet af den, der har fået meddelt et påbud efter stk. 3.

Det foreslås i *nr. 7*, at §§ 8, 18, 19 og 20 ophæves.

Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at bestemmelserne, der udelukkende omhandler gasmateriel, ophæves.

Til nr. 8

Af gassikkerhedslovens § 23, stk. 1, fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen kan oplyse offentligheden om faren ved gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel, når der er meddelt et påbud eller et forbud efter § 15, stk. 1, § 16, stk. 1, § 17, stk. 1, § 19 eller § 20, stk. 1 og 2.

Det foreslås i *nr. 8*, at i § 23, stk. 1, ændres »gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer« og »§ 17, stk. 1, § 19 eller § 20, stk. 1 og 2« ændres til: »eller § 17, stk. 1«.

Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det at konsekvensændre i § 23, så bestemmelsen fremover kun finder anvendelse for gasanlæg og gasinstallationer.

Til nr. 9

Af gassikkerhedslovens § 23, stk. 3, fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen kan offentliggøre meddelelser fra Kommissionen om ulovligt gasmateriel og indgreb herimod i andre lande.

Det foreslås i *nr. 9*, at § 23, stk. 3, ophæves.

Da gasmateriel ikke længere skal være en del af gassikkerhedslovens anvendelsesområde, foreslås det, at bestemmelsen, der udelukkende omhandler gasmateriel, ophæves.

Til nr. 10

Af gassikkerhedslovens § 24, stk. 2, fremgår det, at gasdistributionsselskaber kan udstede påbud eller forbud efter § 15, stk. 1, § 16, stk. 1, § 17, stk. 1, eller § 19.

Det foreslås i *nr. 10*, at i § 24, stk. 2, ændres »§ 17, stk. 1, eller § 19« til: »eller § 17, stk. 1«.

Bestemmelsen foreslås ændret som følge af, at § 19 ophæves.

Til nr. 11

Af gassikkerhedslovens § 31, stk. 1, nr. 3, fremgår det, at medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at efterkomme et påbud eller overtræder et forbud efter § 15, stk. 1, § 16, stk. 1, § 17, stk. 1 eller 2, eller §§ 19-22.

Det foreslås i *nr. 11*, at i § 31, stk. 1, nr. 3, ændres »eller §§ 19-22« til: »eller §§ 21-22«.

Bestemmelsen foreslås tilpasset som følge af, at §§ 19 og 20 ophæves.

Til § 50

Fyrværkeriloven indeholder i dag bestemmelser, der stiller krav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, foruden krav til fremstilling, opbevaring og transport af fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler.

Det foreslås i § 50, at der i lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, som ændret ved lov nr. 267 af 25. marts 2014, § 40 i lov nr. 525 af 29. april 2015 og § 4 i lov nr. 634 af 8. juni 2016, foretages en række ændringer.

Med lovforslaget sammenskrives reglerne for en række produkter under Sikkerhedsstyrelsens ressort. Som en følge heraf skal bestemmelserne om produktkrav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler ophæves i fyrværkeriloven, og der skal laves enkelte konsekvensændringer.

Til nr. 1

Af § 4, stk. 1, i fyrværkeriloven fremgår det, at Sikkerhedsstyrelsen og kommunalbestyrelsen til enhver tid uden retskendelse mod behørig legitimation har adgang til virksomheder, der fremstiller, herunder monterer, indfører, opbevarer eller forhandler fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler, og kan i forbindelse hermed udtage prøver af fyrværkeriartikler og andre pyrotekniske artikler. Den, der fremstiller eller indfører fyrværkeriartikler eller andre pyrotekniske artikler, afholder omkostningerne ved prøveudtagningen.

Det fremgår herefter af § 4, stk. 2, at i tilfælde, hvor prøveudtagningen i medfør af stk. 1 sker hos andre end den, der fremstiller eller indfører fyrværkeriartikler eller andre pyrotekniske artikler, godtgør Sikkerhedsstyrelsen eller kommunalbestyrelsen indkøbsprisen og opkræver beløbet hos den, der fremstiller eller indfører fyrværkeriartikler eller pyrotekniske artikler.

Efter § 4, stk. 3, kan der foretages en teknisk undersøgelse af prøver udtaget i medfør af stk. 1. Sikkerhedsstyrelsen eller kommunalbestyrelsen kan kræve omkostningerne ved eksterne tekniske undersøgelser, herunder omkostningerne til transport, refunderet af den, som har fået meddelt et påbud eller et forbud.

Endelig fremgår det af § 4, stk. 4, at indehavere af en tilladelse eller godkendelse til at fremstille, herunder montere, indføre, opbevare, overdrage, erhverve eller anvende fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler samt forhandlere af fyrværkeri eller andre pyrotekniske artikler, som efter § 2, stk. 5, er undtaget fra kravet om tilladelse i § 2, stk. 1, har efter anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen eller kommunalbestyrelsen pligt til at give alle oplysninger, der er nødvendige for kontrollen.

Det foreslås i *nr. 1*, at § 4, stk. 2 og 3, ophæves. Stk. 4 bliver herefter stk. 2.

Da produktkrav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler ikke længere skal være en del af anvendelsesområdet for fyrværkeriloven, foreslås det, at bestemmelserne vedrørende udtagning af artikler og omkostninger til tests ophæves. Dette foreslås at indgå i regler fastsat i medfør af dette lovforslags § 8.

Til nr. 2

Af § 5 i fyrværkeriloven fremgår det, at erhvervsministeren kan fastsætte regler; 1) om omkostninger i forbindelse med prøvninger og godkendelser efter regler udstedt i medfør af § 3, stk. 1, nr. 3, 2) om, at omkostninger i forbindelse med kontrol efter regler udstedt i medfør af § 3, stk. 1, nr. 10, afholdes af den, der opbevarer eller fremstiller fyrværkeriartikler eller andre pyrotekniske artikler, 3) om omkostninger i forbindelse med foranstaltninger i henhold til regler udstedt i medfør af § 3, stk. 1, nr. 12, og 4) om, at omkostninger ved eksterne tekniske undersøgelser, herunder omkostninger til transport, efter § 4, stk. 3, skal afholdes af den, som har fået meddelt et påbud eller forbud.

Det foreslås i nr. 2, at i § 5, nr. 2, ændres »artikler,« til: »artikler, og«, i nr. 3 ændres »§ 3, stk. 1, nr. 12, og« til: »§ 3, stk. 1, nr. 12.«, og nr. 4 ophæves.

Bestemmelsen i § 5, nr. 4, foreslås ophævet som konsekvens af, at § 4, stk. 3, i fyrværkeriloven, foreslås ophævet. De foreslåede ændringer af § 5, nr. 2 og 3, er konsekvensrettelser som følge af, at nr. 4 foreslås ophævet.

Til § 51

Produktsikkerhedsloven, elsikkerhedsloven, gassikkerhedsloven og lov om indretning m.v. af visse produkter gælder ikke for Færøerne og Grønland og kan ikke ved anordning sættes i kraft for disse områder. Fyrværkeriloven indeholder dog i § 10 anordningshjemmel til at sætte loven i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

Det foreslås i § 51, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland.

Bestemmelsen angår lovens territoriale gyldighedsområde. Lovforslaget lægger op til at videreføre fra produktsikkerhedsloven, elsikkerhedsloven, gassikkerhedsloven og lov om indretning m.v. af visse produkter, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland.

Det vurderes, at det ikke er relevant at give hjemmel til at sætte loven i kraft for Grønland ved kongelig anordning. Den gældende mulighed i fyrværkeriloven har ikke været bragt i anvendelse i forbindelse med produktkrav til fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, som er den del der ophæves i fyrværkeriloven og flyttes til dette lovforslag. Produktkravene udspringer af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet fra 2013 og før det Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/23/EF af 23. maj 2007 om markedsføring af pyrotekniske artikler. Anordningshjemmel vurderes på denne baggrund ikke at være relevant for denne del af fyrværkeriområdet.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 48

I elsikkerhedsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 26 af 10. januar 2019, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:

»Lov om sikkerhed for elektriske anlæg og elektriske installationer (elsikkerhedsloven)«.

2. § 1, 2. pkt., ophæves.

3. § 4 ophæves.

4. I § 5, *stk. 1, nr. 2*, ændres »installationer,« til: »installationer og«, og *stk. 1, nr. 3*, ophæves. Nr. 4 bliver herefter nr. 3.

5. § 5, *stk. 3*, ophæves.

6. § 8 ophæves.

Lov om sikkerhed ved elektriske anlæg, elektriske installationer og elektrisk materiel (elsikkerhedsloven)

§ 1. Loven gælder for elektriske anlæg og elektriske installationer, hvor spændingen er så høj eller strømstyrken så stor, at der kan opstå fare. Loven gælder endvidere for elektrisk materiel.

§ 4. Elektrisk materiel skal være fremstillet på en sådan måde, at det ved korrekt installation og vedligeholdelse og ved anvendelse i overensstemmelse med sit formål under forudseelige forhold ikke frembyder fare for personer, husdyr eller ejendom.

§ 5. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om sikkerhed for

- 1) udførelse og drift af elektriske anlæg,
- 2) udførelse og drift af elektriske installationer,

3) elektrisk materiel og

4) udførelse og drift af andre anlæg i nærheden af eller i forbindelse med elektriske anlæg eller elektriske installationer.

Stk. 2. - - -

§ 5. - - -

Stk. 2. - - -

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler med henblik på gennemførelse af EU-regulering om elektrisk materiel.

§ 8. Den, der fremstiller elektrisk materiel, der ikke er omfattet af regler fastsat i medfør af §

5, stk. 3, skal følge regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3. Er der i regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, henvist til standarder, anses sikkerhedskravet i § 4 for opfyldt, hvis de fastsatte regler og de standarder, som reglerne henviser til, er fulgt.

Stk. 2. Anvendes standarder som nævnt i stk. 1 ikke eller kun delvis, skal det kunne dokumenteres, på hvilken måde sikkerhedskravet i § 4 er opfyldt. Dokumentationen skal foreligge på dansk eller engelsk.

Stk. 3. Den, der fremstiller elektrisk materiel eller importerer elektrisk materiel til Danmark, er ansvarlig for, at alle oplysninger, der er nødvendige, for at det elektriske materiel kan anvendes uden fare og i overensstemmelse med sit formål, er anbragt tydeligt på det elektriske materiel. Er dette ikke muligt, skal oplysningerne fremgå af en medfølgende vejledning. Oplysningerne skal være på dansk.

Stk. 4. Den, der fremstiller elektrisk materiel som samlesæt eller importerer elektrisk materiel som samlesæt til Danmark, er ansvarlig for, at der medfølger en vejledning, så det elektriske materiel overholder § 4, hvis vejledningen er fulgt. Det samme gælder tilbehørsdele til elektrisk materiel.

Stk. 5. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om dokumentation efter stk. 2.

§ 13. - - -

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve at få meddelt alle oplysninger, der er nødvendige for udførelse af kontrollen efter stk. 1. Oplysningerne kan kræves meddelt af virksomheder eller personer, der projekterer, driver og udfører elektriske anlæg eller elektriske installationer, ejere og brugere af elektriske anlæg eller elektriske installationer samt alle led i omsætningen af elektrisk materiel.

Stk. 3. - - -

§ 19. Sikkerhedsstyrelsen kan uden betaling udtage elektrisk materiel til brug for kontrollen efter § 13, stk. 1.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan foretage eller få foretaget en teknisk undersøgelse af elektrisk materiel udtaget i medfør af stk. 1. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostningerne ved eksterne

7. I § 13, stk. 2, 2. pkt., ændres »installationer, ejere« til: »installationer og ejere«, og »samt alle led i omsætningen af elektrisk materiel« udgår.

8. §§ 19, 20 og 21 ophæves.

tekniske undersøgelser refunderet af den, som i forbindelse med undersøgelsen får meddelt et påbud eller et forbud efter § 20 og § 21, stk. 1 og 2, og efter regler fastsat i medfør af § 5, stk. 3.

§ 20. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde, at der foretages afhjælpning af fejl og mangler ved elektrisk materiel, der ikke overholder regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, eller sikkerhedskravet i § 4.

§ 21. Sikkerhedsstyrelsen kan forbyde salg, udlevering, installation eller brug af elektrisk materiel, der ikke overholder regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, eller sikkerhedskravet i § 4.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde, at elektrisk materiel, der er omfattet af forbud efter stk. 1, trækkes tilbage fra markedet, tilbagekaldes fra brugerne eller destrueres.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde, at elektrisk materiel, der er omfattet af forbud efter stk. 1, frakobles.

Stk. 4. Efterkommes et påbud efter stk. 3 ikke, kan Sikkerhedsstyrelsen give påbud til en autoriseret elinstallatørvirksomhed om at frakoble det elektriske materiel, hvis det er fast installeret. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostningen til frakobling refunderet af den, der har fået meddelt et påbud efter stk. 3.

§ 23. Sikkerhedsstyrelsen kan oplyse offentligheden om faren ved elektriske anlæg, elektriske installationer og elektrisk materiel, når der er meddelt et påbud eller et forbud efter § 16, § 17, § 18, stk. 1, § 20 og § 21, stk. 1 og 2.

Stk. 2. - - -

§ 24. Sikkerhedsstyrelsen kan bemyndige andre myndigheder og private virksomheder til at

- 1) udføre kontrolgaver efter § 13, stk. 1,
- 2) bistå Sikkerhedsstyrelsen med gennemførelse af kontrol efter § 13, stk. 1, eller
- 3) udstede påbud eller forbud efter § 16, § 17, § 18, stk. 1, § 20 og § 21, stk. 1 og 2.

Stk. 2. - - -

Stk. 3. - - -

Stk. 4. - - -

9. I § 23, *stk. 1*, ændres »elektriske anlæg, elektriske installationer og elektrisk materiel« til: »elektriske anlæg og elektriske installationer«, »§ 17,« ændres til: »§ 17 og«, og », § 20 og § 21, stk. 1 og 2« udgår.

10. I § 24, *stk. 1, nr. 3*, ændres »§ 17,« til: »§ 17 og«, og », § 20 og § 21, stk. 1 og 2« udgår.

§ 34. Medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

1) forsætligt overtræder §§ 3 eller 4,

2) tilsidesætter oplysningspligten i § 13, stk. 2, eller

3) undlader at efterkomme et påbud eller overtræder et forbud efter § 16, § 17, § 18, stk. 1 og 2, og §§ 20-22.

Stk. 2. - - -

§ 34. Medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

1) forsætligt overtræder §§ 3 eller 4,

2) tilsidesætter oplysningspligten i § 13, stk. 2, eller

3) undlader at efterkomme et påbud eller overtræder et forbud efter § 16, § 17, § 18, stk. 1 og 2, og §§ 20-22.

Stk. 2. - - -

Lov om sikkerhed for gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel (gassikkerhedsloven)

§ 1. Loven gælder for gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel.

Stk. 2. - - -

Stk. 3. - - -

Stk. 4. - - -

§ 4. Gasmateriel, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF, skal være fremstillet på en sådan måde, at det ved korrekt installation og vedligeholdelse og ved normal anvendelse i overensstem-

11. I § 34, stk. 1, nr. 1, ændres »§§ 3 eller 4« til: »§ 3«.

12. I § 34, stk. 1, nr. 3, ændres »§§ 20-22« til: »§ 22«.

§ 49

I gassikkerhedsloven, lov nr. 61 af 30. januar 2018, som ændret ved § 6 i lov nr. 1533 af 18. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. Lovens *titel* affattes således:

»Lov om sikkerhed for gasanlæg og gasinstallationer (gassikkerhedsloven)«.

2. I § 1, stk. 1, ændres », gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer«.

3. § 4 ophæves.

melse med sit formål ikke frembyder fare for personer, husdyr eller ejendom.

§ 5. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om
1) udførelse, drift og vedligehold af gasanlæg,
2) udførelse, drift og vedligehold af gasinstallationer,

3) gasmateriel, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF,

4) godkendelse af og forpligtelser for gasdistributionsselskaber og

5) gaskvalitet.

Stk. 2. - - -

Stk. 3. - - -

Stk. 4. - - -

§ 5. - - -

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om dokumentation for udførelse, drift og vedligehold af gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel og om dokumentation for opfyldelse af regler for gasdistributionsselskaber og opfyldelse af regler om gaskvalitet, jf. stk. 1.

Stk. 3. - - -

Stk. 4. - - -

§ 5. - - -

Stk. 2. - - -

Stk. 3. - - -

Stk. 4. Erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for anvendelsen her i landet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF.

§ 8. Den, der fremstiller eller indfører gasmateriel, der ikke er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF, skal følge regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3. Er der i regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, henvist til anerkendte standarder, anses

4. § 5, stk. 1, nr. 3, ophæves.

Nr. 4 og 5 bliver herefter nr. 3 og 4.

5. I § 5, stk. 2, ændres », gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer«.

6. § 5, stk. 4, ophæves.

7. §§ 8, 18, 19 og 20 ophæves.

sikkerhedskravet i § 4 for opfyldt, hvis de fastsatte regler og de anerkendte standarder, som reglerne henviser til, er fulgt.

Stk. 2. Anvendes anerkendte standarder som nævnt i stk. 1 ikke eller kun delvis, skal det dokumenteres, på hvilken måde sikkerhedskravet i § 4 er opfyldt. Dokumentationen skal foreligge på dansk eller engelsk.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om dokumentation efter stk. 2.

§ 18. Sikkerhedsstyrelsen kan uden betaling udtage gasmateriel til brug for kontrol.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan foretage eller få foretaget en teknisk undersøgelse af gasmateriel udtaget i medfør af stk. 1. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger ved eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den, som i forbindelse med undersøgelsen får meddelt et påbud eller et forbud efter § 19 eller § 20, stk. 1 eller 2, eller bliver pålagt en foranstaltning efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/426 af 9. marts 2016 om apparater, der forbrænder gasformigt brændstof og om ophævelse af direktiv 2009/142/EF.

§ 19. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde, at der foretages afhjælpning af fejl og mangler ved gasmateriel, der ikke overholder regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, eller sikkerhedskravet i § 4.

§ 20. Sikkerhedsstyrelsen kan forbyde salg, udlevering, installation eller brug af gasmateriel, der ikke overholder regler fastsat i medfør af § 5, stk. 1, nr. 3, eller sikkerhedskravet i § 4.

Stk. 2. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde, at gasmateriel, der er omfattet af forbud efter stk. 1, trækkes tilbage fra markedet, tilbagekaldes fra brugerne eller destrueres.

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan påbyde, at gasmateriel, der er omfattet af forbud efter stk. 1, afmonteres.

Stk. 4. Efterkommes et påbud efter stk. 3 ikke, kan Sikkerhedsstyrelsen foranstalte, at gasmaterialet afmonteres, hvis det er fast installeret. Sikkerhedsstyrelsen kan kræve omkostninger til af-

monteringen refunderet af den, der har fået meddelt et påbud efter stk. 3.

§ 23. Sikkerhedsstyrelsen kan oplyse offentligheden om faren ved gasanlæg, gasinstallationer og gasmateriel, når der er meddelt et påbud eller et forbud efter § 15, stk. 1, § 16, stk. 1, § 17, stk. 1, § 19 eller § 20, stk. 1 og 2.

Stk. 2. - - -

Stk. 3. - - -

§ 23. - - -

Stk. 2. - - -

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan offentliggøre meddelelser fra Kommissionen om ulovligt gasmateriel og indgreb herimod i andre lande.

§ 24. - - -

Stk. 2. - - -

Stk. 3. Sikkerhedsstyrelsen kan i forbindelse med godkendelse af et gasdistributionsselskab stille krav om habilitet, om tekniske kvalifikationer og om ansvarsforsikring. Sikkerhedsstyrelsen kan endvidere stille krav om, at påbud eller forbud indeholder oplysning om klageadgang, jf. § 30, stk. 2.

Stk. 4. - - -

§ 31. Medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

1) - - -

2) - - -

3) undlader at efterkomme et påbud eller overtræder et forbud efter § 15, stk. 1, § 16, stk. 1, § 17, stk. 1 eller 2, eller §§ 19-22.

§ 4. - - -

8. I § 23, *stk. 1*, ændres »gasinstallationer og gasmateriel« til: »og gasinstallationer«, og »§ 17, stk. 1, § 19 eller § 20, stk. 1 og 2« ændres til »eller § 17, stk. 1«.

9. § 23, *stk. 3*, ophæves.

10. I § 24, *stk. 2*, ændres »§ 17, stk. 1, eller § 19« til: »eller § 17, stk. 1«.

11. I § 31, *stk. 1, nr. 3*, ændres »eller §§ 19-22« til: »eller §§ 21-22«.

§ 50

Lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, som ændret ved lov nr. 267 af 25. marts 2014, § 40 i lov nr. 525 af 29. april 2015 og § 4 i lov nr. 634 af 8. juni 2016, foretages følgende ændringer:

Stk. 2. I tilfælde, hvor prøveudtagningen i medfør af stk. 1 sker hos andre end den, der fremstiller eller indfører fyrværkeriartikler eller andre pyrotekniske artikler, godtgør Sikkerhedsstyrelsen eller kommunalbestyrelsen indkøbsprisen og opkræver beløbet hos den, der fremstiller eller indfører fyrværkeriartikler eller pyrotekniske artikler.

Stk. 3. Der kan foretages en teknisk undersøgelse af prøver udtaget i medfør af stk. 1. Sikkerhedsstyrelsen eller kommunalbestyrelsen kan kræve omkostningerne ved eksterne tekniske undersøgelser, herunder omkostningerne til transport, refunderet af den, som har fået meddelt et påbud eller et forbud.

Stk. 4. - - -

§ 5. Erhvervsministeren kan fastsætte regler

1) - - -

2) om, at omkostninger i forbindelse med kontrol efter regler udstedt i medfør af § 3, stk. 1, nr. 10, afholdes af den, der opbevarer eller fremstiller fyrværkeriartikler eller andre pyrotekniske artikler,

3) om omkostninger i forbindelse med foranstaltninger i henhold til regler udstedt i medfør af § 3, stk. 1, nr. 12, og

4) om, at omkostninger ved eksterne tekniske undersøgelser, herunder omkostninger til transport, efter § 4, stk. 3, skal afholdes af den, som har fået meddelt et påbud eller forbud.

1. § 4, stk. 2 og 3 ophæves.

Stk. 4 bliver herefter stk. 2.

2. I § 5, nr. 2, ændres »artikler,« til: »artikler, og«, i nr. 3 ændres »§ 3, stk. 1, nr. 12, og« til: »§ 3, stk. 1, nr. 12.«, og nr. 4 ophæves.